

HANDBOEK

MILIEUBELASTINGEN

Inhoudsopgave Handboek milieubelastingen

<u>Inhoudsopgave Handboek milieubelastingen</u>	1
<u>1. Over dit handboek</u>	8
1.1. Doel van dit handboek	8
1.2. Overzicht milieubelastingen	8
1.3. Verantwoordelijkheid onderhoud en publicatie	8
1.4. Citeertitel en inwerkingtreding	9
<u>2. Algemene begrippen en definities</u>	10
<u>3. Heffing</u>	11
3.1. Algemeen	11
3.2. Kolen	11
3.3. Negatief bedrag	12
<u>4. Grondwaterbelasting</u>	13
4.1. Inleiding	13
4.2. Begripsbepalingen	13
4.2.1. Grondwater	13
4.2.2. Zoet grondwater	13
4.2.3. Inrichting	14
4.2.4. Onttrekken van grondwater	14
4.2.5. Infiltreren van water	15
4.2.6. Pompcapaciteit	16
4.2.7. Waterleidingbedrijf	16
4.2.8. OEDI	17
4.3. Belastbaar feit	17
4.4. Belastingplichtige	17
4.5. Maatstaf van heffing	18
4.5.1. Watermeters	18
4.6. Tijdstip verschuldigheid	20
4.7. Tarief	21
4.7.1. Normaal tarief	21
4.7.2. Nihil tarief	21
4.7.3. Tarief OEDI	21
4.8. Vermindering	22
4.8.1. Vermindering infiltreren	22
4.9. Vrijstellingen	22
4.9.1. Vrijstelling kleine pomp	23
4.9.2. Vrijstelling drooghouden bouwput	23
4.9.3. Vrijstelling proefonttrekking	24
4.9.4. Vrijstelling noodvoorzieningen	24
4.9.5. Vrijstelling beregening en bevoeiing	24
4.9.6. Vrijstelling sanering bodem of grondwater	25
4.9.7. Vrijstelling bodemenergiesysteem	25
4.9.8. Vrijstelling landijsbanen	26
4.10. Administratieve verplichtingen	26
<u>5. Belasting op leidingwater</u>	28
5.1. Inleiding	28
5.2. Begripsbepaling	28

5.2.1.	<i>Leidingwater</i>	28
5.2.2.	<i>Waterleidingbedrijf</i>	28
5.2.3.	<i>Afzonderlijke watervoorziening</i>	29
5.2.4.	<i>Aansluiting</i>	29
5.2.5.	<i>Particuliere installatie voor centrale watervoorziening</i>	29
5.3.	Belastbaar feit	30
5.3.1.	<i>Belastbare hoeveelheid bij afwijkende periode</i>	30
5.3.2.	<i>Belastbare hoeveelheid bij centrale watervoorziening</i>	30
5.4.	Belastingplichtige	31
5.5.	Maatstaf van de heffing	31
5.6.	Tijdstip verschuldigheid	31
5.7.	Tarief	32
5.8.	Vrijstellingen	32
5.8.1.	<i>Vrijstelling noodvoorzieningen</i>	32
5.8.2.	<i>Vrijstelling internationale organisaties, ambassades e.d.</i>	32
5.9.	Teruggaaf	33
5.9.1.	<i>Teruggaaf wanbetaling</i>	33
5.9.2.	<i>Teruggaaf meer dan één leverancier</i>	33
5.10.	Administratieve verplichtingen	34
6.	Afvalstoffenbelasting	35
6.1.	Inleiding	35
6.2.	Begripsbepalingen	35
6.2.1.	<i>Afvalstoffen</i>	35
6.2.2.	<i>Niet als afvalstoffen aangemerkte stoffen, preparaten of andere producten</i>	36
6.2.3.	<i>Stoffen, preparaten of andere producten gebruikt voor aangewezen toepassingen</i>	36
6.2.4.	<i>Stoffen, preparaten en andere producten die als bouwstof of grond worden toegepast in voorzieningen</i>	40
6.2.5.	<i>Zeer laag radioactief afval</i>	41
6.2.6.	<i>Verwijdering</i>	42
6.2.7.	<i>Nuttige toepassing</i>	42
6.2.8.	<i>Storten</i>	43
6.2.9.	<i>Inrichting</i>	43
6.2.10.	<i>Oude stortplaats</i>	44
6.2.11.	<i>Baggerspecie</i>	44
6.2.12.	<i>Stoffen en preparaten</i>	44
6.2.13.	<i>Volumieke massa</i>	45
6.2.14.	<i>Percolaat</i>	45
6.2.15.	<i>Stortgas</i>	45
6.3.	Belastbaar feit	45
6.3.1.	<i>Afgifte ter verwijdering aan een inrichting</i>	45
6.3.2.	<i>Fictiebepaling</i>	46
6.3.3.	<i>Storten in eigen beheer</i>	46
6.4.	Belastingplichtige	46
6.5.	Maatstaf van heffing	47
6.6.	Tijdstip verschuldigheid	47
6.7.	Vermindering	47
6.7.1.	<i>Vermindering</i>	47
6.7.2.	<i>Verhoudingsgetal</i>	47
6.8.	Tarief	48

6.8.1.	<u>Tarief voor storten</u>	48
6.8.2.	<u>Tarief voor verbranden</u>	49
6.8.3.	<u>Verlaagd tarief: algemeen</u>	49
6.8.4.	<u>Verlaagd tarief straalgrit</u>	49
6.8.5.	<u>Verlaagd tarief oude stortplaats</u>	49
6.8.6.	<u>Buiten toepassing stellen verlaagd tarief oude stortplaats</u>	52
6.8.7.	<u>Verlaagd tarief volumieke massa</u>	52
6.8.8.	<u>Verlaagd tarief aangewezen afvalstoffen (monostromen)</u>	54
6.9.	<u>Vrijstelling baggerspecie</u>	55
6.10.	<u>Teruggaaf</u>	56
6.10.1.	<u>Teruggaaf wanbetaling</u>	56
6.10.2.	<u>Teruggaaf bestuursdwang</u>	56
6.11.	<u>Administratieve verplichtingen</u>	56
7.	<u>Kolenbelasting</u>	58
7.1.	<u>Inleiding</u>	58
7.2.	<u>Begripsbepalingen</u>	58
7.2.1.	<u>Kolen</u>	58
7.2.2.	<u>Brandstof</u>	58
7.2.3.	<u>Duaal gebruik</u>	59
7.2.4.	<u>Vervaardigen van kolen</u>	59
7.2.5.	<u>Inrichting</u>	59
7.2.6.	<u>Plaats voor tijdelijke opslag</u>	59
7.2.7.	<u>Lidstaat</u>	60
7.2.8.	<u>Derde land</u>	60
7.2.9.	<u>Communautaire douaneregeling</u>	60
7.2.10.	<u>Schorsing van belasting</u>	60
7.2.11.	<u>Ondernemer</u>	60
7.2.12.	<u>Uitslag</u>	60
7.2.13.	<u>Invoer</u>	60
7.3.	<u>Belastbare feiten</u>	60
7.3.1.	<u>Uitslag</u>	61
7.3.2.	<u>Invoer</u>	62
7.4.	<u>Belastingplichtige</u>	64
7.4.1.	<u>Belastingplichtige bij uitslag</u>	64
	<u>Inrichting</u>	64
	<u>Voorhanden hebben voor commerciële doeleinden</u>	64
7.4.2.	<u>Belastingplichtige bij invoer</u>	64
7.5.	<u>Vergunning inrichting voor kolen</u>	65
7.5.1.	<u>Aanvraag vergunning inrichting</u>	65
7.6.	<u>Tijdstip verschuldigdheid</u>	66
7.6.1.	<u>Verschuldigdheid bij uitslag</u>	66
7.6.2.	<u>Verschuldigdheid bij commercieel voorhanden hebben</u>	66
7.6.3.	<u>Verschuldigdheid bij invoer</u>	66
7.7.	<u>Maatstaf van heffing</u>	67
7.8.	<u>Tarief</u>	67
7.9.	<u>Vrijstellingen</u>	67
7.9.1.	<u>Vrijstelling voor gebruik anders dan als brandstof</u>	67
7.9.2.	<u>Vrijstelling voor elektriciteitsopwekking</u>	68
7.9.3.	<u>Vrijstelling voor duaal gebruik</u>	68
7.9.4.	<u>Voorwaarden vrijstellingen</u>	68
7.10.	<u>Teruggaaf</u>	69
7.10.1.	<u>Teruggaaf vrijgesteld gebruik</u>	69

7.10.2.	Teruggaaf buiten Nederland brengen	69
7.10.3.	Voorwaarden voor teruggaaf	69
7.11.	Controlebepalingen	70
7.12.	Verliezen en vermissen	70
7.13.	Administratieve verplichtingen	71
8.	Energiebelasting	72
8.1.	Inleiding	72
8.2.	Begripsbepalingen	72
8.2.1.	Motorrijtuig	73
8.2.2.	Elektriciteitsbeurs en gasbeurs	73
8.2.3.	Verbruiksperiode	73
8.2.4.	Eindfactuur	73
8.2.5.	Aansluiting	74
8.2.6.	Installatie voor warmtekrachtkoppeling (WKK)	77
8.2.7.	Installatie voor blokverwarming	77
8.2.8.	Hernieuwbare energiebronnen	77
8.2.9.	Biomassa	78
8.2.10.	Zuivere biomassa	78
8.2.11.	Nm³	79
8.2.12.	Aardgas	79
8.2.13.	Elektriciteit	80
8.2.14.	Brandstof	80
8.2.15.	Energie-intensief bedrijf	80
8.2.16.	Kosten van aankoop van energieproducten en elektriciteit, productiewaarde en toegevoegde waarde	80
8.2.17.	CNG	81
8.2.18.	CNG-vulstation	81
8.2.19.	Zakelijk en niet-zakelijk verbruik	81
8.2.20.	Distributienet voor elektriciteit	82
8.2.21.	Distributienet voor aardgas	83
8.3.	Belastbaar feit	83
8.3.1.	Belastbaar feit aardgas en elektriciteit	83
8.3.2.	Salderen	84
8.3.3.	Aanvullend belastbaar feit: eigen verbruik, buitenlandse leverancier en verbruik door leverancier	84
8.3.4.	Aanvullend belastbaar feit: levering via de beurs	85
8.3.5.	Eigen verbruik aardgas en elektriciteit	85
8.3.6.	Vervaardiging energieproducten	85
8.4.	Belastingplichtige	86
8.4.1.	Belastingplichtige aardgas en elektriciteit	86
8.4.2.	Belastingplichtige eigen verbruik, levering via de beurs en verbruik door leveranciers	86
8.4.3.	Fiscaal vertegenwoordiger	86
8.4.4.	Samenloop van leveringen aardgas en elektriciteit	87
8.5.	Maatstaf van heffing	87
8.6.	Tijdstip verschuldigdheid	87
8.6.1.	Tijdstip verschuldigdheid aardgas en elektriciteit	87
8.7.	Tarief	88
8.7.1.	Tarief aardgas	88
8.7.2.	Verlaagd tarief aardgas glastuinbouw	89
8.7.3.	Tarief correctie verbrandingswaarde aardgas	90
8.7.4.	Tarief blokverwarming	90
8.7.5.	Nihiltarief als aardgas aangemerkte producten	91

8.7.6.	Tarief elektriciteit	91
8.7.7.	Tarief zakelijk en niet-zakelijk verbruik	91
8.7.8.	Tarijswijziging binnen een verbruiksperiode	92
8.7.9.	Aanpassing verbruiksperiode	93
8.7.10.	Gebruik normaalkubiekemeter (Nm³)	94
8.8.	Belastingvermindering	94
8.9.	Vrijstellingen	95
8.9.1.	Vrijstelling opwekken elektriciteit	95
8.9.2.	Vrijstelling voor chemische reductie, elektrolytische en metallurgische procédés	96
8.9.3.	Vrijstelling gebruik anders dan als brandstof	97
8.9.4.	Samenloop vrijstelling en belaste levering	97
8.9.5.	Samenloop vrijstelling en belaste levering voor (aard)gassen	97
8.9.6.	Nadere voorwaarden vrijstellingen	98
8.9.7.	Vrijstelling energie-efficiency	98
8.9.8.	Voorwaarden vrijstelling energie-efficiency	99
8.9.9.	Vrijstelling internationale organisaties, ambassades e.d.	100
8.10.	Teruggaven	100
8.10.1.	Teruggaaf aardgas blokverwarming	100
8.10.2.	Teruggaaf meer dan één leverancier	101
8.10.3.	Teruggaaf zakelijk en niet-zakelijk gebruik	101
8.10.4.	Teruggaaf openbare erediensten of openbare bezinningsbijeenkomsten	102
8.10.5.	Teruggaaf charitatieve, culturele, wetenschappelijke of het algemeen nut beogende instellingen en instellingen die een sociaal belang behartigen	103
8.10.6.	Teruggaaf van EB aan kerkgenootschappen	105
8.10.7.	Teruggaaf multifunctionele centra	105
8.10.8.	Teruggaaf installatie voor opwekking van elektriciteit	108
8.10.9.	Teruggaaf chemische reductie, etc	108
8.10.10.	Teruggaaf gebruik anders dan als brandstof ..	109
8.10.11.	Nadere voorwaarden teruggaaf in verband met vrijgesteld verbruik	109
8.10.12.	Teruggaaf meer dan één onroerende zaak achter één aansluiting	109
8.10.13.	Teruggaaf in verband met wanbetaling	110
8.11.	Administratieve verplichtingen	110
9.	Verpakkingenbelasting	113
9.1.	Inleiding	113
9.2.	Begripsbepalingen	113
9.2.1.	Verpakkingen	113
9.2.2.	Krat	114
9.2.3.	Doos	115
9.2.4.	Verkoop- of primaire verpakking	115
9.2.5.	Verzamel- of secundaire verpakking	115
9.2.6.	Verzend- of tertiaire verpakking	115
9.2.7.	Verkoopeenheid	116
9.2.8.	Verkooppunt	116
9.2.9.	Producent	116
9.2.10.	Importeur	117
9.2.11.	Concern	117

	<u>9.2.12. Ondernemer</u>	118
	<u>9.2.13. Biokunststof</u>	118
	<u>9.2.14. Logistieke hulpmiddelen</u>	119
	<u>9.2.15. Loonverpakker</u>	119
	<u>9.2.16. Drank</u>	119
	<u>9.2.17. Buitenlandse ondernemer</u>	119
<u>9.3.</u>	<u>Belastbare feiten</u>	120
	<u>9.3.1. Ter beschikking stellen</u>	120
	<u>Voorbeeld 1</u>	122
	<u>Voorbeeld 2</u>	122
	<u>Voorbeeld 3</u>	123
	<u>Voorbeeld 4</u>	124
	<u>Voorbeeld 5</u>	124
	<u>Voorbeeld 6</u>	125
	<u>Voorbeeld 7</u>	126
	<u>Voorbeeld 8</u>	126
	<u>Voorbeeld 9</u>	127
	<u>9.3.2. Zich van verpakking ontdoen</u>	127
	<u>9.3.3. Tezamen met een product ter beschikking stellen</u>	127
<u>9.4.</u>	<u>Belastingplichtige</u>	127
<u>9.5.</u>	<u>Maatstaf van heffing</u>	128
<u>9.6.</u>	<u>Forfaitair gewicht</u>	128
<u>9.7.</u>	<u>Tijdstip verschuldigheid</u>	129
<u>9.8.</u>	<u>Tarief</u>	130
	<u>9.8.1. Tarief statiegeldflessen</u>	130
	<u>9.8.2. Algemeen tarief</u>	131
<u>9.9.</u>	<u>Wijze van heffing</u>	131
<u>9.10.</u>	<u>Voorlopige betalingen</u>	131
<u>9.11.</u>	<u>Belastingvermindering</u>	132
<u>9.12.</u>	<u>Exportvermindering</u>	133
<u>9.13.</u>	<u>Teruggaaf bij export</u>	134
<u>9.14.</u>	<u>Administratieve verplichtingen bij export</u>	134
<u>9.15.</u>	<u>Administratieve verplichtingen</u>	134
<u>9.16.</u>	<u>Bijzondere regelingen</u>	134
	<u>9.16.1. Sierteelt</u>	134
	<u>9.16.2. Groenten en fruit</u>	135
<u>10.</u>	<u>Overzicht tarieven</u>	137
<u>10.1.</u>	<u>Grondwaterbelasting</u>	137
	<u>10.1.1. Normaal tarief</u>	137
	<u>10.1.2. Tarief OEDI</u>	137
	<u>10.1.3. Bedrag van de vermindering</u>	137
<u>10.2.</u>	<u>Belasting op leidingwater</u>	137
<u>10.3.</u>	<u>Afvalstoffenbelasting</u>	137
	<u>10.3.1. Normaal tarief</u>	137
	<u>10.3.2. Verlaagd tarief</u>	138
<u>10.4.</u>	<u>Kolenbelasting</u>	138
<u>10.5.</u>	<u>Energiebelasting</u>	138
<u>10.6.</u>	<u>Verpakkingenbelasting</u>	140
<u>11.</u>	<u>Overzicht logistieke hulpmiddelen</u>	141
<u>12.</u>	<u>Producentenorganisaties</u>	150

1. Over dit handboek

1.1. Doel van dit handboek

Het Handboek milieubelastingen is een toelichting op de Wet belastingen op milieugrondslag. Het handboek is bestemd voor medewerkers van de Belastingdienst die betrokken zijn bij het uitvoeren van de milieubelastingen.

Onder milieubelastingen vallen met ingang van 1 januari 2010 de grondwaterbelasting, de belasting op leidingwater, de afvalstoffenbelasting, de kolenbelasting, de energiebelasting, en de verpakkingenbelasting. Waar nodig verwijst dit handboek naar de relevante parlementaire toelichtingen, jurisprudentie en het actuele beleid voor deze belastingen.

1.2. Overzicht milieubelastingen

Zoals blijkt uit [artikel 1 van de wet](#), wordt een belasting geheven op grondwater, op leidingwater, op afvalstoffen en op kolen. Er is ook een energiebelasting en een verpakkingenbelasting. De vliegbelasting is met ingang van 1 januari 2010 vervallen.

De heffing van de energiebelasting op minerale oliën die volgens de accijnswetgeving accijnsgoederen zijn, was geregeld in de accijnswet. De heffing en inning van de energiebelasting op die producten volgde de systematiek van de accijnswet. Als er volgens de accijnswet vrijstelling of teruggaaf van accijns werd verleend, werd meestal ook vrijstelling en teruggaaf van de energiebelasting verleend.

Met ingang van 1 januari 2010 wordt op minerale oliën geen energiebelasting meer geheven. In plaats daarvan is de accijns op minerale oliën verhoogd.

1.3. Verantwoordelijkheid onderhoud en publicatie

Het Handboek milieubelastingen wordt beheerd en onderhouden door IM/Belastingregio's. Als u inhoudelijke vragen of opmerkingen over dit handboek hebt, kunt u schriftelijk contact opnemen met: IM/Belastingregio's, team auto en milieu en kleine middelen
Postbus 20201
2500 EE Den Haag
E-mail: fri.hemelhoet@belastingdienst.nl

Met vragen en opmerkingen over de communicatieve aspecten kunt u contact opnemen met:
Belastingdienst/Centrum voor kennis en communicatie
Unit ontwikkeling en onderhoud
Postbus 18200

3501 CE Utrecht

1.4. Citeertitel en inwerkingtreding

Dit handboek kan worden aangehaald als Handboek milieubelastingen. Het vervangt het handboek dat gold sinds 6 april 2007, toen het besluit nr. CPP2006/2825M in werking is getreden. Dit handboek geldt met ingang van 1 januari 2010 en is geactualiseerd tot en met 1 april 2010.

2. Algemene begrippen en definities

In dit Handboek wordt verstaan onder:

- a. de wet: de Wet belastingen op milieugrondslag (*Stb.* 1994, 923, herplaatst in *Stb.* 2008, 1);
- b. uitvoeringsbesluit: het Uitvoeringsbesluit belastingen op milieugrondslag (*Stb.* 1994, 948, herplaatst in *Stb.* 2008, 2);
- c. uitvoeringsregeling: Uitvoeringsregeling belastingen op milieugrondslag (*Stcrt.* 1994, 251, herplaatst in *Stcrt.* 2008, 36);
- d. AWR: de Algemene wet inzake rijksbelastingen (*Stb.* 1959, 301);
- e. uitvoeringsregeling AWR: de Uitvoeringsregeling Algemene wet inzake rijksbelastingen 1994 (*Stcrt.* 1994, 114);
- f. inspecteur: de inspecteur die bevoegd is voor de heffing van de belasting op milieugrondslag;
- g. Wet milieubeheer: de Wet milieubeheer (*Stb.* 2002, 239);
- h. wet OB: Wet op de omzetbelasting 1968 (*Stb.* 1967, 329);
- i. wet WOZ: de Wet waardering onroerende zaken (*Stb.* 1994, 874);
- j. accijnswet: Wet op de accijns (*Stb.* 1991, 561);
- k. Adw: de Algemene douanewet (*Stb.* 2008, 111);
- k. waterleidingwet: de Waterleidingwet (*Stb.* 1957, 150);
- l. richtlijn energiebelastingen: Richtlijn 2003/96/EG van de Raad van 27 oktober 2003, PbEG L 283 tot herstructurering van de communautaire regeling voor de belasting van energieproducten en elektriciteit;
- m. VROM: Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer;
- n. GWB: grondwaterbelasting;
- o. BOL: belasting op leidingwater;
- p. ASB: afvalstoffenbelasting;
- q. Kobel: kolenbelasting;
- r. EB: energiebelasting;
- s. Vpak: verpakkingenbelasting
- t. GN-code: een code uit verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 23 juli 1987 met betrekking tot de tarief- en statistiek nomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (PbEG L 256), zoals deze luidt op 1 januari 2002.
- u. minister: Voor de toepassing van de wet wordt onder "Onze Minister" verstaan de minister van Financiën. Daar waar wordt gesproken van "Onze Ministers" gaat het om de ministers van Financiën en van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer.

Daarnaast worden in artikel 65 van de wet de ministers van Economische Zaken, van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit en van Verkeer en Waterstaat vermeld.

3. Heffing

3.1. Algemeen

Volgens [artikel 89, eerste lid, van de wet](#) moet de belasting per tijdvak op aangifte worden voldaan. Volgens [artikel 19, eerste lid, van de AWR](#) moet de belastingplichtige de belasting op de aangifte betalen binnen één maand na afloop van het tijdvak. Volgens artikel 19, tweede lid, van de AWR en [artikel 26, eerste lid, van de uitvoeringsregeling AWR](#) is dit tijdvak bij de belastingen op grondwater, op leidingwater, op afvalstoffen en op kolen en de energiebelasting de kalendermaand. Aangifte gebeurt dus ook maandelijks. Volgens artikel 26, derde lid, van de uitvoeringsregeling AWR kan de inspecteur in bijzondere gevallen als tijdvak waarover aangifte gedaan moet worden een ander tijdvak dan de kalendermaand aanwijzen.

Zie voor het aangiftetijdvak voor de Vpak de onderdelen Wijze van heffing en Voorlopige betalingen.

Volgens [artikel 20, eerste lid, van de AWR](#) kan de inspecteur belasting naheffen als er op aangifte geheel of gedeeltelijk niet is betaald. In artikel 20, tweede en derde lid, van de AWR staan bepalingen over de naheffingsaanslag en de termijn waarover kan worden nageheven.

3.2. Kolen

Als de belasting volgens [artikel 40, tweede lid, van de wet](#) verschuldigd wordt op het moment van de aanvang van het voorhanden hebben van kolen, is het niet wenselijk dat de belastingplichtige daarna nog een maand de tijd krijgt om de belasting op aangifte te voldoen. In zo'n geval moet hij dan ook volgens artikel 89, tweede lid, van de wet aangifte doen en de belasting betalen op de dag na de dag dat de belasting verschuldigd wordt. Deze regeling wijkt dus af van artikel 89, eerste lid, van de wet en artikel 19, derde lid, van de AWR. De afwijkende regeling komt overeen met de regeling in [artikel 53a, eerste lid, van de accijnswet](#). Volgens art. 89, derde lid, van de wet kan de inspecteur toestaan dat in geval van het voorhanden hebben van kolen waarvan de belasting niet is geheven door een ondernemer in het kader van zijn onderneming, anders dan in een inrichting (artikel 33, tweede lid, onderdeel a, van de wet) de belasting uiterlijk op de vrijdag van de week daaropvolgend op aangifte wordt voldaan. Deze regeling komt overeen met de regeling in [artikel 53a, tweede lid, van de accijnswet](#), zij het dat in dat geval geen toestemming van de inspecteur is vereist.

3.3. Negatief bedrag

Volgens [artikel 89, zevende lid, van de wet](#) is op verzoek teruggaaf van belasting mogelijk als de belastingberekening leidt tot een negatief bedrag. Volgens [artikel 91, eerste, tweede en derde lid, van de wet](#) moet de inspecteur binnen acht weken op dat verzoek beslissen bij een voor bezwaar vatbare beschikking. Als de inspecteur deze beschikking niet binnen acht weken kan geven, laat hij (binnen die termijn) de belanghebbende weten waarom hij de beschikking niet kan afgeven en binnen welke termijn hij dat wel zal doen.

4. Grondwaterbelasting

4.1. Inleiding

De GWB wordt volgens artikel 4 van de wet geheven op het onttrekken van grondwater.

4.2. Begripsbepalingen

In dit hoofdstuk wordt verstaan onder waterwet: de Waterwet (*Stb.* 2009, 107). [Artikel 3 van de wet](#) definieert de volgende begrippen:

- a. grondwater;
- b. zoet grondwater;
- c. een inrichting;
- d. onttrekken van grondwater;
- e. infiltreren van water;
- f. pompcapaciteit;
- g. een waterleidingbedrijf;
- h. OEDI.

Deze begrippen worden in de volgende onderdelen nader toegelicht.

4.2.1. Grondwater

[Artikel 3, eerste lid, onderdeel a, van de wet](#) definieert grondwater als zoet grondwater. De wet geeft geen omschrijving van het begrip grondwater. Water is óf grondwater óf oppervlaktewater. Deze begrippen sluiten elkaar uit.

Grondwater is water dat zich in de bodem bevindt. Het maakt niet uit waar het water vandaan komt of hoe lang het in de bodem zit. Het is dus niet van belang of het water kort voor de onttrekking in de bodem is gebracht. Ook het doel waarvoor het water in de bodem is gebracht, is niet van belang. Dit geldt bijvoorbeeld bij oevergrondwaterwinning. Dit water komt qua samenstelling vaak overeen met het ernaast gelegen oppervlaktewater. Toch is het grondwater.

Oppervlaktewater is water dat zich aan de oppervlakte bevindt. Het is dus open water dat rechtstreeks in contact is met de lucht.

4.2.2. Zoet grondwater

[Artikel 3, eerste lid, onderdeel b, van de wet](#) definieert het begrip zoet grondwater. Dit is grondwater dat minder dan 300 milligram chloride per liter bevat.

4.2.3. Inrichting

Artikel 3, eerste lid, onderdeel c, van de wet verwijst voor de definitie van het begrip inrichting naar het begrip onttrekkingsinrichting in de waterwet. Het gaat om een inrichting of werk, bedoeld om grondwater mee te onttrekken.

Een inrichting is een voorziening die met (mechanische) werktuigen, zoals pompen, grondwater onttrekt aan de bodem. Het begrip 'werk' verruimt het begrip 'inrichting' tot het geheel van voorzieningen die zijn gericht op onttrekking van grondwater. Er hoeft geen pomp te worden gebruikt om grondwater te winnen; een kuil graven kan bijvoorbeeld ook. Dan geldt deze kuil als inrichting. Door de handeling van het graven treedt vanzelf het verschijnsel op dat water uit de bodem in de kuil loopt of omhoog welt. Dit is onttrekking van grondwater. Deze onttrekking is belast. Dat het water in de kuil in contact staat met de open lucht en dus oppervlaktewater is, is niet van belang. De voorzieningen in de duinen waar met een drainagesysteem grondwater wordt gewonnen, zijn voor de heffing van de GWB als een inrichting aan te merken. De onttrekking daar is dus belast.

Volgens [artikel 3, tweede lid, onderdeel a, van de wet](#) gelden inrichtingen voor het onttrekken van grondwater die een samenhangend geheel vormen, als één inrichting. Een complex van putten, pompen en andere voorzieningen, dat één winningsinrichting vormt, is voor de heffing van de GWB één inrichting. Met het installeren van meer pompen met een vrijgestelde capaciteit in plaats van één of meer grotere pompen, wordt de belastingplicht dan ook niet ontgaan. De wet geeft geen afbakening of verduidelijking van het begrip 'samenhangend geheel'. Of er samenhang is tussen de inrichtingen, hangt af van de situatie. Denk hierbij aan kenmerken als fysieke, technische, organisatorische en/of functionele verbondenheid of de afstand tussen de bronnen.

De [jurisprudentie](#) [Uitspraak Hof Arnhem 4 februari 2002, 99/3347] bevestigt deze interpretatie van het begrip inrichting.

Inrichtingen van dezelfde houder die op minder dan een kilometer van elkaar zijn gelegen en die worden gebruikt voor overeenkomstige doeleinden worden volgens artikel 3, tweede lid, onderdeel b, van de wet ook als één inrichting aangemerkt.

4.2.4. Onttrekken van grondwater

[Artikel 3, eerste lid, onderdeel d, van de wet](#) definieert het begrip onttrekken van grondwater. Dit is het onttrekken van grondwater aan de bodem door middel van een inrichting.

Onttrekken van grondwater

Onttrekken van grondwater moet ruim worden opgevat. Hieronder valt bijvoorbeeld het winnen van grondwater voor huishoudelijke of industriële doelen. Het kan ook gaan om het onttrekken van grondwater met een ander doel. Bijvoorbeeld bronbemalingen voor funderingen en bouwputten. Deze bemalingen leggen immers

beslag op een deel van de grondwatervoorraden in een bepaald gebied.

Door de woorden 'aan de bodem' sluit de definitie beter aan bij het gewone spraakgebruik. Onttrekken gebeurt altijd aan iets. Het begrip is daardoor duidelijker te onderscheiden van infiltreren, waardoor water in de bodem wordt gebracht.

Onbelast onttrekken

Volgens [artikel 3, vierde lid, van de wet](#) valt niet onder de GWB het onttrekken van grondwater:

- bij de ontwatering of afwatering van gronden;
- dieper dan 500 meter beneden de oppervlakte van de aardbodem voor het opsporen of winnen van delfstoffen of aardwarmte.

Het gaat hier om handelingen die niet zijn bedoeld om grondwater te onttrekken, maar om de grondwaterstand te beïnvloeden. Voorbeelden zijn bemaling om het grondwaterpeil te beheersen of infiltratie van water om de grondwaterstand te handhaven of te verhogen.

Ontwateren en afwateren

Ontwateren omvat alle permanente maatregelen waarmee overtollig grondwater wordt verwijderd. Het doel van ontwateren is het beheersen van een bepaalde grondwaterstand.

Afwateren is het permanent afvoeren van vrijkomend grondwater, meestal naar en via het oppervlaktewater. Het water zit dan niet meer in de grond. Afwateren gebeurt met verschillende technieken: drainagebuizen, afwateringsdrempels en -sloten, bemaling, verticale buizen, etc.

Tijdelijke bronbemalingen voldoen niet aan de criteria voor ontwateren en afwateren. Deze onttrekkingen van grondwater vallen dus onder de GWB.

Het Besluit van 16 december 2009, nr. CPP2009/2405M, Stcrt. 2009, nr. 20169, de [jurisprudentie](#) [Uitspraak Hof Arnhem 4 februari 2002, 00/232] en een [toelichting van de staatssecretaris](#) [Infobulletin 200209] bevestigen deze interpretatie van het begrip onttrekken.

4.2.5. Infiltreren van water

[Artikel 3, eerste lid, onderdeel e, van de wet](#) definieert het begrip infiltreren van water. Dit is water in de bodem brengen ter aanvulling van het grondwater met het oog op het onttrekken van grondwater.

Het moet gaan om een activiteit met het doel om het grondwater kunstmatig aan te vullen, meestal met gebiedsvreemd water.

Deze ruime begripsbepaling omvat infiltraties van verschillende kwaliteit en met verschillende technieken. De meest hoogwaardige vorm is het terugbrengen van het onttrokken grondwater zonder

kwaliteitsverlies van betekenis in het watervoerende pakket waaraan het oorspronkelijk werd onttrokken. Dit gebeurt met name voor koeling. Bronbemaling in combinatie met retourbemaling in de bouwnijverheid is hiermee te vergelijken. Infiltratie van mindere kwaliteit komt ook voor. Duinwaterleidingbedrijven pompen min of meer verontreinigd water op uit rivieren of ander oppervlaktewater en infiltreren het – soms na voorzuivering – in infiltratiekanalen en vijvers in hun duingebieden. Ze doen dit om de uit natuurlijk oogpunt bovenmatige onttrekking van grondwater in het duingebied bij benadering goed te maken. Daarbij worden de zandlagen gebruikt als filter.

Processen waarbij het niet de bedoeling is om grondwater kunstmatig aan te vullen, vallen buiten deze begripsdefinitie van infiltratie. Bijvoorbeeld processen waarbij als neveneffect water in de bodem zakt. Dit komt bijvoorbeeld voor bij beregenen en bij natuurzwembaden. Of bij oevergrondwaterwinning, waar oppervlaktewater de bodem inzijgt doordat grondwater in de buurt wordt onttrokken. Dit gebeurt zonder dat mensen er invloed op hebben.

De [jurisprudentie](#) [Uitspraak Hof 's-Gravenhage 24 januari 2001, 97/1158], [Uitspraak HR, 22 april 2005, 39 161 en 38 305], [Uitspraak Hof Arnhem 19 april 2004, 01/02227] en een [toelichting van de staatssecretaris](#) [Toelichting staatssecretaris van 25 mei 2004, nr. DGB 2004-2426] bevestigen deze interpretatie van het begrip infiltreren.

4.2.6. Pompcapaciteit

[Artikel 3, eerste lid, onderdeel f, van de wet](#) definieert het begrip pompcapaciteit. Dit is het maximum wateropbrengend vermogen van een inrichting in kubieke meter per uur.

In de waterwet komt de term pompcapaciteit niet voor. Provinciale grondwaterverordeningen op basis van deze wet bevatten meestal wel een definitie die overeenkomt met de omschrijving in de GWB. Het maximale wateropbrengend vermogen van een inrichting wordt in de praktijk doorgaans bepaald door de effectieve capaciteit. Dit is de maximale, nominale capaciteit van de pomp in combinatie met de opvoerhoogte (QH-kromme). Hiervoor zijn de installaties ná de pomp niet van belang. Dit laatste is bevestigd in de [jurisprudentie](#) [Uitspraak Hof Arnhem, 15 februari 2005, 02/04340].

4.2.7. Waterleidingbedrijf

Artikel 3, eerste lid, onderdeel g, van de wet verwijst voor de definitie van het begrip waterleidingbedrijf naar [artikel 1, eerste lid, onderdeel d, van de waterleidingwet](#). Dat is:

- 1°. een bedrijf uitsluitend of mede bestemd tot openbare drinkwatervoorziening door levering van drinkwater aan verbruikers;

- 2°. een bedrijf uitsluitend of mede bestemd tot levering van drinkwater in het groot aan bedrijven als bedoeld onder 1°;
- 3°. een bedrijf, zowel bestemd tot openbare drinkwatervoorziening door levering van drinkwater aan verbruikers, als tot levering van drinkwater in het groot aan bedrijven als bedoeld onder 1°.

Volgens [artikel 3, derde lid, van de wet](#) hoeft een persoon of lichaam geen waterleidingbedrijf in de zin van de waterleidingwet te zijn, om voor de GWB toch te gelden als waterleidingbedrijf. Dat kan als die persoon of dat lichaam met zo'n bedrijf financieel, organisatorisch en economisch een eenheid vormt. De criteria daarvoor zijn dezelfde als bij de fiscale eenheid voor de omzetbelasting ([artikel 7, vierde lid, wet OB](#)). Het kan bijvoorbeeld gaan om een moeder- of dochtervennootschap van een waterleidingbedrijf. Binnen een groepsstructuur kunnen verschillende vennootschappen de winning, de zuivering en de distributie van grondwater verzorgen. Deze bepaling voorkomt in zulke gevallen onduidelijkheid over de vraag of een belastingplichtige een waterleidingbedrijf is of niet.

Sommige industriële bedrijven leveren grondwater door aan derden, maar zijn geen waterleidingbedrijf in de gebruikelijke betekenis. Soms onttrekken ze ook grondwater voor hun eigen waterbehoefte. Is zo'n bedrijf voor de heffing van de GWB een waterleidingbedrijf? Volgens de waterleidingwet moet een waterleidingbedrijf uitsluitend of mede bestemd zijn tot levering van drinkwater aan bepaalde afnemers. Een bedrijf dat geen drinkwater levert is dus voor de waterleidingwet geen waterleidingbedrijf, en daarmee ook niet voor de GWB.

4.2.8. OEDI

[Artikel 3, eerste lid, onderdeel h, van de wet](#) definieert het begrip OEDI. Dit is een gecombineerde inrichting voor grondwaterwinning met voorschakeling van oeverfiltratie (OE) en diepinfiltratie (DI). Deze combinatie is vanuit milieuhygiënisch standpunt wenselijker dan directe grondwaterwinning. Daarom geldt voor de OEDI een speciaal tarief. Zo worden vormen van grondwaterwinning die milieuwinst opleveren, financieel aantrekkelijker.

De Minister van VROM beoordeelt volgens vaste criteria of het gaat om een OEDI. Hierbij kan ook de vergunning een rol spelen die de provincie verleent volgens de waterwet.

4.3. Belastbaar feit

Volgens [artikel 4 van de wet](#) wordt de GWB geheven over het onttrekken van grondwater.

4.4. Belastingplichtige

Volgens [artikel 5 van de wet](#) wordt de GWB geheven van de houder van een inrichting. De wet omschrijft de houder van een

inrichting niet nader. Maar de toelichting op de GWB legt een duidelijke relatie tussen de 'houder van een inrichting' en de vergunninghouder/registratieplichtige in de zin van de toenmalige grondwaterwet. Voor de belastingplicht wordt zoveel mogelijk aangesloten bij de vergunning en de registratieplicht van de waterwet.

Volgens artikel 7.7, tweede lid, van de waterwet is heffingsplichtige de bij provinciale verordening aan te wijzen houder van een inrichting.

Bij grote projecten zijn er vaak onderaannemers die voor hun deelproject zelf grondwater (laten) onttrekken. Voor de waterwet is een samenhangend project, bijvoorbeeld de bouw van een woonwijk, één werk en dus één inrichting. Daarvoor is één (rechts)persoon verantwoordelijk: de vergunninghouder. Dit geldt ook voor de GWB.

Als geen vergunning vereist is, kan het gaan om de registratieplichtige of om de meldingsplichtige.

De [jurisprudentie](#) [Uitspraak Hof Arnhem 12 juli 2006, 04/00428] betreft de bedrijfsmatigheid van de bronbemaling bij de bepaling van de houder. In dit verband is ook van belang de [jurisprudentie](#) [HR 27 november 2009, nr. 08/02351]. Daarin wordt als houder van de inrichting aangemerkt degene die de feitelijke macht heeft over de inrichting.

4.5. Maatstaf van heffing

Volgens [artikel 6, eerste lid, van de wet](#) wordt de GWB berekend over de onttrokken hoeveelheid grondwater, gemeten in kubieke meter. Hiervoor worden de feitelijke onttrekkingen gemeten.

4.5.1. Watermeters

Volgens [artikel 6, derde lid, van de wet](#) wordt bij algemene maatregel van bestuur geregeld hoe het aantal kubieke meter van de onttrekking en de infiltratie van water wordt vastgesteld. Dat bepaalt de maatstaf van heffing en is nodig bij degenen die belasting moeten voldoen, maar ook bij degenen die aanspraak maken op een vrijstelling. Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit geeft hier uitvoering aan.

Volgens artikel 6, vierde lid, van de wet wordt dit bij ministeriële regeling nader geregeld. Voor watermeters is hieraan invulling gegeven in [artikel 2 van de uitvoeringsregeling](#).

Bemeteringsverplichting

Volgens [artikel 2, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit](#) moet de houder van een inrichting watermeters (laten) plaatsen. Daarmee moet hij de hoeveelheden onttrokken grondwater en geïnfiltreerd water (laten) meten.

Deze bemeteringsverplichting is gekoppeld aan de verplichting om een wateradministratie te voeren. Die staat in [artikel 11, eerste lid, van de wet](#). Volgens artikel 2, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit is er dan ook vrijstelling van de bemeteringsverplichting als er geen verplichting is om een wateradministratie te voeren. Dat laatste kan het geval zijn volgens [artikel 11, tweede en derde lid, van de wet](#), al dan niet onder voorwaarden.

Volgens artikel 2, derde lid, van het uitvoeringsbesluit moeten de watermeters zo nauwkeurig zijn, dat het meetresultaat per maand niet meer dan vijf procent afwijkt van de werkelijke hoeveelheid onttrokken grondwater of geïnfiltrerd water. Deze bepaling is ontleend aan artikel 2, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit ex artikel 11 en 12 van de toenmalige grondwaterwet.

Volgens artikel 2, vierde lid, van het uitvoeringsbesluit mag de afwijking in enig kwartaal maximaal tien procent bedragen bij onttrekkingen van grondwater voor bronbemaling en proefonttrekkingen (zie [artikel 10, eerste lid, onderdelen b en c, van de wet](#)). Bij deze vormen van grondwateronttrekking en infiltratie kan de meting namelijk meestal niet zo nauwkeurig zijn als bij andere onttrekkingen en infiltraties.

De vereiste nauwkeurigheid is gewaarborgd als de watermeters zijn voorzien van een merkteken zoals de Metrologiewet voorschrijft. Zijn de watermeters niet voorzien van zo'n merkteken, dan moet de belastingplichtige op een andere manier aantonen dat hij voldoet aan deze nauwkeurigheidsvorschriften. De betrouwbaarheid van de bemetering hangt onder meer af van de plaats van de watermeter en de kwaliteit van het grondwater. Van belang is of de omgeving trillingvrij is en of het mogelijk is om de meter op een recht stuk pijp van voldoende lengte te monteren. Van belang is ook hoe schoon het water is. IJzerhoudend water, bijvoorbeeld, vervuult de meter snel.

Plaatsing watermeters

Volgens artikel 2, eerste lid, van de uitvoeringsregeling worden de watermeters geplaatst in aansluiting op een recht gedeelte van de pijpleiding. Het rechte gedeelte voor de meter moet minimaal tienmaal zo lang zijn als de nominale doorsnede van de pijpleiding. Het rechte gedeelte na de meter moet minimaal vijfmaal zo lang zijn als de nominale doorsnede van de pijpleiding.

Dit is voorgeschreven omdat de voor de GWB relevante waterstromen op deze manier zo nauwkeurig mogelijk kunnen worden gemeten. Van dit plaatsingsvoorschrift mag worden afgeweken, als de meter volgens de specificaties van de fabrikant en met de vereiste nauwkeurigheid is geplaatst.

Soms is het niet goed mogelijk om de hoeveelheid onttrokken grondwater in of bij de put te meten. De watermeter mag dan worden geplaatst in een centrale leiding of verzamelleiding. Maar dat mag alleen als er geen verliezen (kunnen) optreden tussen de put en de meter.

Vrijstelling bemeteringsverplichting

De GWB koppelt de verplichting om een wateradministratie te voeren aan de verplichting om een watermeter te plaatsen. Volgens artikel 2, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit vervalt de bemeteringsverplichting als de administratieverplichting niet geldt (zie onderdeel [Vrijstelling of ontheffing administratieverplichting](#)).

Het kan ook zijn dat het, financieel of technisch gezien, niet redelijk is om plaatsing van watermeters te eisen. Soms lopen de kosten van het plaatsen, overeenstemmingsbeoordeling, onderhouden en controleren van de meters hoog op. Dit kan verhoudingsgewijs al snel het geval zijn bij eenmalige of kortlopende onttrekkingen en infiltraties, of als er over de onttrekkingen en infiltraties naar alle waarschijnlijkheid geen belasting verschuldigd is. Soms maakt de samenstelling van het grondwater meting met een watermeter praktisch onmogelijk. Volgens artikel 2, vijfde lid, van het uitvoeringsbesluit kan de houder van de inrichting in zulke gevallen bij de inspecteur verzoeken om geen watermeters te hoeven plaatsen.

Als de inspecteur het verzoek inwilligt, kan hij nadere voorwaarden stellen om een meer globale, maar verantwoorde, vaststelling van de hoeveelheid onttrokken of geïnfiltreerd water te waarborgen. Bijvoorbeeld door berekening. Met urentellers is vast te stellen hoeveel uren de inrichting draait. Door deze uren te vermenigvuldigen met de uurcapaciteit van de inrichting, is de hoeveelheid onttrokken of geïnfiltreerd water vast te stellen.

Bij 'grote' onttrekkers, zoals waterleidingbedrijven, levert de vaststelling van de relevante hoeveelheden geen problemen op. Die onttrekkers hebben de winningsinstallaties namelijk op een degelijke manier bemeterd. Ook bij bronbemaling van bouwputten is bemetering regel als het gaat om onttrekkingen van enige omvang. De nauwkeurigheid van de meters kan afnemen, afhankelijk van de toegepaste pomptechniek.

Bij andere vormen van winning en gebruik ontbreekt bemetering vaak. Zolang het gaat om bescheiden onttrekkingen, geldt hiervoor de vrijstelling. Maar het kan voorkomen dat de onttrekking te groot is voor de vrijstelling, terwijl betrouwbare bemetering niet goed mogelijk of vanwege de kosten zeer bezwaarlijk is. Meting van de feitelijke onttrekkingen heeft altijd de voorkeur. Toch zullen in zulke gevallen de onttrokken hoeveelheden grondwater op een andere manier moeten worden vastgesteld.

4.6. Tijdstip verschuldigheid

Volgens [artikel 7 van de wet](#) wordt de GWB verschuldigd op het moment dat het grondwater wordt onttrokken. Volgens [artikel 89 van de wet](#) moet de GWB per tijdvak op aangifte worden voldaan.

4.7. Tarief

In [artikel 8 van de wet](#) staan de tarieven van de GWB. Er is een normaal tarief voor onttrekking van grondwater, een nihiltarief voor retourbemaling en een bijzonder tarief voor onttrekking van grondwater met een OEDI.

4.7.1. Normaal tarief

In het eerste lid van [artikel 8 van de wet](#) staat het tarief per onttrokken kubieke meter grondwater. Een overzicht van de tarieven vanaf 1 januari 2004 staat in onderdeel 10.

4.7.2. Nihiltarief

Volgens [artikel 8, tweede lid, van de wet](#) is het tarief nihil bij retourbemaling. Het gaat hierbij om een inrichting die grondwater onttrekt en vervolgens in een gesloten systeem weer volledig terugvoert in hetzelfde watervoerende pakket als waaraan het is onttrokken. Er moet zijn voldaan aan de voorwaarden in de vergunning die voor het onttrekken en terugvoeren van water is verleend ingevolge de waterwet.

Voor het nihiltarief bij retourbemaling is het doorslaggevend dat hetzelfde water dat is onttrokken, in een gesloten systeem weer volledig wordt teruggevoerd in hetzelfde watervoerende pakket als waaraan het is onttrokken. Het maakt niet uit of er wordt ontlicht of zand wordt afgevangen. Het water circuleert in een gesloten systeem. Daarom spreekt de wet van 'terugvoeren' in plaats van infiltreren. Maar het nihiltarief geldt ook als de vergunning voor de retourbemaling de term infiltreren gebruikt.

Voor retourbemaling geldt in het algemeen geen vrijstelling van de GWB. De retourbemaling blijft in de GWB betrokken. Maar er geldt een nihiltarief, dus niet het normale tarief uit het eerste lid van artikel 8 van de wet.

4.7.3. Tarief OEDI

Volgens [artikel 8, derde lid, van de wet](#) geldt voor onttrekkingen met een OEDI niet het normale tarief uit het eerste lid van artikel 8 van de wet, maar een bijzonder tarief. Voorwaarde is wel dat er in eenzelfde jaar niet meer grondwater wordt onttrokken dan geïnfilteerd. Dan telt onttrekking door oevergrondwaterwinning en infiltratie niet mee.

Het bijzondere tarief geldt voor de hoeveelheid grondwater die uiteindelijk door de OEDI wordt onttrokken. Het normale tarief geldt voor de hoeveelheid grondwater die meer wordt onttrokken dan de hoeveelheid waarop diepinfiltratie wordt toegepast. Een overzicht van de tarieven vanaf 1 januari 2004 staat in onderdeel 10.

4.8. Vermindering

4.8.1. Vermindering infiltreren

Op grond van [artikel 6, tweede lid, van de wet](#) wordt op de verschuldigde belasting een vermindering van de GWB toegepast bij infiltratie die onttrekking gedeeltelijk weer goedmaakt.

De wet stelt geen algemene eisen aan de manier van infiltreren. Maar het infiltreren van water moet wel gebeuren volgens de voorwaarden die gedeputeerde staten van de provincie stellen in de vergunning die ze voor het onttrekken of voor het infiltreren van water hebben verleend volgens de waterwet. In die vergunning kunnen ook voorschriften staan ter bescherming van belangen die spelen bij het grondwaterbeheer.

Volgens [artikel 6.4, eerste lid, van de waterwet](#) is infiltreren van water in de bodem zonder zo'n vergunning niet toegestaan. Maar de voorwaarden voor infiltratie kunnen ook staan in de vergunning voor het onttrekken van grondwater, die eveneens is gebaseerd op artikel 6.4 van de waterwet. Bijvoorbeeld als het infiltreren van water gebeurt om te voldoen aan een voorschrift van een vergunning tot het onttrekken van grondwater.

Het infiltreren van water moet ook rechtstreeks te maken hebben met een belaste onttrekking van grondwater. Dit staat in het tweede lid van [artikel 6 van de wet](#). Het is niet de bedoeling dat een vermindering van GWB wegens infiltratie van water wordt toegepast voor infiltratie die is toe te rekenen aan een onttrekking waarover geen GWB hoeft te worden voldaan.

De vermindering wordt berekend over het aantal kubieke meters geïnfilteerd water. In [artikel 9 van de wet](#) staat het bedrag van deze vermindering. Een overzicht van de bedragen van de vermindering vanaf 1 januari 2004 staat in onderdeel 10.

4.9. Vrijstellingen

In [artikel 10 van de wet](#) staan de vrijstellingen van de GWB voor bepaalde grondwateronttrekkingen. Net als in de provinciale regelingen is het bij de vrijstellingen van belang welk doel de grondwateronttrekking heeft en of de onttrekking permanent of tijdelijk is.

Bij permanente onttrekkingen gaat het om winningsinstallaties die continu in bedrijf zijn. Bij tijdelijke onttrekkingen gaat het onder meer om bronbemaling van bouwputten in de bouwrijverheid en om beregening of bevoeiing in de landbouw. In de waterwet en in de provinciale verordeningen die daarop zijn gebaseerd, gelden voor de registratie en de vergunning meestal hogere drempelwaarden en vrijstellingen bij dergelijke tijdelijke onttrekkingen dan bij permanente onttrekkingen. Dit omdat de invloed van tijdelijke onttrekkingen op de schaarste van schoon grondwater betrekkelijk is. Er is wel een grens gesteld aan de

toegestane winningsperiode en aan de hoeveelheid die in totaal mag worden onttrokken. Als de totale winning boven een van deze grenzen uitkomt, vervalt de vrijstelling en valt de hele onttrekking onder de GWB.

De vrijstellingen worden in de hierna volgende onderdelen afzonderlijk toegelicht.

4.9.1. Vrijstelling kleine pomp

In [artikel 10, eerste lid, onderdeel a, van de wet](#) staat de vrijstelling voor grondwateronttrekking door een inrichting met een pompcapaciteit van maximaal 10 kubieke meter per uur. Het maakt niet uit of het gaat om bijvoorbeeld drinkwatervoorzieningen van particulieren of om onttrekkingen voor bedrijfsdoeleinden.

Volgens artikel 11, tweede lid, van de wet geldt de administratieplicht uit artikel 11, eerste lid, van de wet niet bij de vrijstelling voor een kleine pomp. Volgens [artikel 2, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit](#) geldt ook de bemeteringsverplichting niet.

4.9.2. Vrijstelling drooghouden bouwput

In [artikel 10, eerste lid, onderdeel b, van de wet](#) staat de vrijstelling voor grondwateronttrekking door een inrichting die uitsluitend een bouwput voor bouw- en waterbouwkundige werken drooghoudt. Dit heet ook wel bronbemaling voor fundering en bouwputten. Ook een zogenaamde 'open bemaling' valt hieronder.

Voorwaarde is dat er niet meer grondwater wordt onttrokken dan 50.000 kubieke meter per maand en niet langer dan 4 aaneengesloten maanden. Als de totale winning boven een van deze grenzen uitkomt, vervalt de vrijstelling en valt de hele onttrekking onder de GWB. De grens van 4 maanden voor de onttrekkingsduur geldt voor de totale looptijd van een project waarbij bronbemaling wordt toegepast. De vrijstelling wordt volgens artikel 10, tweede lid, van de wet maar één maal per inrichting verleend. Onderbrekingen worden niet afgetrokken van de looptijd, tenzij sprake is van onderbreking van de werkzaamheden ten gevolge van aantoonbare overmacht. Bij onderbreking van de werkzaamheden ten gevolge van aantoonbare overmacht wordt de periode van vier maanden verlengd met de periode waarin de overmachtsituatie heeft bestaan (artikel 10, derde lid, van de wet).

Retourbemaling bij bronbemaling valt niet onder de vrijstelling van artikel 10 van de wet. Voor retourbemaling geldt onder bepaalde voorwaarden een nihil tarief (zie onderdeel [Nihiltarief](#)).

Als vaststaat dat de onttrekking niet langer dan 2 maanden achtereen zal duren en de pompcapaciteit van de inrichting minder is dan 60 kubieke meter per uur, is er geen administratieverplichting volgens [artikel 11, derde lid, van de wet](#).

Volgens [artikel 2, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit](#) geldt in dat geval ook de bemeteringsverplichting niet.

4.9.3. Vrijstelling proefonttrekking

In [artikel 10, eerste lid, onderdeel c, van de wet](#) staat de vrijstelling voor grondwateronttrekking die bij wijze van proef gebeurt. Er mag dan niet meer grondwater worden onttrokken dan 50.000 kubieke meter per maand en niet langer dan 4 aaneengesloten maanden. De vrijstelling wordt volgens artikel 10, tweede lid, van de wet maar één maal per inrichting verleend.

De GWB geeft installaties voor proefonttrekkingen dezelfde vrijstelling als voor bronbemaling. Net als de provinciale grondwaterverordeningen. Bij onderbreking van de werkzaamheden ten gevolge van aantoonbare overmacht wordt de periode van vier maanden verlengd met de periode waarin de overmachtsituatie heeft bestaan (artikel 10, derde lid, van de wet)

Als vaststaat dat de onttrekking niet langer dan 2 maanden achtereen zal duren en de pompcapaciteit van de inrichting minder is dan 60 kubieke meter per uur, is er geen administratieve verplichting volgens [artikel 11, derde lid, van de wet](#). Volgens [artikel 2, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit](#) geldt in dat geval ook de bemeteringsverplichting niet.

4.9.4. Vrijstelling noodvoorzieningen

In [artikel 10, eerste lid, onderdeel d, van de wet](#) staat de vrijstelling voor onttrekking van grondwater voor noodvoorzieningen, als die uitsluitend worden gebruikt voor buitengewone omstandigheden. Het kan hier onder meer gaan om brandputten, koeling van noodstroomaggregaten en sprinklerinstallaties.

Volgens artikel 11, tweede lid, van de wet geldt de administratieve verplichting uit artikel 11, eerste lid, van de wet niet bij de vrijstelling voor noodvoorzieningen. Volgens [artikel 2, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit](#) geldt ook de bemeteringsverplichting niet.

4.9.5. Vrijstelling beregening en bevloeiing

In [artikel 10, eerste lid, onderdeel e, van de wet](#) staat de vrijstelling voor onttrekking van grondwater dat voor 90% of meer wordt gebruikt voor beregening, bevloeiing of allebei. De wet geeft geen definitie of omschrijving van de begrippen beregening en bevloeiing. Beregening en bevloeiing gebeuren meestal in de land- en tuinbouw om het gewas beter te laten groeien. Veruit het meeste onttrokken grondwater zal na beregening via het bodemvocht door de gewassen worden opgenomen, of rechtstreeks verdampen vanaf de bodem of het vegetatiedek. Maar als er heel veel wordt beregend of bevloeid, kan het water weer terugzakken in de bodem waaraan het was onttrokken. Dan is er sprake van infiltratie en beperkte aanvulling van het grondwater.

Het Besluit van 16 december 2009, nr. CPP2009/2405M, Stcrt. 2009, nr. 20169 stelt dat het besproeien van bomen door fruittelers ter voorkoming van nachtvorstschade aan het fruit ook onder het begrip beregening valt.

Volgens artikel 11, tweede lid, van de wet geldt de administratieplicht uit artikel 11, eerste lid, van de wet niet bij de vrijstelling voor beregening of bevoeijing. Volgens [artikel 2, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit](#) geldt ook de bemeteringsverplichting niet.

4.9.6. Vrijstelling sanering bodem of grondwater

In [artikel 10, eerste lid, onderdeel f, van de wet](#) staat de vrijstelling voor grondwateronttrekking voor de sanering van de bodem of van het grondwater.

Onttrekking van grondwater bij een bodem- of grondwatersanering gebeurt uitsluitend om het milieu te beschermen. Daarom geldt hiervoor een vrijstelling. De vrijstelling geldt ook als het grondwater dat is onttrokken om te worden gesaneerd, wordt gebruikt voor andere doelen, zoals koeling.

Bodem- en grondwatersanering kan bijvoorbeeld nodig zijn onder en rond een benzinstation, als de bodem en het grondwater door lekkages is verontreinigd met olieproducten. Het grondwater onder en rond het benzinstation wordt jarenlang opgepompt en gezuiverd weer in de bodem teruggevoerd. Zo wordt het grondwater ter plaatse gesaneerd.

Om voor de vrijstelling in aanmerking te komen, zal degene die grondwater onttrekt moeten kunnen aantonen dat er sprake is van een bodemsaneringsproject of een grondwatersaneringsproject. De onttrekker kan dit bewijs leveren door een vergunning voor de bodem- of grondwatersanering te overleggen of een ander document, zoals een deskundigenrapport, waaruit duidelijk wordt dat er sprake is van een bodem- of een grondwatersaneringsproject.

Volgens artikel 11, tweede lid, van de wet geldt de administratieplicht uit artikel 11, eerste lid, van de wet niet bij de vrijstelling voor bodem- en grondwatersanering. Volgens [artikel 2, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit](#) geldt ook de bemeteringsverplichting niet.

4.9.7. Vrijstelling bodemenergiesysteem

[Artikel 10, eerste lid, onderdeel g, van de wet](#) geeft vrijstelling voor grondwateronttrekking voor een bodemenergiesysteem. Hierbij wordt met een inrichting grondwater onttrokken en vervolgens in een gesloten systeem volledig teruggevoerd in hetzelfde watervoerende pakket als waaraan het is onttrokken. Per saldo wordt geen grondwater blijvend onttrokken, het wordt alleen gebruikt als medium. Thermische energie wordt tijdelijk in de bodem opgeslagen en benut als er vraag naar is. Er moet zijn voldaan aan de voorwaarden in de vergunning die voor het

onttrekken en terugvoeren van water is verleend volgens de waterwet.

In de tekst staat het begrip terugvoeren in plaats van infiltreren. Infiltreren is een bijzondere manier om water in de bodem te brengen. Hiervoor gelden volgens de waterwet speciale bepalingen, die niet automatisch gelden voor andere manieren om water in de bodem terug te voeren. Maar de vrijstelling geldt ook als in de vergunning voor een bodemenergiesysteem de term infiltreren is gebruikt.

Volgens artikel 11, tweede lid, van de wet geldt de administratieplicht uit artikel 11, eerste lid, van de wet niet bij de vrijstelling voor een bodemenergiesysteem. Volgens [artikel 2, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit](#) geldt ook de bemeteringsverplichting niet.

4.9.8. Vrijstelling landijsbanen

In [artikel 10, eerste lid, onderdeel h, van de wet](#) staat de vrijstelling voor grondwateronttrekking voor landijsbanen.

Landijsbanen zijn onbebouwde wei- of bouwlanden die een ijsclub of -vereniging 's winters onder water zet om leden en betalend publiek te laten schaatsen. De onttrekking van grondwater om het stuk land te laten onderlopen is vrijgesteld.

Volgens artikel 11, tweede lid, van de wet geldt de administratieplicht uit artikel 11, eerste lid, van de wet niet bij de vrijstelling voor landijsbanen. Volgens [artikel 2, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit](#) geldt ook de bemeteringsverplichting niet.

4.10. Administratieve verplichtingen

Volgens [artikel 11, eerste lid, van de wet](#) moeten belastingplichtigen een administratie voeren waaruit altijd duidelijk blijkt hoeveel grondwater wordt onttrokken en geïnfiltrerd. Dan is doeltreffende en doelmatige controle mogelijk.

Volgens artikel 11, vierde lid, van de wet kan bij ministeriële regeling nader worden geregeld hoe moet worden voldaan aan de administratieverplichting uit het eerste lid van dit artikel. Volgens [artikel 3, eerste lid, van de uitvoeringsregeling](#) moet de houder van de inrichting dagelijks op een meetstaat de hoeveelheden onttrokken grondwater en geïnfiltrerd water noteren, gespecificeerd naar meter en winningspunt. Volgens artikel 3, tweede lid, van de uitvoeringsregeling gaat het in de meetstaat in ieder geval om:

- a. gegevens ter identificatie van de meter;
- b. de datum van opname en de stand van de meter;
- c. de onttrekking en infiltratie sinds de vorige opname van de meter;
- d. voorvallen die van invloed zijn of kunnen zijn op de meting, in het bijzonder vervanging van of defecten aan de watermeters (met opgave van de datum).

Volgens artikel 3, derde lid, van de uitvoeringsregeling kan de inspecteur toestaan om de aantekeningen uit het eerste lid van dit artikel anders in te richten. Of om de hoeveelheden uit het eerste lid niet dagelijks te noteren. De houder van een inrichting moet hierom vragen. De inspecteur geeft deze toestemming bij voor bezwaar vatbare beschikking en kan nadere voorwaarden stellen.

Vrijstelling of ontheffing administratieve verplichting

Volgens artikel 11, tweede lid, van de wet geldt de administratieve verplichting niet voor geheel vrijgestelde onttrekkingen uit [artikel 10, eerste lid, van de wet](#), dus niet bij:

- een pompcapaciteit lager dan 10 kubieke meter per uur (onderdeel *a*);
- noodvoorzieningen (onderdeel *d*);
- beregening en bevoeiing (onderdeel *e*);
- bodem- en grondwatersanering (onderdeel *f*);
- bodemenergiesysteem (onderdeel *g*);
- landijsbanen (onderdeel *h*).

Volgens artikel 11, derde lid, van de wet is er in bepaalde gevallen ook geen administratieve verplichting bij de volgende onttrekkingen uit artikel 10, eerste lid, van de wet:

- bronbemaling (onderdeel *b*);
- proefonttrekkingen (onderdeel *c*).

Dan moet wel vaststaan dat de onttrekking niet langer dan twee maanden achtereen zal duren en de pompcapaciteit van de inrichting minder is dan 60 kubieke meter per uur.

5. Belasting op leidingwater

5.1. Inleiding

Volgens [artikel 13 van de wet](#) wordt de BOL geheven op leidingwater. Dit is het water dat uit de kraan komt en dat wordt geleverd door een waterleidingbedrijf of door een afzonderlijke watervoorziening.

5.2. Begripsbepaling

[Artikel 12 van de wet](#) definieert de volgende begrippen:

- a. leidingwater;
 - b. waterleidingbedrijf;
 - c. afzonderlijke watervoorziening;
 - d. aansluiting;
 - e. particuliere installatie voor centrale watervoorziening.
- Deze begrippen worden in de volgende onderdelen nader toegelicht.

5.2.1. Leidingwater

[Artikel 12, onderdeel a, van de wet](#) definieert het begrip leidingwater. Dit is water dat door een waterleidingbedrijf of met een afzonderlijke watervoorziening aan derden ter beschikking wordt gesteld. Het maakt niet uit of het water van drinkwaterkwaliteit is, of niet.

Deze definitie gaat uit van de definitie van leidingwater in de waterleidingwet. Maar er zijn verschillen. De BOL is niet beperkt tot water dat direct geschikt is voor menselijke consumptie (drinken, koken, voedsel bereiden) of andere huishoudelijke doelen. Ook andere soorten water vallen onder de BOL: huishoudwater, grijs water, b-water of warm tapwater dat geleverd wordt door een energiebedrijf of door de beheerder van het gebouw of terrein waar het warmwaterproductie- en distributiesysteem bij hoort.

De levering van warmte met water uit een installatie voor warmtekrachtkoppeling of blokverwarming valt niet onder de BOL. Dit water dient uitsluitend om woningen te verwarmen en verlaat de leiding niet.

5.2.2. Waterleidingbedrijf

Artikel 12, onderdeel b, van de wet verwijst voor de definitie van het begrip waterleidingbedrijf naar [artikel 1, eerste lid, onderdeel d, van de waterleidingwet](#). Dat is:

- 1°. een bedrijf uitsluitend of mede bestemd tot openbare drinkwatervoorziening door levering van drinkwater aan verbruikers;

- 2°. een bedrijf uitsluitend of mede bestemd tot levering van drinkwater in het groot aan bedrijven als bedoeld onder 1°;
- 3°. een bedrijf, zowel bestemd tot openbare drinkwatervoorziening door levering van drinkwater aan verbruikers, als tot levering van drinkwater in het groot aan bedrijven als bedoeld onder 1°.

5.2.3. Afzonderlijke watervoorziening

[Artikel 12, onderdeel c, van de wet](#) definieert het begrip afzonderlijke watervoorziening. Dit is een landgebonden voorziening – maar geen waterleidingbedrijf – voor de winning of behandeling van water dat via een leiding of distributienet als leidingwater ter beschikking wordt gesteld.

5.2.4. Aansluiting

[Artikel 12, onderdeel d, van de wet](#) definieert het begrip aansluiting. Dit is een aansluiting van een onroerende zaak in Nederland op het distributienet van een waterleidingbedrijf of van een afzonderlijke watervoorziening, waaruit leidingwater aan de verbruiker wordt geleverd. Een aansluiting kan bestaan uit een of meer leveringspunten.

In [artikel 16, onderdelen a tot en met e, van de wet WOZ](#) staat de objectafbakening van onroerende zaken voor de heffing van de BOL. Het gaat om gebouwde en ongebouwde onroerende zaken of gedeelten daarvan. Uitgangspunt is de kleinste zelfstandig bruikbare eenheid. Delen die bij dezelfde (rechts)persoon in gebruik zijn en die – gezien de omstandigheden – bij elkaar horen, vormen een eenheid (zogenaamde complexbepaling).

De definitie van het begrip aansluiting is grotendeels gelijk aan de [definitie uit de EB](#). Ook voor de BOL geeft het begrip onroerende zaak uit de wet WOZ een bruikbare afbakening. Meestal gaat het om woningen met één aansluiting op het waterleidingnet. Soms is er per onroerende zaak meer dan één leveringspunt. Bijvoorbeeld voor gewoon drinkwater maar ook voor grijs water of huishoudwater. Voor [artikel 14, eerste lid, van de wet](#) (maximum) vormt het leveringspunt van het drinkwater samen met het leveringspunt van het andere leidingwater één aansluiting.

5.2.5. Particuliere installatie voor centrale watervoorziening

[Artikel 12, onderdeel e, van de wet](#) definieert het begrip particuliere installatie voor centrale watervoorziening. Dit is een voorziening voor de levering van water aan meer dan een onroerende zaak als bedoeld in [artikel 16, onderdelen a tot en met e, van de wet WOZ](#). Daar geldt onder meer als een onroerende zaak: een gedeelte van een gebouw of ongebouwde eigendom dat volgens zijn indeling is bestemd om als een afzonderlijk geheel te worden gebruikt. Voorbeelden zijn woningen in een flatgebouw of kantoren in een kantoorgebouw. De gemeenschappelijke, centrale installatie die zulke onroerende zaken van water voorziet, moet permanent zijn aangesloten op het distributienet van een waterleidingbedrijf of van een afzonderlijke watervoorziening.

5.3. Belastbaar feit

Volgens [artikel 14, eerste lid, van de wet](#) wordt de BOL geheven over de levering van maximaal 300 kubieke meter leidingwater per verbruiksperiode van 12 maanden via een aansluiting aan de gebruiker.

Het maximum van 300 kubieke meter per verbruiksperiode geldt per aansluiting.

5.3.1. Belastbare hoeveelheid bij afwijkende periode

Volgens [artikel 14, tweede lid, van de wet](#) wordt het maximum evenredig verlaagd of verhoogd bij een verbruiksperiode korter of langer dan twaalf maanden. Bijvoorbeeld als de meter niet binnen twaalf maanden na de vorige meteropname wordt opgenomen, of bij verhuizingen.

[Artikel 4 van de uitvoeringsregeling](#) geeft uitvoering aan artikel 14, vierde lid, van de wet. Het waterleidingbedrijf kan het vastrecht bepalen volgens de maandmethode of de dagmethode. Bij de maandmethode telt een deel van een maand als een hele maand, als de verbruiksperiode begint vóór de zestiende dag van de kalendermaand en als de levering ophoudt na de vijftiende dag van de kalendermaand. De dagmethode is meer verfijnd: daarbij telt een maand mee naar verhouding tot het aantal dagen dat binnen de leveringsperiode valt. Deze methoden worden ook bij de EB gehanteerd.

5.3.2. Belastbare hoeveelheid bij centrale watervoorziening

Verbruikers krijgen over hun verbruik tot 300 kubieke meter de BOL van de leverancier doorberekend, als ze ieder een eigen aansluiting hebben. Bij een particuliere installatie voor centrale watervoorziening komen ze meestal ieder afzonderlijk niet boven deze grens uit, maar samen wel. Daarom geldt volgens [artikel 14, derde lid, van de wet](#) de grens van 300 kubieke meter niet bij de levering van water voor een installatie voor centrale watervoorziening. De BOL wordt dan geheven over de totale hoeveelheid geleverd water.

Maar de BOL kan ook alleen worden geheven over een hoeveelheid van 300 kubieke meter maal het aantal aangesloten onroerende zaken. Dat kan als de exploitant van de installatie aan de leverancier van het leidingwater een ondertekende verklaring geeft. Die verklaring moet volgens [artikel 4, derde lid, van de uitvoeringsregeling](#) ten minste de volgende gegevens bevatten:

- a. de dagtekening;
- b. naam en adres van de exploitant;
- c. naam en adres van de leverancier;
- d. het aantal onroerende zaken, zoals bedoeld in [artikel 16, onderdelen a tot en met e, van de wet WOZ](#), met omschrijving en plaatselijke en kadastrale aanduiding, die gemiddeld op de installatie zijn aangesloten.

5.4. Belastingplichtige

Volgens [artikel 15 van de wet](#) wordt de BOL geheven van degene die het leidingwater aan de verbruiker levert. Dit is het waterleidingbedrijf of de afzonderlijke watervoorziening. De definitie van leidingwater is namelijk: water dat door een waterleidingbedrijf of een afzonderlijke watervoorziening aan derden ter beschikking wordt gesteld.

5.5. Maatstaf van de heffing

Volgens [artikel 16, eerste lid, van de wet](#) wordt de BOL geheven per eenheid leidingwater, gemeten in kubieke meter.

De BOL wordt geheven over de geleverde hoeveelheid water, met een maximum van 300 kubieke meter per verbruiksperiode van 12 maanden per aansluiting (zie onderdeel Belastbaar feit). Voor die verbruiksperiode is gekozen omdat waterleidingbedrijven – net als energiedistributiebedrijven – meestal jaarafrekeningen sturen over verbruiksperiodes van 12 maanden, niet over kalenderjaren.

Artikel 16, tweede lid, van de wet regelt de gevallen waarin de geleverde hoeveelheid niet per perceel bekend is, omdat de aansluiting (nog) niet bemeterd is. Waterleidingbedrijven rekenen in zulke gevallen meestal een abonnementstarief op basis van het aantal vertrekken of de oppervlakte van het aangesloten perceel. Uit dit tarief wordt via de rekenregels uit artikel 16, tweede lid, afgeleid hoeveel water is geleverd. Komt de berekening uit op meer dan 300 kubieke meter, dan wordt de BOL volgens [artikel 14, eerste lid, van de wet](#) beperkt tot 300 kubieke meter per zelfstandige onroerende zaak.

5.6. Tijdstip verschuldigheid

[Artikel 17 van de wet](#) bepaalt het tijdstip dat de BOL verschuldigd wordt. Hiervoor heeft de bepaling in de EB over de levering van aardgas en elektriciteit model gestaan. Als het waterleidingbedrijf werkt met voorschotnota's, is de BOL verschuldigd zodra zo'n nota wordt verstuurd. Of, bijvoorbeeld bij automatische incasso, zodra het voorschotbedrag wordt ontvangen (artikel 17, eerste lid, onderdeel a, onder 1°, van de wet). Na afloop van een verbruiksperiode wordt een eindfactuur opgemaakt. Dan wordt vastgesteld wat definitief aan BOL verschuldigd is. De bedragen van de voorschotnota's worden dan verrekend. Is er geen sprake van voorschotten, dan is de BOL verschuldigd als de factuur wordt uitgereikt. In andere gevallen is de BOL verschuldigd op het tijdstip van de levering.

Volgens artikel 21, eerste lid, van de wet en [artikel 6 van de uitvoeringsregeling](#) moet uit de administratie van de leidingwaterleverancier ondermeer blijken:

- hoe de voorschotbedragen kunnen worden herleid naar een hoeveelheid leidingwater;
- hoe het voorschotbedrag is opgebouwd.

Bij de verrekening via de eindfactuur kan blijken dat er meer BOL moet worden betaald dan er over de voorschotten is afgedragen. Dan moet de belastingplichtige volgens artikel 17, eerste lid, onderdeel a, onder 2°, van de wet het verschil bijbetalen op de datum van de eindfactuur. In het omgekeerde geval wordt volgens artikel 17, vijfde lid, van de wet het verschil in mindering gebracht op de aangifte over het tijdvak waarin de eindfactuur is uitgereikt.

Volgens [artikel 89 van de wet](#) moet de BOL per tijdvak op aangifte worden voldaan.

5.7. Tarief

In [artikel 18 van de wet](#) staat het tarief van de BOL. Een overzicht van de tarieven vanaf 1 januari 2004 staat in onderdeel 10.

5.8. Vrijstellingen

5.8.1. Vrijstelling noodvoorzieningen

[Artikel 19 van de wet](#) geeft vrijstelling voor water dat wordt geleverd voor brandblussing met noodvoorzieningen, als die uitsluitend worden gebruikt in buitengewone omstandigheden.

Doorgaans brengen de waterleidingbedrijven water voor brandblussing niet afzonderlijk in rekening. Ze rekenen een vast bedrag voor geplaatste brandkranen of andere blusvoorzieningen, zoals sprinklerinstallaties. Dit bedrag kan gebaseerd zijn op de beschikbaar gestelde volumestroom of pompcapaciteit. Het maakt dan niet uit of en in welke mate de blusvoorziening wordt gebruikt. Zulke blusvoorzieningen zijn vaak aangesloten op speciale leidingen en niet altijd bemeterd. Daardoor kan de hoeveelheid gebruikt water niet worden vastgesteld. Deze vrijstelling sluit hierop aan.

5.8.2. Vrijstelling internationale organisaties, ambassades e.d.

Het komt voor dat internationale verdragen vrijstelling van de BOL geven aan internationale organisaties, onderdelen van de NAVO, ambassades en dergelijke. De Belastingdienst regelt die vrijstelling dan door een teruggaaf. De waterleidingbedrijven moeten de BOL dus gewoon aan deze organisaties doorberekenen en op aangifte voldoen.

Volgens [artikel 32b, tweede lid, van de uitvoeringsregeling AWR](#) kan een waterleidingbedrijf op verzoek een vergunning krijgen om geen BOL te heffen over waterleveringen aan de NAVO, buitenlandse NAVO-strijdkrachten en militaire begraafplaatsen (niet over waterleveringen aan ambassades en andere internationale organisaties). Dat kan als het waterleidingbedrijf

van de Douane een vergunning heeft om voor de omzetbelasting over deze leveringen het nihil tarief toe te passen.

5.9. Teruggaaf

5.9.1. Teruggaaf wanbetaling

Het kan zijn dat de afnemer de belastingplichtige niet betaalt. Volgens [artikel 92 van de wet](#) kan de belastingplichtige dan verzoeken om teruggaaf van de BOL over de niet-betaalde waterleveringen.

[Artikel 33 van de uitvoeringsregeling](#) geeft uitvoering aan artikel 92, tweede lid, van de wet. Volgens artikel 33, tweede lid, van de uitvoeringsregeling is teruggaaf van BOL mogelijk over vorderingen waarover ook omzetbelasting wordt teruggegeven. Voor de teruggaaf van omzetbelasting moet een verzoek zijn gedaan zoals bedoeld in [artikel 29, eerste lid, onderdeel a, van de wet OB](#). Er kan dan BOL teruggekregen worden voor zover teruggaaf van omzetbelasting wordt verleend.

[Artikel 33, eerste lid, van de uitvoeringsregeling](#) stelt eisen aan de administratie van degene die om teruggaaf verzoekt. Die administratie moet op een overzichtelijke manier alle gegevens bevatten die voor de vaststelling van het bedrag van de teruggaaf van belang zijn.

5.9.2. Teruggaaf meer dan één leverancier

Het kan zijn dat iemand leidingwater krijgt van twee of meer leveranciers, die samen in een verbruiksperiode van 12 maanden via dezelfde aansluiting meer dan 300 kubieke meter leveren. Hij kan dan volgens [artikel 20, eerste lid, van de wet](#) verzoeken om teruggaaf.

Volgens [artikel 3 van het uitvoeringsbesluit](#) mag het verzoek worden gedaan na afloop van elke kalendermaand waarin het recht op teruggaaf is ontstaan. Het verzoek moet uiterlijk 13 weken na afloop van de verbruiksperiode van 12 maanden bij de inspecteur binnen zijn. Als om teruggaaf wordt verzocht, moeten de eindfacturen worden overgelegd.

Volgens [artikel 5 van de uitvoeringsregeling](#) moet het verzoek om teruggaaf de volgende gegevens bevatten:

- a. het tijdvak waarover om teruggaaf wordt verzocht;
- b. naam en adres van de gebruiker;
- c. naam en adres van de leveranciers;
- d. de hoeveelheid leidingwater waarvoor om teruggaaf wordt verzocht per leverancier;
- e. de periode van levering van het leidingwater;
- f. het bedrag aan BOL dat wordt teruggevraagd.

Voor het verzoek om teruggaaf kan het formulier "Teruggaaf energiebelasting en kolenbelasting" worden gebruikt. Dit kan worden gedownload van www.belastingdienst.nl.

5.10. Administratieve verplichtingen

Volgens [artikel 21, eerste lid, van de wet](#) moeten belastingplichtigen een administratie voeren waaruit altijd duidelijk blijkt aan wie voorschotnota's, eindfacturen en facturen zijn gestuurd, en waarop ze zijn gebaseerd. Ook moet uit de administratie blijken dat de bepalingen over de hoeveelheidgrens van 300 kubieke meter per jaar per aansluiting uit [artikel 14 van de wet](#) zijn toegepast.

Volgens artikel 21, tweede lid, van de wet kunnen nadere eisen aan de administratie worden gesteld. [Artikel 6 van de uitvoeringsregeling](#) geeft aan dat de administratie van de belastingplichtige op een overzichtelijke manier de volgende gegevens moet bevatten:

- a. de hoeveelheid leidingwater die is geleverd;
- b. hoe de voorschotbedragen kunnen worden herleid naar een hoeveelheid leidingwater;
- c. hoe het voorschotbedrag is opgebouwd
- d. de BOL begrepen in voorschotnota's en voorschotbedragen;
- e. de BOL begrepen in eindfacturen;
- f. de BOL begrepen in facturen;
- g. het aantal aansluitingen voor leidingwater;
- h. de periode van aansluiting;
- i. het aantal malen dat de bovengrens is toegepast;
- j. de evenredige toedeling van de bovengrens bij afwijkende verbruikperiodes;
- k. het eigen verbruik;
- l. de contracten voor de onbemeterde aansluitingen;
- m. de toepassing van de regeling uit artikel 14, derde lid, van de wet;
- n. de toepassing van de vrijstelling uit artikel 19 van de wet.

6. Afvalstoffenbelasting

6.1. Inleiding

Volgens [artikel 23 van de wet](#) wordt de ASB geheven over

- a. de afgifte ter verwijdering van afvalstoffen aan een inrichting;
- b. de verwijdering van afvalstoffen binnen de inrichting waarin ze zijn ontstaan.

Deze belastbare feiten worden in de volgende onderdelen uitgewerkt.

6.2. Begripsbepalingen

In dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

- a. Bbk: Besluit bodemkwaliteit (*Stb.* 2007, 469);
- b. richtlijn afvalstoffen: Richtlijn 2006/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 april 2006, PbEG L 114, betreffende afvalstoffen;
- c. Stortbesluit: Stortbesluit bodembescherming (*Stb.* 2001, 492);
- d. Eural: Europese afvalstoffenlijst (bijlage bij beschikking nr. 2000/532/EG van de Commissie van de Europese Gemeenschappen van 3 mei 2000);
- e. Bssa: Besluit stortplaatsen en stortverboden afvalstoffen (*Stb.* 2001, 493);
- f. Ivb: Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer (*Stb.* 1993, 50);
- g. Bodem+: Agentschap NL Bodem+.

[Artikel 22, eerste lid, van de wet](#) definieert de volgende begrippen:

- a. afvalstoffen;
- aa. zeer laag radioactief afval;
- b. verwijdering;
- ba. nuttige toepassing;
- bb. storten;
- c. inrichting;
- ca. oude stortplaats;
- d. baggerspecie;
- e. stoffen;
- f. preparaten;
- g. volumieke massa;
- h. percolaat;
- i. stortgas.

Deze begrippen worden in de volgende paragrafen nader toegelicht.

6.2.1. Afvalstoffen

[Artikel 22, eerste lid, onderdeel a, van de wet](#) verwijst voor de definitie van het begrip afvalstoffen naar de Wet milieubeheer. Onder afvalstoffen valt ook zeer laag radioactief afval. Dit begrip is

afzonderlijk gedefinieerd in artikel 22, eerste lid, onderdeel *aa*, van de wet.

Er zijn stoffen, preparaten of andere producten die voor de Wet milieubeheer afvalstoffen zijn, maar volgens artikel 22, tweede lid, van de wet niet gelden als afvalstoffen voor de wet. Deze uitzonderingen worden hierna behandeld. Eerst komt het begrip afvalstoffen nader aan bod.

Artikel 1.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer verwijst rechtstreeks naar artikel 1 van de richtlijn afvalstoffen. Afvalstoffen zijn gedefinieerd als: alle stoffen, preparaten of andere producten die behoren tot de categorieën uit bijlage I bij de richtlijn afvalstoffen, waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen. De Europese Commissie heeft een lijst opgesteld (de Eural) van afvalstoffen die behoren tot de categorieën van bijlage I van de richtlijn afvalstoffen. Deze lijst wordt periodiek opnieuw bezien en zo nodig gewijzigd.

Uit de [jurisprudentie](#) [Uitspraak HR 30 mei 2001, 34368; HR 2 november 2001, 35348], [Arrest Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 15 juni 2000 in de gevoegde zaken C-418/97 en C-419/97], [Uitspraak HR 28 januari 2005, 39678] komen nadere criteria voor bepaling van het begrip afvalstoffen naar voren.

6.2.2. Niet als afvalstoffen aangemerkte stoffen, preparaten of andere producten

Op grond van artikel 22, tweede lid, van de wet wordt een aantal stoffen, preparaten en andere producten voor toepassing van de wet buiten het afvalstoffenbegrip geplaatst.

Allereerst gaat het om stoffen, preparaten en andere producten die bestemd zijn te worden gebruikt voor bepaalde toepassingen die verband houden met de bedrijfsvoering van de stortinrichting of deel uitmaken van het bedrijfsproces dat leidt tot de nuttige toepassing of verwijdering van afvalstoffen. Deze toepassingen worden genoemd in artikel 4, onderdelen *a* tot en met *k*, van het uitvoeringsbesluit (zie onderdeel Stoffen, preparaten of andere producten gebruikt voor aangewezen toepassingen).

Daarnaast gaat het om stoffen, preparaten en andere producten die worden toegepast in voorzieningen binnen de stortinrichting en kwalificeren als bouwstof en grond in de zin van het Bbk (artikel 4, onderdelen *l* en *m*, uitvoeringsbesluit). Zie onderdeel Stoffen, preparaten en andere producten die als bouwstof of grond worden toegepast in voorzieningen.

6.2.3. Stoffen, preparaten of andere producten gebruikt voor aangewezen toepassingen

Volgens [artikel 22, tweede lid, van de wet](#) gelden stoffen, preparaten en andere producten niet als afvalstoffen als ze zijn bedoeld voor bepaalde toepassingen binnen de bedrijfsvoering of de ondersteunende processen van de inrichting. Dan zijn ze bij de

afgifte aan de inrichting niet belast. Voorbeelden van zulke toepassingen zijn de administratie, het kantoorgebouw, de weegbrug, rollend materieel, afdichtingsmateriaal en rioolbuizen.

Volgens [artikel 4, onderdelen a tot en met k, van het uitvoeringsbesluit](#) gaat het om de volgende toepassingen:

- a. afrasteringen;
- b. de onderafdichting van het stortlichaam;
- c. de bovenafdichting van het stortlichaam;
- d. (riool)buizen en installaties voor opvang, afvoer en behandeling van percolaat en neerslag;
- e. verzamelleidingen en installaties voor opvang, afvoer en behandeling van stortgas;
- f. nutsvoorzieningen;
- g. installaties voor be- en verwerking van afvalstoffen;
- h. diverse voorzieningen rond het stortlichaam;
- i. bouwwerken;
- j. terreinverharding buiten het stortlichaam;
- k. ongediertebestrijding.

De uitzondering voor deze toepassingen geldt alleen voor de ASB. Om misverstanden te vermijden, is dit uitdrukkelijk vastgelegd in artikel 22, tweede lid, van de wet.

Toepassingen die een vorm van verwijderen zijn, vallen wel onder de ASB. Zo zullen stoffen, preparaten en andere producten die worden verwijderd op een stortplaats en die deel gaan uitmaken van het eigenlijke stortlichaam, nooit onder de uitzondering vallen, hoe nuttig zij ook worden toegepast. Denk bijvoorbeeld aan oude autobanden die als koker dienen voor stortgas.

Een toelichting op de toepassingen uit artikel 4, onderdelen a tot en met k, van het uitvoeringsbesluit, volgt hierna.

a. Materiaal voor het realiseren en onderhouden van een afrastering

Stortplaatsen moeten van de omgeving worden gescheiden door een natuurlijke of kunstmatige afscheiding. Vaak is dit een afrastering. Ook binnen een stortplaats kunnen er afscheidingsconstructies zijn die het terrein indelen in compartimenten, bijvoorbeeld tussen het stortlichaam en het terrein voor be- of verwerking van afvalstoffen. Het kan gaan om hekwerken van metaal of gaas of betonnen keerwanden. De materialen hiervoor vallen onder de uitzonderingen.

b. Materiaal voor het realiseren van de onderafdichtingsconstructie, de geohydrologische maatregelen en het controlesysteem

Volgens artikel 4, onderdeel j, van het uitvoeringsbesluit is het stortlichaam dat deel van de stortplaats waar de afvalstoffen worden gestort. Het stortlichaam moet volgens het Stortbesluit een onderafdichtingsconstructie hebben met daaronder controledrainagebuizen, voordat afvalstoffen kunnen worden gestort. Deze constructie bestaat voornamelijk uit primaire bouwstoffen en andere producten. Ze omvat een zand-bentonietlaag met folie of een daaraan ten minste gelijkwaardige

constructie met daarop een drainagelaag. De totale onderafdichtingsconstructie is maximaal één meter dik en de exacte opbouw is beschreven in de aanvraag en/of in de vergunning.

De materialen hiervoor vallen onder de uitzonderingen. Dit geldt ook voor materiaal dat specifiek nodig is voor de bedrijfsvoering van baggerdepots volgens de Richtlijnen voor baggerspeciedepots in het beleidsstandpunt "[Verwijdering baggerspecie](#)" (Kamerstukken II 1993/94, 23 450, nr. 1).

c. Materiaal voor het realiseren van de bovenafdichtingsconstructie

Volgens artikel 4, onderdeel *j*, van het uitvoeringsbesluit is het stortlichaam dat deel van de stortplaats waar de afvalstoffen worden gestort. Nadat het stortlichaam is volgestort, moet volgens artikel 4, vierde lid, van het Stortbesluit een bovenafdichtingsconstructie worden aangebracht. Die moet tegengaan dat water in de afvalstoffen infiltreert. De bovenafdichting moet ten minste evenveel bescherming bieden als een eindafwerking volgens de Richtlijn voor dichte eindafwerking op afval- en reststofbergingen (Publikatierreeks bodembescherming nr. 1991/2). Die richtlijn geeft aan dat een meervoudige afdichtingsconstructie boven op de afvalstoffen een goede bescherming biedt.

De constructie moet bestaan uit:

- een synthetische afdichtingslaag (folie),
- een minerale afdichtingslaag (zand-bentoniet) of daaraan ten minste gelijkwaardige materialen, en
- lagen daarbovenop, zoals een drainagelaag en een teeltlaag voor aan te brengen vegetatie.

De exacte opbouw van de bovenafdichtingsconstructie is beschreven in de aanvraag en/of in de vergunning.

De materialen hiervoor vallen onder de uitzonderingen. Dit geldt ook voor materiaal dat specifiek nodig is voor de bedrijfsvoering van baggerdepots volgens de Richtlijnen voor baggerspeciedepots in het beleidsstandpunt "[Verwijdering baggerspecie](#)" (Kamerstukken II 1993/94, 23450, nr. 1).

Het bevoegd gezag kan voorschrijven dat een afdichtingsplan wordt overgelegd en goedgekeurd een aantal maanden voordat met het realiseren van de bovenafdichtingsconstructie wordt begonnen. Voordat de afdichtingsconstructie kan worden aangebracht, komt op de gestorte afvalstoffen vaak een egalisatie- of steunlaag. Deze laag behoort volgens de richtlijn voor dichte eindafwerking niet tot de bovenafdichtingsconstructie. De afvalstoffen voor deze egalisatie- of steunlaag vallen onder het begrip afvalstof en dus onder de ASB.

In het Besluit van 16 december 2009, nr. CPP2009/2405M, Stcrt. 2009, nr. 20169, is bepaald dat het gebruik van afvalstoffen als componenten in een bovenafdichtingsconstructie van Hydrostab met een synthetische laag, onder bepaalde voorwaarden niet beschouwd wordt als het storten van afvalstoffen.

d. (Riool)buizen voor de opvang en afvoer van percolaat en neerslag en materiaal voor installaties voor de behandeling van percolaat en neerslag

In het stortlichaam van de inrichting moeten voorzieningen zijn voor de opvang en afvoer van neerslag die leidt tot percolaat. Daarvoor worden verzamel drainagebuizen aangebracht. Buiten het stortlichaam monden deze buizen uit in verzamel drains of in riolbuizen. Binnen een inrichting is het bebouwde en verharde terrein voorzien van een riolstelsel, waarvoor eveneens buismateriaal nodig is. Opgevangen percolaat en neerslag kan in de inrichting in een afvalwaterbehandelingsinstallatie worden verwerkt. De materialen voor de drainage- en rioleringsbuizen en voor de installatie voor de behandeling van afvalwater vallen onder de uitzonderingen. Dit geldt ook voor chemicaliën die moeten worden toegevoegd aan de afvalwaterbehandelingsinstallatie.

e. Verzamelleidingen voor de opvang en afvoer van stortgas in de egalisatie- of steunlaag en materiaal voor installaties voor de behandeling van stortgas

In het stortlichaam ontstaat stortgas door afbraak van gestorte afvalstoffen. Dit gebeurt tijdens de exploitatie en nadat het stortlichaam is afgedekt. Het vrijkomende stortgas moet worden opgevangen en uit het stortlichaam afgevoerd. Om het stortgas naar de bovenzijde van het stortlichaam te leiden, zijn in het stortlichaam voorzieningen nodig. Hiervoor worden vrijwel altijd afvalstoffen gebruikt. Die afvalstoffen vallen niet onder de uitzonderingen. In de egalisatie- of steunlaag boven op het stortlichaam worden verzamelleidingen geplaatst voor de opvang en afvoer van het stortgas naar een behandelings- of vernietigingsinstallatie. Die verzamelleidingen en de behandelings- of vernietigingsinstallatie vallen wel onder de uitzonderingen.

f. Realisering en in werking houden van nutsvoorzieningen

Binnen inrichtingen worden altijd diverse nutsvoorzieningen aangelegd. Bijvoorbeeld voor gas, water, elektriciteit en telecommunicatie. De materialen die nodig zijn om deze voorzieningen aan te leggen en in werking te houden, vallen onder de uitzonderingen.

g. Realisering en in werking houden van installaties voor het be- of verwerken van afvalstoffen

Steeds vaker worden be- of verwerkingsinstallaties geplaatst en in bedrijf genomen op delen van het stortlichaam die tijdelijk niet in gebruik zijn of op delen van de inrichting buiten het stortlichaam. De materialen die nodig zijn om deze installaties te bouwen en operationeel te houden, vallen onder het bedrijfsproces en dus onder de uitzonderingen. De afvalstoffen die in deze installaties worden be- of verwerkt, vallen uiteraard niet onder de uitzonderingen.

h. Operationeel houden van kantoren, van de weegbrug(gen), van de controle- en registratieposten, van een laboratorium, van werkplaatsen, van het aanwezige rollende materieel en van de wasplaats

De stortplaats kan alleen functioneren als er buiten het stortlichaam bepaalde voorzieningen zijn. Voorbeelden zijn

kantoorruimten, weegbruggen, controle- en registratieposten, laboratoria, loodsen voor stalling en onderhoud van rollend materieel en wasplaatsen voor vrachtwagens en rollend materieel. Om deze voorzieningen te realiseren en in bedrijf te houden, zijn allerlei materialen nodig. Bijvoorbeeld kantoorbehoeften, reservemateriaal, brandstoffen, schoonmaakmiddelen en materieel. Zulke materialen vallen onder de uitzonderingen.

i. Materiaal voor het realiseren en in stand houden van bouwwerken

Binnen een inrichting zijn altijd gebouwen waarin werk wordt gedaan om de inrichting draaiende te houden. Materialen voor het bouwen en in stand houden van deze gebouwen vallen onder de uitzonderingen.

j. Materiaal voor het realiseren en in stand houden van een terreinverharding buiten het stortlichaam

Binnen de inrichting, maar buiten het eigenlijke stortlichaam, worden altijd delen van het terrein verhard. Bijvoorbeeld voor verkeersbewegingen, voor overslag, als parkeerterrein van (vracht)auto's, voor het neerzetten van installaties of het doen van sorteerproeven. In de vergunningaanvraag moet zijn aangegeven welke terreindelen hiervoor worden verhard, en hoe.

Voor zulke terreinverharding worden categorie-1 bouwstoffen of primaire bouwmaterialen gebruikt. Deze materialen vallen onder de uitzonderingen. Dit geldt ook voor materiaal dat specifiek nodig is voor de bedrijfsvoering van baggerdepots volgens de Richtlijnen voor baggerspeciedepots in het beleidsstandpunt "[Verwijdering baggerspecie](#)" (Kamerstukken II 1993/94, 23450, nr. 1).

Materialen voor wegen en verharde terreingedeelten binnen het stortlichaam vallen niet onder de uitzonderingen. Deze materialen moeten zo veel mogelijk worden hergebruikt en mogen niet in het stortlichaam achterblijven.

k. Ongediertebestrijding

Binnen de inrichting kan ongediertebestrijding nodig zijn. De hulp- en bestrijdingsmiddelen hiervoor vallen onder de uitzonderingen.

6.2.4. Stoffen, preparaten en andere producten die als bouwstof of grond worden toegepast in voorzieningen

[Artikel 22, tweede lid, van de wet](#) maakt het mogelijk om stoffen, preparaten en andere producten niet tot afvalstoffen te rekenen als ze buiten inrichtingen met een stortplaats milieuhygiënisch verantwoord toepasbaar zijn, volgens besluiten en regelingen die zijn opgesomd bij algemene maatregel van bestuur.

Aan deze bepaling is uitvoering gegeven in [artikel 4, onderdelen / en m, van het uitvoeringsbesluit](#). Daardoor gelden bouwstoffen respectievelijk grond als bedoeld in artikel 1 van het Bbk onder bepaalde voorwaarden niet als afvalstoffen voor de wet.

De bouwstoffen en grond vallen alleen dan niet onder de ASB, als zij:

- a. zijn voorzien van een juiste kwaliteitsverklaring, partijkeuring of fabrikant-eigenverklaring, en
 - b. worden toegepast in een verplichte voorziening.
- De houder van de inrichting moet kunnen bewijzen dat aan deze voorwaarden is voldaan. De voorwaarden worden hieronder toegelicht.

Kwaliteitsverklaring, partijkeuring of fabrikant-eigenverklaring

De aanbieder van de bouwstoffen moet aan de houder van de inrichting een kwaliteitsverklaring, partijkeuring of fabrikant-eigenverklaring geven. Voor bouwstoffen geldt dat uit deze verklaringen of keuring moet blijken dat de bouwstoffen voldoen aan de voorwaarden bedoeld in artikel 28, eerste lid, of artikel 30, eerste lid, van het Bbk.

Voor grond geldt dat uit deze verklaringen of keuring moet blijken, dat de kwaliteit van de grond de maximale waarde voor de bodemfunctieklaas industrie, als bedoeld in artikel 4.9.1 van de Regeling bodemkwaliteit, niet overschrijdt. De houder van de inrichting moet de kwaliteitsverklaring, het bewijs van partijkeuring of de fabrikant-eigenverklaring aan de inspecteur kunnen tonen. Andere bewijsmiddelen worden niet geaccepteerd.

Kwaliteitsverklaringen en partijkeuringen die vóór de inwerkingtreding van het Bbk (1 januari 2008) zijn afgegeven op grond van het Bouwstoffenbesluit bodem- en oppervlaktewaterenbescherming, blijven gelden voor de duur van de betreffende verklaring tot maximaal drie jaar na de inwerkingtreding van het Bbk (1 januari 2008)

Toepassing in verplichte voorzieningen

De bouwstoffen en de grond moeten bij de inrichting worden afgegeven en ook echt worden gebruikt voor een voorziening die binnen de inrichting verplicht is volgens de vergunning uit [artikel 8.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer](#). Het kan gaan om bijvoorbeeld stortwegen, een tussentijdse afdeklaag, een steunlaag of een minerale laag die deel uitmaakt van de bovenafdichting. De houder van de inrichting moet met zijn administratie kunnen aantonen, dat de bouwstoffen en de grond in zulke voorzieningen zijn gebruikt. Bouwstoffen en grond die niet worden toegepast in deze voorzieningen en die ook niet vallen onder een van de andere onderdelen van artikel [4 van het uitvoeringsbesluit](#), vallen gewoon onder de ASB.

6.2.5. Zeer laag radioactief afval

[Artikel 22, eerste lid, onderdeel aa, van de wet](#) definieert het begrip zeer laag radioactief afval. Dit zijn radioactieve afvalstoffen van natuurlijke bronnen van ioniserende straling, waarin de activiteit van de betrokken natuurlijke bronnen op enig moment gelijk is aan of hoger is dan de waarde die is vermeld in [bijlage 1, tabel 1, van het Besluit stralingsbescherming](#), en de activiteitsconcentratie van de betrokken natuurlijke bronnen gelijk is aan of hoger is dan de in bijlage 1, tabel 1, van het Besluit

stralingsbescherming vermelde waarde en lager is dan tien maal de waarde.

Zeer laag radioactief afval valt vanaf 26 september 2004 niet onder de Wet milieubeheer maar onder de Kernenergiewet. Om dit afval in de heffing van de ASB te kunnen blijven betrekken is het in artikel 22, eerste lid, onderdeel a, van de wet afzonderlijk genoemd.

6.2.6. Verwijdering

[Artikel 22, eerste lid, onderdeel b, van de wet](#) definieert het begrip verwijdering. Dit is het storten of verbranden van afvalstoffen. Maar als de afvalstoffen hoofdzakelijk worden gebruikt als brandstof (dat wil zeggen als energiebron wordt benut) of voor andere vormen van energieopwekking, valt dit niet onder verwijdering.

De wet beperkt de definitie van verwijdering tot het storten of verbranden van afvalstoffen. De Wet milieubeheer hanteert een ruimere definitie.

6.2.7. Nuttige toepassing

[Artikel 22, eerste lid, onderdeel ba, van de wet](#) verwijst voor de definitie van het begrip nuttige toepassing uiteindelijk naar [bijlage II B bij de richtlijn afvalstoffen](#). Handelingen van nuttige toepassing zijn onder meer handelingen gericht op het hergebruiken en terugwinnen van stoffen, het verbranden met een hoofdgebruik als brandstof en het verbranden met een hoofdgebruik voor een andere vorm van energieopwekking.

Bijlage II B bij de richtlijn – Nuttige toepassing

Deze bijlage geeft een overzicht van handelingen voor de nuttige toepassing van afvalstoffen zoals die in de praktijk plaatsvinden. Volgens artikel 4 van de richtlijn afvalstoffen moeten de afvalstoffen nuttig worden toegepast zonder gevaar voor de gezondheid van de mens en zonder dat procédés of methoden worden aangewend die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben.

R1	Hoofdgebruik als brandstof of een andere vorm van energieopwekking
R2	Terugwinning van oplosmiddelen
R3	Recycling/terugwinning van organische stoffen die niet als oplosmiddel worden gebruikt (met inbegrip van compostbemesting en bemesting met andere biologisch omgezette stoffen)
R4	Recycling/terugwinning van metalen en metaalverbindingen
R5	Recycling/terugwinning van andere anorganische stoffen
R6	Terugwinning van zuren of basen
R7	Terugwinning van bestanddelen die worden gebruikt om vervuiling tegen te gaan
R8	Terugwinning van bestanddelen uit katalysatoren
R9	Herraffinage van olie en ander hergebruik van olie
R10	Uitrijden voor landbouwkundige of ecologische verbetering
R11	Gebruik van afvalstoffen die bij een van de onder R 1 tot en met R 10 genoemde behandelingen vrijkomen
R12	Uitwisseling van afvalstoffen voor een van de onder R 1 tot en met R 11 genoemde behandelingen
R13	Opslag van afvalstoffen bestemd voor een van de onder R 1 tot en met R 12 genoemde behandelingen (met uitsluiting van voorlopige opslag voorafgaande

aan inzameling op de plaats van productie)

6.2.8. Storten

[Artikel 22, eerste lid, onderdeel bb, van de wet](#) verwijst voor de definitie van het begrip storten naar de [Wet milieubeheer, artikel 1.1, eerste lid](#). Storten is het op of in de bodem brengen van afvalstoffen om ze daar te laten. De afvalstoffen worden dus voorgoed gedeponerd, niet met de bedoeling ze er later weer vandaan te halen. Iets tijdelijk opslaan of op een andere manier tijdelijk op of in de bodem brengen valt dus niet onder storten.

6.2.9. Inrichting

[Artikel 22, eerste lid, onderdeel c, van de wet](#) verwijst voor de definitie van het begrip inrichting naar de [Wet milieubeheer, artikel 1.1, eerste lid](#). De wet verwijst niet naar een bepaalde categorie van het Ivb. De [jurisprudentie](#) [Uitspraak HR 2 november 2001, 35 348], [Uitspraak HR 30 mei 2001, 34 368], [Uitspraak HR 11 februari 2005, 39 179] heeft voor de toepassing van de ASB een eigen invulling gegeven aan het begrip inrichting.

Artikel 1.1, derde tot en met vijfde lid, van de Wet milieubeheer werkt het begrip inrichting verder uit. Ook 'werken' vallen eronder. Bij werken gaat het om afzonderlijke locaties waarin alleen bepaalde soorten afvalstromen mogen worden gebruikt. Voorbeelden zijn het ophogen van terreinen voor gebruik als sportterrein en het aanleggen van wallen voor geluidswering. Daarbij worden afvalstoffen op of in de bodem gebracht, met de bedoeling dat ze daar blijven. Maar deze werken vallen volgens artikel 22, eerste lid, onderdeel c, van de wet niet onder de ASB.

Volgens het Bbk is grond uitgezonderd van het begrip bouwstoffen. De reden hiervan is dat bij hergebruik en nuttige toepassing van grond het vaak niet mogelijk is om aan te geven of er sprake is van gebruik als bouwstof in het kader van werken of van een bodemtoepassing. Daarom is voor grond in het Bbk een aantal handelingen opgenomen die als nuttige toepassing wordt beschouwd.

In dit verband kunnen per 1 januari 2008 de handelingen met grond genoemd in artikel 35 van het Bbk, ook buiten het bereik van de ASB blijven, met uitzondering van de toepassing van grond als bovenafdichting voor stortplaatsen (artikel 35, onderdeel c, van het Bbk). Voor zover grond wordt toegepast in een bovenafdichtingsconstructie van een inrichting zoals bedoeld in het uitvoeringsbesluit, blijft ASB al achterwege op grond van artikel 12, tweede lid, van de wet en artikel 4, onderdeel c, van het uitvoeringsbesluit (zie onderdeel Stoffen, preparaten of andere producten voor aangewezen toepassingen).

Een inrichting kent verschillende fases: oprichting, exploitatie, afwerking, buitenbedrijfstelling. In de vergunning op basis van de Wet milieubeheer staat welke stoffen in welke fase en onder welke voorwaarden mogen worden verwerkt. Voor de wet maakt het niet uit in welke fase de inrichting is. Stortplaatsen zijn geen werken

waarin afvalstoffen nuttig kunnen worden toegepast. Ze hebben als voornaamste doel om niet-herbruikbare afvalstoffen verantwoord te verwerken.

6.2.10. Oude stortplaats

[Artikel 22, eerste lid, onderdeel ca, van de wet](#) definieert het begrip oude stortplaats. Dat is een plaats die vermeld staat op de lijst die bedoeld is in artikel 8.53 van de Wet milieubeheer. Onder het begrip oude stortplaats vallen:

- plaatsen waar het storten van afvalstoffen vóór 1 september 1996 is beëindigd en die door provincies in het kader van het project Nazorg Voormalige Stortplaatsen (Navos) zijn aangemerkt als voormalige stortplaats (zowel ten tijde van het project als daarna);
- stortplaatsen waar sinds 1 september 1996 met een vergunning op grond van de Wet milieubeheer afvalstoffen zijn gestort en die vervolgens voor gesloten zijn verklaard als bedoeld in artikel 8.47, derde lid, van de Wet milieubeheer.

Het begrip oude stortplaats omvat dus zowel de voormalige als de gesloten stortplaatsen. De lijst van oude stortplaatsen is gepubliceerd op www.senternovem.nl/Bodemplus/downloads.

6.2.11. Baggerspecie

[Artikel 22, eerste lid, onderdeel d, van de wet](#) definieert het begrip baggerspecie. Dit is grond die uit de bodem is vrijgekomen via het oppervlaktewater of de voor dat water bestemde ruimte, daaronder begrepen sediment en het residu van de reiniging van baggerspecie. Onder voor dat water bestemde ruimte wordt verstaan de in het beheersgebied volgens de Wet verontreiniging oppervlaktewateren gelegen gronden. Sediment is het ongeconsolideerde materiaal dat zich (recent) op de waterbodem heeft afgezet.

Bodem+, onderdeel van Agentschap NL, geeft namens de Minister van VROM baggerspecieverklaringen af ([artikel 29, tweede en derde lid, van de wet](#)).

6.2.12. Stoffen en preparaten

[Artikel 22, eerste lid, onderdelen e en f, van de wet](#) definieert de begrippen stoffen en preparaten. De definities kwamen uit de Wet milieugevaarlijke stoffen (*Stb.* 1992, 632). Die wet is op 1 juni 2008 vervallen. De definities zijn nu opgenomen in artikel 1.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer. Stoffen zijn chemische elementen en hun verbindingen zoals ze in de natuur voorkomen of door menselijk toedoen worden voortgebracht. Preparaten zijn mengsels of oplossingen van stoffen. Hieronder vallen alle vaste, vloeibare en gasvormige goederen die maar voorkomen; ook samenstellingen van stoffen en preparaten. In de milieureggeving heten die 'andere producten', maar worden ze niet verder gedefinieerd.

6.2.13. Volumieke massa

[Artikel 22, eerste lid, onderdeel g, van de wet](#) definieert het begrip volumieke massa. Dit is het gewicht van een stof per volume-eenheid uitgedrukt in kilogram per kubieke meter. Dus het gewicht gerelateerd aan een bepaald volume. Dit gegeven kan gevolg hebben voor het toe te passen tarief. Voorbeeld: het gewicht van een kubieke meter veren is lager dan dat van een kubieke meter ijzer.

6.2.14. Percolaat

[Artikel 22, eerste lid, onderdeel h, van de wet](#) definieert het begrip percolaat. Deze definitie komt uit het Stortbesluit. Percolaat of percolatiewater is water uit een stort. Dit water is verontreinigd door contact met gestorte afvalstoffen. Het kan gaan om neerslag die door afval heen stroomt en daarbij afvalstoffen opneemt. Maar ook om een vloeistof die bij een omzettingsproces uit de gestorte afvalstoffen sijpelt. Om de uitstoot onder een bepaald niveau te houden, moet het percolatiewater volgens het Stortbesluit worden opgevangen en gezuiverd of afgevoerd.

6.2.15. Stortgas

[Artikel 22, eerste lid, onderdeel i, van de wet](#) definieert het begrip stortgas. Dit is gas dat uit gestort afval vrijkomt door biologische afbraakreacties. Het ontstaat onvermijdelijk op stortplaatsen voor organisch materiaal. Het Stortbesluit bepaalt dat in de vergunning van de stortplaats voorschriften voor de opvang en verwerking van dit gas worden opgenomen.

6.3. Belastbaar feit

6.3.1. Afgifte ter verwijdering aan een inrichting

De ASB wordt volgens artikel 23, eerste lid, van de wet geheven over de afgifte ter verwijdering van afvalstoffen aan een inrichting en over de verwijdering van afvalstoffen binnen de inrichting waarin ze zijn ontstaan. Het gaat hier om een verbrandingsinrichting of stortplaats met een vergunning van de overheid.

De afgifte ter verwijdering is de feitelijke aflevering van het afval aan de poort van de inrichting. Op dat moment moeten de aanbieder en de exploitant van de inrichting het eens worden over de dienst die zal worden verricht, de afvalstof waar het om gaat (en daarmee ook het stort- of verbrandingstarief dat geldt) en de hoeveelheid. Deze gegevens komen terug in de factuur. Samen met betalings- en vervoersdocumenten legt deze factuur een verband tussen degene van wie de afvalstoffen afkomstig zijn en de inrichting. Hierdoor is een effectieve controle mogelijk.

Bij de sanering van voormalige stortplaatsen (afval gestort vóór 1995) kan afval vrijkomen. Als dat voor verwijdering wordt

afgegeven aan een inrichting, moet ASB worden betaald. Daarvoor is geen vrijstelling mogelijk. Zo wordt gestimuleerd dat deze stoffen zo min mogelijk opnieuw worden gestort en zo veel mogelijk anders worden verwerkt. Met ingang van 1 januari 2010 is hiervoor onder bepaalde voorwaarden een verlaagd tarief van toepassing (zie onderdeel Verlaagd tarief oude stortplaats).

6.3.2. Fictiebepaling

Volgens [artikel 23, tweede lid, van de wet](#) gelden alle afvalstoffen die aan een inrichting worden afgegeven, als afgegeven ter verwijdering. Volgens de [jurisprudentie](#) [Uitspraak HR 30 mei 2001, 34 368] geldt dit ook bij hergebruik van deze stoffen nadat zij aan de inrichting zijn afgegeven.

6.3.3. Storten in eigen beheer

Volgens [artikel 23, eerste lid, onderdeel b, van de wet](#) wordt de ASB geheven over het storten in eigen beheer. Dit is de verwijdering van afvalstoffen binnen de inrichting waarin ze zijn ontstaan. De wet geeft geen definitie van het begrip 'ontstaan'. Ontstaan wil zeggen dat er door een handeling een nieuwe stof of preparaat wordt gevormd dat er voor die tijd niet was. Verbrandingsresten, die overblijven na het verbranden van afval in een afvalverbrandingsinstallatie, zijn nieuwe afvalstoffen die uit het verbrandingsproces zijn ontstaan. Als ze worden gestort binnen de inrichting van de afvalverbrandingsinstallatie, zijn ze dus belast.

Er ontstaan geen (nieuwe) afvalstoffen in de volgende situatie. Binnen een inrichting wordt het stortlichaam gesaneerd. Op dit stortlichaam zijn vóór 1 januari 1995 afvalstoffen gestort zonder heffing van ASB. Het stortlichaam wordt afgegraven, de afvalstoffen worden gezeefd en gescheiden in bruikbare en onbruikbare stoffen. De bruikbare stoffen worden toegepast buiten de stortplaats. Het onbruikbare residu wordt weer gestort binnen de inrichting. Volgens artikel 23, eerste lid, onderdeel *b*, is geen ASB verschuldigd over het storten van het residu. Wordt het residu niet binnen dezelfde inrichting gestort, maar ter verwijdering afgegeven aan een andere inrichting, dan is de ASB verschuldigd volgens artikel 23, eerste lid, onderdeel *a*, van de wet.

Inrichtingen vormen samen één inrichting als ze:

- behoren tot dezelfde onderneming of door dezelfde rechtspersoon worden geëxploiteerd, en
- onderling technische, organisatorische of functionele bindingen hebben, en
- direct bij elkaar in de buurt liggen.

6.4. Belastingplichtige

Volgens [artikel 24 van de wet](#) wordt de ASB geheven van de houder van de inrichting. Onder de ASB valt ook de verwijdering in inrichtingen waar afvalstoffen worden verwijderd die van anderen afkomstig zijn of die in eigen beheer zijn ontstaan. Om de ASB

redelijk eenvoudig uitvoerbaar te maken is de houder van de inrichting belastingplichtig, niet de afzonderlijke aanbieders.

6.5. Maatstaf van heffing

Volgens [artikel 25, eerste lid, van de wet](#) wordt de ASB berekend over het gewicht van de afgegeven afvalstoffen, gemeten in kilogrammen.

Volgens artikel 25, tweede lid, van de wet en [artikel 7 van de uitvoeringsregeling](#) wordt dit gewicht bepaald direct vóór of aansluitend op de afgifte. Dit gebeurt door weging met een meetinstrument als bedoeld in de Metrologiewet (Stb. 2006, 137). In de praktijk is dit een weegbrug. De houder van de inrichting is voor de weging verantwoordelijk.

6.6. Tijdstip verschuldigheid

Volgens [artikel 26 van de wet](#) wordt de ASB verschuldigd op het tijdstip dat de afvalstoffen ter verwijdering aan de houder van de inrichting worden afgegeven. De ASB voor het storten in eigen beheer wordt verschuldigd op het tijdstip dat de afvalstoffen worden verwijderd binnen de inrichting waarin ze zijn ontstaan.

Volgens [artikel 89, eerste lid, van de wet](#) moet de ASB per tijdvak op aangifte worden voldaan.

6.7. Vermindering

6.7.1. Vermindering

Volgens [artikel 27, eerste lid, van de wet](#) wordt op de verschuldigde belasting in mindering gebracht de verschuldigde belasting op stoffen, preparaten of andere producten die de inrichting, al dan niet na nuttige toepassing, verlaten. Volgens [artikel 11, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit](#) wordt bij het verlaten van de inrichting uitgegaan van de ASB die verschuldigd werd bij de afgifte ter verwijdering in geval sprake is van verwerking of bewerking van afvalstoffen die gepaard gaat met gewichtsverlies.

Vermindering is niet mogelijk voor percolaat en stortgas dat de stortplaats weer verlaat. Er is bij deze 'producten' namelijk geen corresponderende partij afval waarover ASB is voldaan.

6.7.2. Verhoudingsgetal

Sommige stortinrichtingen verrichten naast stortactiviteiten ook be- en verwerkingsactiviteiten. Zij zijn door de vermindering uit [artikel 27, eerste lid, van de wet](#) in het nadeel ten opzichte van gewone recyclingbedrijven. Dit uit zich vooral in de

voorfinanciering van de ASB. Om deze nadelige effecten zoveel mogelijk op te heffen, biedt artikel 27, tweede lid, van de wet een alternatief voor de vermindering. Belastingplichten mogen onder voorwaarden aangifte doen volgens een verhoudingsgetal voor afvalstromen die na bewerking of verwerking de inrichting weer geheel of gedeeltelijk verlaten.

Het verhoudingsgetal geldt per afvalstroom en per bewerking. Toepassing mag volgens artikel 11, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit alleen als de inspecteur daarmee op verzoek heeft ingestemd. Zonder verzoek, of zonder instemming van de inspecteur, kan de [vermindering](#) van toepassing zijn (zie onderdeel [Vermindering](#)).

Het verhoudingsgetal is gebaseerd op ervaringscijfers uit de periode voorafgaand aan het tijdvak waarover aangifte wordt gedaan. Aan het eind van het jaar wordt het verhoudingsgetal gecorrigeerd voor de werkelijke cijfers. Dit is geregeld door het samenstel van regels in artikel 27 van de wet. Zo wordt er voorlopig rekening mee gehouden dat een deel van de afvalstoffen die de inrichting binnenkomen, daar ook weer uitgaan – al dan niet na be- of verwerking. Hierdoor vermindert het financieringsnadeel. Na afloop van het kalenderjaar wordt alsnog afgerekend. Artikel 27, derde lid, van de wet verwijst naar het eerste lid van dat artikel. Zo wordt geregeld dat na afloop van het kalenderjaar herberekening plaatsvindt aan de hand van de werkelijke cijfers.

Volgens het Besluit van 16 december 2009, nr. CPP2009/2405M, Stcrt. 2009, nr. 20169 mag bij de vaststelling van de definitieve afrekening in voorkomende gevallen rekening worden gehouden met mogelijke voorraadvorming op de stortplaats.

6.8. Tarief

6.8.1. Tarief voor storten

In [artikel 28, eerste lid, onderdeel a, van de wet](#) staat het tarief voor het storten van afvalstoffen. Voor het verbranden van afvalstoffen is het tarief nihil (artikel 28, eerste lid, onderdeel b, van de wet). Artikel 28, tweede lid, onderdelen a tot en met d, van de wet, noemt afvalstoffen waarvoor een laag tarief geldt als ze worden gestort. De onderdelen hierna gaan hier nader op in.

Er is verschil naar soort afval, omdat de overheid andere verwijderingsopties wil bevorderen. Er kan een hoger tarief gelden voor afval dat herbruikbaar is of voor afval waarvan het ontstaan zoveel mogelijk moet worden voorkomen, dan voor afval dat alleen kan worden gestort.

Een overzicht van de tarieven vanaf 1 januari 2004 staat in onderdeel 10.

6.8.2. Tarief voor verbranden

Volgens [artikel 28, eerste lid, onderdeel b, van de wet](#) is het tarief nihil bij het verbranden van afvalstoffen. Dit omdat verbranden geldt als milieuvriendelijker dan storten, maar gemiddeld veel duurder is. Vrijstelling past niet in de systematiek van de wet, een nihil tarief wel. Verbranden is namelijk nog steeds verwijderen. Het valt onder de ASB omdat daardoor duidelijk wordt dat preventie en hergebruik van afval milieuhygiënisch gezien altijd de voorkeur verdienen. In een later stadium kan eventueel alsnog een materieel tarief voor het verbranden worden ingevoerd, zonder dat de systematiek van de regeling hoeft te worden aangepast.

6.8.3. Verlaagd tarief: algemeen

Volgens [artikel 28, tweede lid, van de wet](#) geldt een verlaagd tarief voor:

- a. categorie 21 van het Bssa (straalgrit);
- b. afvalstoffen afkomstig van de afgraving van een oude stortplaats;
- c. afvalstoffen met een volumieke massa van meer dan 1100 kg/m³;
- d. afvalstromen die bij ministeriële regeling zijn aangewezen als monostromen.

Deze afvalstoffen worden in de volgende onderdelen toegelicht. Een overzicht van de tarieven vanaf 1 januari 2004 staat in onderdeel 10.

6.8.4. Verlaagd tarief straalgrit

Volgens [artikel 28, tweede lid, onderdeel a, van de wet](#) geldt een verlaagd tarief voor afvalstoffen die uitsluitend vallen onder categorie van afvalstoffen uit [artikel 1, eerste lid, onder 21 van het Bssa](#), straalgrit. Die afvalstoffen zijn visueel herkenbaar en goed te traceren naar herkomst. Er mogen geen andere stoffen doorheen gemengd zijn. Alleen straalgrit dat niet-reinigbaar is volgens de Regeling niet-reinigbaar straalgrit, mag worden gestort.

6.8.5. Verlaagd tarief oude stortplaats

Voor afvalstoffen die afkomstig zijn van de afgraving van een oude stortplaats geldt een verlaagd tarief. Volgens [artikel 28, tweede lid, onderdeel b van de wet](#) moet daarvoor door de inspecteur een vergunning zijn afgegeven. De definitie van een oude stortplaats staat in artikel 22, eerste lid, onderdeel ca, van de wet.

Herontwikkelingsplan

Volgens artikel 28, derde lid, van de wet, verleent de inspecteur de vergunning als bij het verzoek voor de vergunning een herontwikkelingsplan wordt overgelegd. In dat herontwikkelingsplan moet volgens artikel 9a, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit zijn opgenomen:

- a. de naam en het adres van de eigenaar van de oude stortplaats en degene door wie of voor wiens rekening de oude stortplaats wordt afgegraven;
- b. de naam en het adres van de oude stortplaats;
- c. de oppervlakte van de oude stortplaats;
- d. een onderbouwde schatting in kilogrammen van het gewicht van de afvalstoffen die zich in de oude stortplaats bevinden;
- e. een onderbouwde schatting in kilogrammen van het gewicht van de afgegraven afvalstoffen die de oude stortplaats zullen verlaten om elders te worden gestort en daartoe ter verwijdering zullen worden afgegeven aan een inrichting;
- f. het tijdpad van aanvang tot en met einde van de afgraving;
- g. het tijdpad en een beschrijving van het herontwikkelingsproject;
- h. dat de scheiding tussen de te storten en de op een andere wijze te beheren afvalstoffen plaatsvindt op de oude stortplaats;
- i. dat de scheiding plaatsvindt in overeenstemming met het afvalbeheerplan, bedoeld in artikel 10.3 van de Wet milieubeheer;
- j. dat het gewicht van de afvalstoffen onmiddellijk vóór het verlaten van de afvalstoffen van de oude stortplaats onder verantwoordelijkheid van de vergunninghouder wordt bepaald in kilogrammen door weging met een meetinstrument dat voldoet aan de eisen die bij of krachtens de Metrologiewet worden gesteld aan een meetinstrument;
- k. dat de vergunninghouder een administratie voert waaruit duidelijk alle gegevens blijken die voor de heffing van de belasting van belang kunnen zijn, en
- l. dat de vergunninghouder de inspecteur onverwijld schriftelijk in kennis stelt van wijzigingen van hetgeen is opgenomen in het herontwikkelingsplan.

Vergunning

In het verzoek voor een vergunning moet ten minste zijn opgenomen:

- a. de naam en het adres van de verzoeker;
- b. naam en adres van de oude stortplaats; en
- c. het beoogde tijdstip waarop met de afgraving van de oude stortplaats wordt begonnen.

Bij het verlenen van de vergunning kan de inspecteur voorwaarden stellen over het tijdpad en de administratie van de herontwikkeling van de oude stortplaats.

De inspecteur verleent de vergunning als de verzoeker:

- a. de eigenaar is van de oude stortplaats dan wel degene is door wie of voor wiens rekening de oude stortplaats wordt afgegraven;
- b. een herontwikkelingsplan heeft overgelegd dat voldoet aan de voorwaarden, en
- c. aannemelijk maakt dat de afgraving binnen drie maanden na verlening van de vergunning mag en zal aanvangen.

Volgens artikel 28, vijfde lid, van de wet kan de inspecteur de vergunning intrekken als:

- a. blijkt dat de herontwikkeling niet wordt uitgevoerd in overeenstemming met het herontwikkelingsplan;
- b. de vergunninghouder heeft gehandeld in strijd met de aan de vergunning verbonden voorwaarden of met de bepalingen van deze wet of daarop gebaseerde regelingen;
- c. misbruik van de vergunning is gemaakt of een poging daartoe is gedaan; of
- d. de vergunninghouder daarom verzoekt.

Voorwaarden toepassing verlaagd tarief oude stortplaatsen

Volgens artikel 9c, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit overhandigt de aanbieder van de afvalstoffen aan de houder van de inrichting voorafgaand aan de aanvoer een afschrift van de beschikking van de inspecteur waaruit blijkt dat deze de vergunning heeft verleend.

Het afschrift van de beschikking wordt volgens artikel 9c, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit opgenomen in de administratie van de inrichting.

De houder van de inrichting stelt degene aan wie de vergunning is verleend volgens artikel 9c, derde lid, van het uitvoeringsbesluit onverwijld schriftelijk in kennis van de overhandiging van het afschrift van de beschikking.

Volgens artikel 9d, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit worden de afvalstoffen die de oude stortplaats verlaten om elders te worden gestort daartoe uiterlijk de volgende werkdag nadat ze de oude stortplaats hebben verlaten ter verwijdering afgegeven aan een inrichting.

De aanbieder die de afvalstoffen van een oude stortplaats ter verwijdering afgeeft aan een inrichting, overhandigt volgens artikel 9d, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit aan de houder van deze inrichting een door de vergunninghouder opgemaakt bescheid, waarin is vermeld:

- a. de naam en het adres van de oude stortplaats waarvan de afvalstoffen afkomstig zijn;
- b. het unieke registratienummer van de vergunning die is afgegeven voor de oude stortplaats;
- c. de naam en het adres van de vervoerder van de afvalstoffen en het kenteken van het vervoermiddel waarin de afvalstoffen worden vervoerd;
- d. de datum waarop het vervoer van de afvalstoffen is aangevangen, en
- e. het gewicht van de afvalstoffen, zoals dat onmiddellijk vóór het verlaten van de afvalstoffen van de oude stortplaats onder verantwoordelijkheid van de vergunninghouder is bepaald in kilogrammen door weging met een meetinstrument dat voldoet aan de eisen die bij of krachtens de Metrologiewet worden gesteld aan een meetinstrument.

Volgens artikel 9d, derde lid, van het uitvoeringsbesluit wordt een afschrift van het bescheid opgenomen in de administratie van de vergunninghouder. Het bescheid zelf wordt volgens artikel 9d, vierde lid, van het uitvoeringsbesluit opgenomen in de administratie van de inrichting. Daarbij moet ook blijken welk gewicht volgens artikel 7 van de uitvoeringsregeling is bepaald in kilogrammen door weging met een meetinstrument dat voldoet aan de eisen die bij of krachtens de Metrologiewet worden gesteld aan een meetinstrument.

Volgens artikel 9e van het uitvoeringsbesluit mag het verschil tussen het vastgestelde gewicht van de afvalstoffen bij het verlaten van de oude stortplaats en het vastgestelde gewicht van de afvalstoffen bij afgifte aan een inrichting niet groter zijn dan op basis van de nauwkeurigheid van de meetinstrumenten mag worden verwacht.

Als de inspecteur de vergunning intrekt, stelt degene van wie de vergunning wordt ingetrokken elke houder van de inrichting aan wie een afschrift van de beschikking is overhandigd onverwijld schriftelijk in kennis van de intrekking.

6.8.6. Buiten toepassing stellen verlaagd tarief oude stortplaats

Volgens artikel 28a, eerste lid, van de wet kan de toepassing van het verlaagd tarief voor afvalstoffen afkomstig van oude stortplaatsen bij regeling van Onze Minister buiten toepassing worden gesteld of per kalenderjaar of gedeelte daarvan worden beperkt, na overleg met Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Dit kan zich voordoen bij een overschrijding van het hiervoor in de begroting opgenomen bedrag (artikel 28a, tweede lid, van de wet). Volgens artikel 28a, derde lid, van de wet heeft het buiten toepassing stellen geen werking voor afvalstoffen afkomstig van een oude stortplaats waarvoor een vergunning is verleend die al voor dit buiten toepassing stellen is afgegeven.

6.8.7. Verlaagd tarief volumieke massa

Volgens [artikel 28, tweede lid, onderdeel c, van de wet](#) geldt een verlaagd tarief voor afvalstoffen met een volumieke massa van meer dan 1100 kilogram per kubieke meter. Dit omdat zulke afvalstoffen naar verwachting alle onbrandbaar zijn. Dan is het lage tarief gerechtvaardigd. Volgens artikel 28, derde lid, van de wet zijn voorwaarden gesteld aan de toepassing van het lage tarief. [Artikel 5 van het uitvoeringsbesluit](#) geeft dan ook aan dat het lage tarief voor afvalstoffen met een volumieke massa van meer dan 1100 kg/m³ alleen geldt onder voorwaarden. Deze voorwaarden staan in de [artikelen 6 tot en met 9 van het uitvoeringsbesluit](#).

Volumieke massa is de massa per volume-eenheid uitgedrukt in kilogram per kubieke meter. De volumieke massa van de aangevoerde afvalstoffen wordt bepaald door het gewicht van de

afvalstoffen te delen door de inhoud die hoort bij het unieke registratienummer van de container, kipwagen of het vaartuig dan wel de in de zijwanden van de big bag aangebrachte of ingeweven inhoud. ([artikel 5, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit](#)).

Niet geperst aanleveren

Volgens [artikel 6 van het uitvoeringsbesluit](#) geldt het tarief uit artikel 28, tweede lid, onderdeel c, van de wet niet als afvalstoffen worden geperst. De volumieke massa van afvalstoffen kan door bewuste menselijke ingrepen uitkomen boven de grens van 1100 kg/m³ uit artikel 28, tweede lid, onderdeel c, van de wet. Bijvoorbeeld door persen, verdichten of vermengen met zware materialen. Het is ook mogelijk om bepaalde afvalstoffen die verbrandbaar zijn (en dus onder het hoge tarief zouden moeten vallen), tijdelijk samen te persen. Op de weegbrug zijn ze dan per kubieke meter zwaarder dan 1100 kg, maar na de weegbrug nemen ze weer hun oorspronkelijke volume aan. Zulke vormen van persen of verdichten zijn door deze bepaling uitgesloten. De [jurisprudentie](#) [Uitspraak HR, 15 oktober 2004, 38 957] ondersteunt dit.

Voorwaarden voor de inhoud

Bij de aanvoer van afvalstoffen die op volumieke massa worden beoordeeld, gelden de volgende regels.

- De afvalstoffen worden aangevoerd in een container, een kipwagen, een vaartuig of in een big bag waarvan de inhoud in kubieke meters bekend is ([artikel 7, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit](#)).
- De inhoud wordt aangegeven in een op één decimaal afgerond getal.
De inhoud van een container, laadbak van een kipwagen of laadruim van een schip wordt bepaald door vaststelling van het inwendige geometrische volume door een laboratorium dat is geaccrediteerd conform ISO/IEC 17025 (artikel 7, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit). Hierbij wordt de vermeerdering van het volume door beweegbare en afneembare afdekvoorzieningen niet meegerekend (artikel 7, derde lid, van het uitvoeringsbesluit).
- De inhoud van een container, de laadbak van een kipwagen of het laadruim van een vaartuig is vermeld op een nagelvast aangebrachte plaat aan de linker- en rechterbuitenzijde van de container, de laadbak of het laadruim. De fabrikant van het transportmiddel kan deze volumeaanduiding tijdens de fabricage aanbrengen.
Deze plaat is zo groot dat de inhoud en het unieke registratienummer erop kunnen worden aangebracht in letters of cijfers van ten minste 15 cm hoog. De letters of cijfers moeten zwart zijn op een gele achtergrond. Op de plaat moet ook het unieke registratienummer van de container, de kipwagen of het vaartuig aangebracht zijn (artikel 7, vierde, vijfde en zesde lid, van het uitvoeringsbesluit).
- De inhoud van een big bag is in één decimaal achter de komma ingeweven of aangebracht op een eenvoudig waarneembare plaats in de zijwanden van de big bag in cijfers en letters van ten minste 20 cm hoog en in een contrasterende kleur. (artikel 7, zevende lid, van het uitvoeringsbesluit).

- De afvalstoffen blijven binnen de begrenzings van de container, de laadbak, het laadruim of de big bag (artikel 7, achtste lid, van het uitvoeringsbesluit). Het transportmiddel moet dus normaal beladen zijn. Het volume ervan mag niet kunstmatig worden vergroot met schotten langs de wanden. Er mogen geen afvalstoffen uitsteken boven de bovenkant van de container, de laadbak, het laadruim of de big bag.
- Voor de bepaling van het tarief over aangevoerde afvalstoffen geldt de inhoud die op de plaat is vermeld of op de big bag is aangebracht of ingeweven ([artikel 9, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit](#)). Dit voorkomt discussies over mogelijk onjuiste vulpercentages, maar ook aanvoer in half gevulde transportmiddelen. Correctie voor gedeeltelijke belading is namelijk niet aan de orde. Als de inhoud die op de plaat is vermeld niet overeenkomt met de inhoud die in het meetrapport is vermeld, wordt de inhoud toegepast die in het meetrapport is vermeld (artikel 9, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit). Voor meetrapport: zie onderdeel Overige voorwaarden.
- De houder van de inrichting voert in zijn administratie het unieke nummer en het volume in. Zo hoeft niet bij elke aanvoer van afvalstoffen de inhoud opnieuw te worden vastgesteld. Als bij controle onjuiste gegevens worden geconstateerd, is en blijft de aanbieder van de afvalstoffen daarvoor verantwoordelijk ([artikel 7, negende lid, van het uitvoeringsbesluit](#)).
- Uit de administratie van de houder van de inrichting moet op een overzichtelijke manier blijken of aan de voorwaarden wordt voldaan en zo ja, hoe (artikel 7, negende lid, van het uitvoeringsbesluit). Het gaat hier met name om de belading. De volumeaanduiding is niet verplicht op transportmiddelen die niet worden gebruikt voor de aanvoer van afvalstoffen die op volumieke massa worden beoordeeld.

Overige voorwaarden

[Artikel 8 van het uitvoeringsbesluit](#) geeft aan welke verklaringen de aanbieder van de afvalstoffen vóór aanvoer aan de houder van de inrichting moet geven, om in aanmerking te komen voor het verlaagde tarief:

- een lijst van de containers, kipwagens of vaartuigen die hij gebruikt, met hun inhoud en unieke registratienummer en een gewaarmerkte kopie van het meetrapport van het geaccrediteerde laboratorium dat de inhoud heeft vastgesteld (artikel 8, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit);
- de lijst en de gewaarmerkte kopieën van de meetrapporten worden in de administratie van de inrichting bewaard (artikel 8, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit);
- als het gaat om big bags: de melding dat de afvalstoffen in big bags komen, met het aantal big bags en de inhoud per big bag (artikel 8, derde lid, van het uitvoeringsbesluit).

6.8.8. Verlaagd tarief aangewezen afvalstoffen (monostromen)

Volgens [artikel 28, tweede lid, onderdeel d, van de wet](#) geldt het verlaagde tarief voor afvalstoffen die bij ministeriële regeling zijn

aangewezen (zogenoemde monostromen). Dit zijn afvalstoffen die niet brandbaar zijn, niet kunnen worden hergebruikt en niet zijn vermengd met andere afvalstoffen. De herkomst is traceerbaar omdat ze rechtstreeks van de producent komen en onder een apart administratienummer worden aangeboden.

Het gaat in deze vangnetbepaling bijvoorbeeld om stoffen die – door de vorm waarin zij bij de stortplaats worden aangeboden – geen volumieke massa groter dan 1100 kg/m³ kunnen hebben. Bijvoorbeeld wegens vervoersvoorschriften, als een container voor de verkeersveiligheid niet volgeladen mag worden. Of doordat het onmogelijk is om het volume van de container optimaal te benutten.

[Artikel 8 van de uitvoeringsregeling](#) noemt de volgende monostromen:

- residuen afkomstig van vertical technology (VERTEC) voor het reinigen van zuiveringsslib;
- regeneratiezandstof dat vrijkomt bij het stralen van voorwerpen of bij het vervaardigen van zandvormen in het productieproces van aluminium- en ijzergieterijen;
- anorganische residuen van de destillatie of ontwatering van verontreinigd boorgruis (zowel oliehoudend als waterhoudend boorgruis);
- residuen van zuivering in een behandelingsinstallatie voor afvalwater afkomstig van de rookgasontzwaveling van een kolengestookte elektriciteitscentrale. Dit 'ABI-slib' is de afvalstof met de Eural-code 10 01 21, en
- residuen afkomstig van installaties voor het verbranden van specifiek ziekenhuisafval.

Volgens [artikel 10 van het uitvoeringsbesluit](#) moet de aanbieder van de afvalstoffen aan de houder van een inrichting een ondertekende verklaring geven. Daarin staan de afvalstoffen die hij aanbiedt en van welk productieproces ze afkomstig zijn. Als de vervoerder de afvalstoffen aanbiedt, moeten de producent en de vervoerder beiden de verklaring ondertekenen.

6.9. Vrijstelling baggerspecie

In [artikel 29, eerste lid, van de wet](#) staat de vrijstelling voor de verwijdering van baggerspecie (zie onderdeel [Baggerspecie](#)). De vrijstelling geldt voor alle baggerspecie.

Er zijn twee mogelijkheden:

- Baggerspecie wordt ter verwijdering afgegeven aan een inrichting waar alleen baggerspecie wordt gestort (een baggerspeciestortplaats). Hiervoor geeft de wet geen nadere bepalingen.
- Baggerspecie wordt ter verwijdering afgegeven aan een inrichting waar volgens de milieuvergunning ook andere afvalstoffen mogen worden gestort (een gecombineerde inrichting). Dan moet Bodem+ een verklaring afgeven dat het gaat om baggerspecie (artikel 29, tweede en derde lid, van de

wet). Zonder zo'n verklaring is geen vrijstelling mogelijk en valt de baggerspecie dus onder de ASB.

6.10. Teruggaaf

6.10.1. Teruggaaf wanbetaling

Het kan zijn dat de aanbieder van de afvalstoffen de belastingplichtige niet betaalt. Volgens [artikel 92 van de wet](#) kan de belastingplichtige dan verzoeken om teruggaaf van de ASB over de niet-betaalde afvalafname.

Volgens [artikel 33 van de uitvoeringsregeling](#) is teruggaaf van ASB mogelijk over vorderingen waarover ook omzetbelasting wordt teruggegeven. Voor de teruggaaf van omzetbelasting moet een verzoek zijn gedaan zoals bedoeld in [artikel 29, eerste lid, onderdeel a, van de wet OB](#). Er kan dan ASB teruggekregen worden voor zover teruggaaf van omzetbelasting wordt verleend.

6.10.2. Teruggaaf bestuursdwang

Volgens [artikel 30 van de wet](#) kunnen provincies en gemeenten, in gevallen waarin zij wettelijk genoodzaakt zijn om afvalstoffen van derden te verwijderen in verband met milieurisico's, onder bepaalde voorwaarden op verzoek teruggaaf krijgen van de ASB die de houder van de inrichting in rekening brengt.

6.11. Administratieve verplichtingen

Volgens [artikel 31, eerste lid, van de wet](#) moeten belastingplichtigen een administratie voeren waaruit altijd duidelijk de aard, de hoeveelheid en de herkomst van de afvalstoffen blijken. Vaak wordt al aan deze verplichting voldaan. De gewenste gegevens komen namelijk al om andere redenen voor in de administratie van aangenomen opdrachten, productieplanning, facturering, ontvangen betalingen en dergelijke. Bijvoorbeeld voor de verantwoording van het beheer bij overheidsinstanties.

De aard en de hoeveelheid van de afvalstoffen moeten bekend zijn voor de berekening van de ASB-tarieven bij aanvoer. De herkomst moet zijn vastgelegd om effectieve en doelmatige controle op de uitvoering van de belastingregeling mogelijk te maken. Vaak blijkt de herkomst uit afgesloten overeenkomsten, capaciteitsreserveringen, vervoersbrieven, weegbrieven en facturen.

Als niet alle inkomende afvalstoffen bestemd zijn voor verwijdering, moet de administratie van de inrichting ook een deugdelijke toepassing van de vermindering (zie onderdeel [Vermindering](#)) en het verhoudingsgetal uit [artikel 27 van de wet](#) mogelijk maken.

7. Kolenbelasting

7.1. Inleiding

Volgens [artikel 36 van de wet](#) wordt de Kobel geheven over de uitslag en de invoer van kolen.

7.2. Begripsbepalingen

[Artikel 32, van de wet](#) definieert de volgende begrippen:

- a. kolen;
- b. brandstof;
- c. duaal gebruik;
- d. vervaardigen van kolen;
- e. inrichting;
- f. plaats voor tijdelijke opslag;
- g. lidstaat;
- h. derde land;
- i. communautaire douaneregeling;
- j. schorsing van belasting;
- k. ondernemer;
- l. uitslag;
- m. invoer.

Deze begrippen worden in de volgende onderdelen nader toegelicht.

7.2.1. Kolen

[Artikel 32, onderdeel a, van de wet](#) definieert kolen als de producten van GN-codes 2701, 2702 en 2704.

- GN-code 2701 omvat steenkool en briketten, eierkolen en dergelijke van steenkool vervaardigde vaste brandstoffen.
- GN-code 2702 omvat bruinkool, ook geperst, andere dan git.
- GN-code 2704 omvat cokes en halfcokes, van steenkool, van bruinkool of van turf, ook geperst, en retortenkool.

De GN-code is de code bedoeld in de Verordening van de Raad van de Europese Gemeenschappen met betrekking tot de tarief- en statistieknomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (2658/87 van 23 juli 1987, Pb. EG L 256).

7.2.2. Brandstof

[Artikel 32, onderdeel b, van de wet](#) definieert het begrip brandstof. Dit is een stof – met alle stoffen die eraan zijn toegevoegd – die dient voor verbranding met het doel de daarbij ontstane energie te benutten.

Het begrip brandstof moet ruim worden uitgelegd. Het is niet van belang, of de stof volgens het normale spraakgebruik als brandstof

wordt beschouwd. Het is voldoende dat de stof wordt verbrand en dat de energie die daarbij vrijkomt, wordt benut.

Volgens de [jurisprudentie](#) [Uitspraak HR, 27 november 1996, 31 409] zijn het doel van de verbranding en de daarvoor benodigde voorzieningen niet van belang.

De definitie is van belang in gevallen dat de vrijstelling voor de Kobel van toepassing is bij gebruik van kolen anders dan als brandstof. Zie onderdeel Vrijstelling voor gebruik anders dan als brandstof.

7.2.3. Duaal gebruik

[Artikel 32, onderdeel c, van de wet](#) definieert het begrip duaal gebruik. Bij duaal gebruik hebben de kolen de functie van brandstof én tegelijk een of meer andere functies. Dit is bijvoorbeeld zo bij chemische reductie en in metallurgische procédés. Als duaal gebruik geldt niet het gebruik waarbij alleen een restproduct van verbranding van kolen (bijvoorbeeld CO₂) nuttig wordt toegepast, maar de kolen zelf puur als brandstof worden gebruikt.

7.2.4. Vervaardigen van kolen

[Artikel 32, onderdeel d, van de wet](#) definieert het begrip vervaardigen van kolen. Er is aangesloten bij de omschrijving van het begrip vervaardigen van een accijnsgoed uit de accijnswet. Het begrip omvat elk handelen waarbij of waardoor kolen ontstaan of waardoor in de voor de belastingheffing relevante samenstelling daarvan wijziging wordt gebracht. Het kan gaan om productie van kolen uit niet aan de Kobel onderworpen goederen. Ook kan het gaan om de vervaardiging van kolen uit wel aan de Kobel onderworpen goederen zoals de vervaardiging van cokes uit steenkool.

7.2.5. Inrichting

[Artikel 32, onderdeel e, van de wet](#) definieert het begrip inrichting. Dat is een plaats waar op grond van de wet kolen voorhanden mogen zijn en mogen worden vervaardigd, verwerkt, ontvangen en verzonden zonder dat voor die kolen belasting is verschuldigd. De kolen liggen onder schorsing van de Kobel opgeslagen. Het begrip inrichting komt overeen met het begrip accijnsgoederenplaats in de accijnswet.

7.2.6. Plaats voor tijdelijke opslag

[Artikel 32, onderdeel f, van de wet](#) definieert het begrip plaats voor tijdelijke opslag. Voor dit begrip is aangesloten bij de definitie in artikel 51, lid 1, van het Communautair douanewetboek. De opslag in ruimten voor tijdelijke opslag is kortstondig en heeft uitsluitend het karakter van vervoersopslag. Dat wil zeggen: opslag in afwachting van het verdere vervoer. Dit is een kenmerkend verschil met de opslag in de meeste entrepots. Die opslag is vaak langduriger en houdt vooral verband met economische belangen. Daarbij gaat het de belanghebbende

dikwijls om opschuiving van de belastingheffing naar het moment van de feitelijke invoer.

7.2.7. Lidstaat

[Artikel 32, onderdeel g, van de wet](#) definieert het begrip lidstaat. Onder lidstaat wordt verstaan een lidstaat van de Europese Unie.

7.2.8. Derde land

[Artikel 32, onderdeel h, van de wet](#) definieert het begrip derde land. Dat is gedefinieerd als elke staat of elk grondgebied waarop het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap niet van toepassing is.

7.2.9. Communautaire douaneregeling

[Artikel 32, onderdeel i, van de wet](#) definieert het begrip communautaire douaneregeling. Het gaat om de communautaire regelingen met betrekking tot douanevervoer, entrepots, actieve veredeling, behandeling onder douanetoezicht, tijdelijke invoer, passieve veredeling en uitvoer/wederuitvoer naar een derde land.

7.2.10. Schorsing van belasting

[Artikel 32, onderdeel j, van de wet](#) definieert het begrip schorsing van belasting. Dat is het stelsel waarin van kolen die worden vervaardigd, worden verwerkt, voorhanden zijn of worden vervoerd, op grond van de wet de belasting nog niet is geheven.

7.2.11. Ondernemer

[Artikel 32, onderdeel k, van de wet](#) definieert het begrip ondernemer. Dat is de ondernemer in de zin van artikel 7 van de wet OB.

7.2.12. Uitslag

[Artikel 32, onderdeel l, van de wet](#) definieert het begrip uitslag. Dat is het brengen van kolen buiten een plaats die voor kolen als inrichting is aangewezen.

7.2.13. Invoer

[Artikel 32, onderdeel m, van de wet](#) definieert het begrip invoer. Dat is het brengen van kolen vanuit een derde land in Nederland.

7.3. Belastbare feiten

Volgens [artikel 36 van de wet](#) wordt de Kobel geheven over de uitslag en de invoer van kolen.

7.3.1. Uitslag

Uitslag is een fysiek begrip. Kolen moeten feitelijk buiten de ruimte (het pand, het terrein en dergelijke) zijn gebracht die in de vergunning als inrichting is omschreven.

Kolen worden ook in diverse andere situaties geacht te zijn uitgeslagen, waardoor verschuldigdheid van Kobel ontstaat. Die vormen van verschuldigdheid zijn óók onder het begrip uitslag gebracht. Op die manier kan worden volstaan met één systeem van procedures.

7.3.1.1. Uitslag uit een inrichting

Artikel 32, onderdeel I, van de wet geeft aan wat verstaan moet worden onder het begrip "uitslag". Met uitslag wordt niet de zogenaamde administratieve of papieren uitslag bedoeld, maar uitslag als fysiek begrip: kolen worden buiten de ruimte van de inrichting gebracht.

Om te bepalen of er sprake is van fysieke uitslag, moet het dus duidelijk zijn wat precies onder de inrichting valt en wat niet. De ruimte en afbakening van de inrichting moeten daarom duidelijk in de vergunning staan vermeld.

Niet alle kolen die uit een inrichting worden uitgeslagen, zijn bestemd om direct in Nederland te worden gebruikt. Het kan ook gebeuren dat de kolen onder schorsing van de Kobel een andere bestemming krijgen. Dit is het geval bij overbrenging naar een:

- andere inrichting;
- andere lidstaat;
- derde land (uitvoer).

Volgens artikel 34, eerste lid, van de wet wordt in die gevallen het uitslaan uit de inrichting niet aangemerkt als uitslag. Er ontstaat dus geen verschuldigdheid van Kobel. Daaraan is volgens artikel 12 van het uitvoeringsbesluit wel de voorwaarde verbonden dat de kolen onder schorsing van Kobel worden vervoerd (met een bescheid). Als niet aan deze voorwaarden wordt voldaan, wordt het buiten de inrichting brengen van de kolen alsnog als uitslag aangemerkt.

7.3.1.2. Verbruik in een inrichting

Het gebruik van kolen binnen een inrichting wordt in art. 33, eerste lid, van de wet als uitslag van kolen aangemerkt. Niet elk gebruik van kolen binnen een inrichting wordt echter als uitslag aangemerkt. Volgens artikel 34, tweede lid, van de wet worden kolen die in de inrichting worden gebruikt voor de vervaardiging van kolen, aardgas, producten die worden aangemerkt als aardgas, of minerale oliën als bedoeld in artikel 25 van de accijnswet niet in de heffing betrokken.

7.3.1.3. Voor commerciële doeleinden voorhanden hebben

Ondernemers of publiekrechtelijk lichamen zijn volgens artikel 33, tweede lid, van de wet Kobel in Nederland verschuldigd, als zij kolen voor commerciële doeleinden voorhanden hebben waarvoor de Kobel niet is voldaan. Dat geldt ook voor natuurlijke personen die dergelijke kolen voorhanden hebben voor andere doeleinden dan voor persoonlijk gebruik.

Niet alle kolen die voor commerciële doeleinden voorhanden zijn, zijn bestemd om direct in Nederland te worden gebruikt. Het kan ook gebeuren dat de kolen onder schorsing van de Kobel een andere bestemming krijgen. Dit is het geval bij overbrenging naar een:

- andere inrichting;
- een andere lidstaat via Nederland;
- derde land (uitvoer).

Volgens artikel 33, derde lid, van de wet wordt in die gevallen het commercieel voorhanden hebben van kolen waarvan de belasting niet is geheven niet aangemerkt als uitslag. Er ontstaat dus geen verschuldigdheid van Kobel. Daaraan is volgens artikel 12 van het uitvoeringsbesluit wel de voorwaarde verbonden dat de kolen onder schorsing van Kobel worden vervoerd (met een bescheid). Als niet aan deze voorwaarden wordt voldaan, wordt het commercieel voorhanden hebben van kolen waarvan de belasting niet is geheven alsnog als uitslag aangemerkt.

7.3.2. Invoer

7.3.2.1. Het begrip "invoer"

Het begrip "invoer" zoals dat in de wet wordt toegepast, wijkt af van het begrip "invoer" in de douanewetgeving.

Volgens artikel 32, onderdeel m, van de wet, wordt onder invoer verstaan: het vanuit een derde land brengen van kolen in Nederland.

Het begrip "invoer" is in artikel 35, eerste lid, van de wet echter uitgebreid met een aantal situaties. Behalve het daadwerkelijk binnen Nederland brengen van kolen vanuit een derde land worden ook de volgende situaties als invoer aangemerkt:

- het in Nederland beëindigen van een communautaire douaneregeling waarin kolen zijn geplaatst. Hiermee wordt bedoeld dat een douaneregeling wordt beëindigd en dat de kolen daarbij in het vrije verkeer worden gebracht. Als een douaneregeling wordt gevolgd door een andere douaneregeling, dan is er geen sprake van invoer;
- het in Nederland onttrekken van kolen aan een communautaire douaneregeling, bijvoorbeeld het niet zuiveren van een vervoersdocument of het vermis (of frauduleuze uitslag) in (of uit) een douane-entrepot. De normale formaliteiten worden dan dus niet gevolgd;

- het gebruiken als brandstof in Nederland van kolen die onder een communautaire douaneregeling zijn geplaatst of binnen een plaats voor tijdelijke opslag.

7.3.2.2. Uitzonderingen op het begrip "invoer"

Er zijn situaties waarbij kolen daadwerkelijk Nederland binnenkomen, maar die toch niet als invoer worden aangemerkt. In die gevallen ontstaat er dan volgens artikel 35, tweede lid, van de wet ook geen verschuldigdheid.

Het gaat dan om de volgende situaties:

- kolen worden weliswaar in het vrije verkeer van de EU gebracht, maar opgeslagen in een inrichting of in een plaats voor tijdelijke opslag, dus onder schorsing van de Kobel;
- kolen komen weliswaar daadwerkelijk Nederland binnen, maar worden direct onder een communautaire douaneregeling gebracht, en dus niet in het vrije verkeer;
- kolen die zich onder een communautaire douaneregeling bevinden, worden opgeslagen in een inrichting;
- kolen worden vanuit een plaats voor tijdelijke opslag naar een inrichting gebracht;
- kolen die zich onder een communautaire douaneregeling bevinden, worden vernietigd. Er is dan geen Kobel verschuldigd, onder voorwaarde dat het restant van de goederen na vernietiging geen kolen meer is.

Hieraan zijn wel voorwaarden verbonden. In artikel 14 van het uitvoeringsbesluit is bepaald dat het brengen van kolen vanuit een derde land of vanuit een plaats voor tijdelijke opslag naar een inrichting, en het brengen van kolen die zijn geplaatst onder een communautaire douaneregeling naar een inrichting, bij het aangeven voor het vrije verkeer van de kolen op grond van de wettelijke bepalingen, bedoeld in artikel 1:1, eerste en tweede lid, van de Adw, moet worden aangetoond met een vervoersopdracht. De vervoersopdracht wordt opgemaakt door de vergunninghouder van de inrichting waarnaar de kolen worden overgebracht, of in zijn opdracht. Op die vervoersopdracht wordt een verklaring gesteld van de vergunninghouder van de inrichting waarnaar de kolen zullen worden overgebracht dat de kolen worden overgebracht naar zijn inrichting en in de administratie van zijn inrichting worden opgenomen. Daarnaast moeten de kolen hun bestemming hebben bereikt binnen één maand na het tijdstip waarop de aangifte ten invoer is gedaan.

Volgens artikel 15 van het uitvoeringsbesluit geschiedt het brengen van kolen vanuit een derde land naar een plaats voor tijdelijke opslag, het in Nederland plaatsen onder een communautaire douaneregeling van vanuit een derde land binnengebrachte kolen en het onder ambtelijk toezicht vernietigen van kolen die onder een communautaire douaneregeling zijn geplaatst, met inachtneming van de formaliteiten die op grond van de wettelijke bepalingen, bedoeld in artikel 1:1, eerste en tweede lid, van de Adw, moeten worden vervuld.

In artikel 16 van het uitvoeringsbesluit staan bepalingen over de vervoersopdracht.

7.3.2.3. Onregelmatige invoer

Ook bij onregelmatige invoer is Kobel verschuldigd. Onder "onregelmatige" invoer wordt verstaan:

- het op onregelmatige wijze binnen Nederland brengen van kolen;
- het onttrekken van kolen aan douanetoezicht;
- het niet voldoen aan de verplichtingen die voortvloeien uit de tijdelijke opslag van kolen;
- het niet voldoen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het gebruik van een douaneregeling waaronder kolen zijn geplaatst.

7.4. Belastingplichtige

7.4.1. Belastingplichtige bij uitslag

Wie bij uitslag de Kobel moet voldoen, is afhankelijk van de situatie.

Hierna wordt per situatie aangegeven wanneer de Kobel is verschuldigd.

Inrichting

In artikel 37, eerste lid, van de wet wordt de vergunninghouder van de inrichting aangewezen als belastingplichtige van wie de Kobel wordt geheven wegens de uitslag van kolen uit een inrichting. Dat betekent dat als de vergunning inmiddels op naam van een ander is gesteld, de vorige vergunninghouder aansprakelijk blijft voor de Kobel van de kolen die zijn uitgeslagen gedurende de periode dat de vergunning op zijn naam stond.

Voorhanden hebben voor commerciële doeleinden

Bij toepassing van artikel 33, tweede lid, van de wet wordt volgens artikel 37, tweede lid, van de wet, de Kobel geheven van degene die de kolen voorhanden heeft. Ondernemers of publiekrechtelijk lichamen zijn volgens artikel 33, tweede lid, van de wet Kobel in Nederland verschuldigd, als zij kolen voor commerciële doeleinden voorhanden hebben waarvoor de Kobel niet is voldaan. Dat geldt ook voor natuurlijke personen die dergelijke kolen voorhanden hebben voor andere doeleinden dan voor persoonlijk gebruik.

7.4.2. Belastingplichtige bij invoer

Wie bij invoer de Kobel moet voldoen, is geregeld in artikel 41 van de wet. Zie onderdeel Verschuldigdheid bij invoer.

7.5. Vergunning inrichting voor kolen

Volgens artikel 38, eerste lid, van de wet kan een plaats alleen als inrichting worden gebruikt als er door de inspecteur een vergunning is verstrekt. De vergunning kan worden afgegeven voor een plaats waar kolen worden vervaardigd. Ook voor een plaats waar geen kolen worden vervaardigd maar waar kolen alleen maar worden opgeslagen kan een vergunning worden verstrekt. In dat geval moet er wel een bepaalde minimum voorraad kolen zijn. In artikel 9 van de uitvoeringsregeling staat dat die gemiddelde voorraad over een jaar meer dan 20.000 kg moet zijn.

Ook degene die geen fysieke plaats heeft waar kolen worden vervaardigd of worden opgeslagen kan volgens artikel 39, derde lid, van de wet een vergunning voor een inrichting aanvragen. Het moet dan gaan om een handelaar in kolen die de door hem gekochte kolen niet zelf in opslag neemt of om een tussenpersoon die de kolen niet zelf in opslag neemt. Deze handelaar of tussenpersoon moet in Nederland zijn gevestigd.

7.5.1. Aanvraag vergunning inrichting

Een vergunning voor een inrichting wordt volgens artikel 39, eerste lid, van de wet op verzoek verleend. Het verzoek moet worden ingediend bij de bevoegde inspecteur, dat wil zeggen bij de Belastingdienst Rivierenland/kantoor Arnhem, landelijk milieubelastingenteam. Voor elke vergunning moet een apart verzoek worden ingediend.

Het verzoek moet volgens artikel 10 van de uitvoeringsregeling het volgende bevatten:

- a. een omschrijving van de aard van het bedrijf waaruit onder meer moet blijken of de vergunning ook wordt gevraagd voor de vervaardiging van kolen of alleen voor de opslag van kolen;
- b. een omschrijving van de administratie en de administratieve organisatie van de als inrichting aan te merken plaats, en het adres waar de administratie wordt gehouden;
- c. de hoeveelheid kolen die naar verwachting in de inrichting per jaar zal worden vervaardigd dan wel gemiddeld over een jaar voorhanden zal zijn;
- d. het adres en de kadastrale aanduiding van de als inrichting aan te wijzen plaats,
en
- e. de persoon op wiens naam de vergunning dient te worden gesteld.

De artikelen 43 tot en met 50 van de accijnswet zijn volgens artikel 39, vierde lid, van de wet van overeenkomstige toepassing. In die artikelen zijn bepalingen opgenomen over de afgifte, de wijziging, de overname en de intrekking van de vergunning. Ook is daarin bepaald dat de inspecteur nadere voorwaarden en bepalingen in de vergunning kan opnemen voor een juiste belastingheffing.

7.6. Tijdstip verschuldigheid

Er moet voor het tijdstip van verschuldigheid en voor het doen van de aangifte onderscheid worden gemaakt tussen de verschuldigheid bij de uitslag van kolen uit de inrichting en de verschuldigheid bij het commercieel voorhanden hebben van kolen. Daarnaast gelden voor de verschuldigheid bij invoer andere regels.

7.6.1. Verschuldigheid bij uitslag

Volgens [artikel 40, eerste lid, van de wet](#) wordt de Kobel verschuldigd op het tijdstip van de uitslag van de kolen. De Kobel moet op grond van artikel 89, eerste lid, van de wet op aangifte worden voldaan. De Kobel is dus een aangiftebelasting. Daarop is de AWR van toepassing. De vergunninghouder van de inrichting moet de Kobel volgens artikel 19, eerste lid, AWR, binnen 1 maand na het einde van het belastingtijdvak overeenkomstig de aangifte betalen. Het belastingtijdvak is volgens artikel 26, eerste lid, van de Uitvoeringsregeling AWR vastgesteld op een kalendermaand.

7.6.2. Verschuldigheid bij commercieel voorhanden hebben

Bij het voor commerciële doeleinden voorhanden hebben van kolen, als bedoeld in artikel 33, tweede lid, van de wet, is de Kobel volgens [artikel 40, tweede lid, van de wet](#) verschuldigd op het tijdstip van de aanvang van het voorhanden hebben van de kolen. De Kobel moet op grond van artikel 89, eerste lid, van de wet op aangifte worden voldaan. De Kobel is dus een aangiftebelasting. Daarop is de AWR van toepassing. In dit geval is echter geen sprake van een periodieke aangifte. Volgens artikel 89, tweede lid, van de wet, moet de belasting uiterlijk de dag na het tijdstip van de aanvang van het voorhanden hebben van de kolen op aangifte worden voldaan. Dit is in afwijking van artikel 19, derde lid, AWR.

Als een ondernemer in het kader van zijn onderneming, anders dan in een inrichting, kolen commercieel voorhanden heeft waarvan de Kobel nog niet is geheven, kan de inspecteur volgens artikel 89, derde lid, van de wet, op verzoek toestemming verlenen om in plaats van dagaangifte, weekaangifte te doen. In dat geval moet de Kobel uiterlijk op de vrijdag van de week volgend op de week waarin de Kobel werd verschuldigd, op aangifte worden voldaan.

7.6.3. Verschuldigheid bij invoer

Als kolen vanuit een derde land Nederland worden binnengebracht, is op grond van artikel 36 van de wet Kobel verschuldigd. Voor de heffing en voldoening van Kobel bij invoer is aansluiting gezocht bij de douanewetgeving. De aansluiting is verkregen door bij invoer van kolen de wettelijke bepalingen, bedoeld in artikel 1:1, lid 1 en 2 van de Adw van overeenkomstige toepassing te verklaren (artikel 41 van de wet). Het praktische voordeel hiervan is dat de heffing en voldoening van alle rechten en heffingen bij invoer op dezelfde manier en op hetzelfde moment kunnen worden gerealiseerd.

Wettelijk kader

Voor kolen die vanuit een derde land Nederland worden binnengebracht, moet volgens artikel 43 van het Communautair douanewetboek een summier aangifte worden gedaan.

Als deze summier aangifte wordt gevolgd door een douaneaangifte voor het brengen in het vrije verkeer, is de procedure van deze douaneaangifte volgens artikel 41 van de wet en artikel 201 van het Communautair douanewetboek ook van toepassing op de heffing van kolen ter zake van de invoer.

Als kolen onder een communautaire douaneregeling zijn geplaatst, kan deze douaneregeling worden beëindigd door invoer. Dat kan ook in de gevallen dat de tijdelijke opslag in een ruimte voor tijdelijke opslag wordt beëindigd. Ook dan is volgens artikel 41 van de wet de douanewetgeving van toepassing voor de heffing van de Kobel.

Communautaire douaneregeling

Van invoer is ook sprake als voor kolen een communautaire douaneregeling wordt beëindigd zonder dat de wettelijke bepalingen ter zake zijn nagekomen. In al die gevallen wordt de Kobel formeel verschuldigd op grond van artikel 36 van de wet. Er is immers sprake van invoer zoals bedoeld in artikel 1, onderdeel m, van de wet. Gelet op artikel 41 van de wet zijn ook dan de douanebepalingen van toepassing, met name artikel 203 of artikel 204 van het Communautair douanewetboek.

Voor meer informatie over de plaatsing van goederen onder een douaneregeling wordt verwezen naar het onderdeel 12.00.00, Plaatsing van goederen onder een douaneregeling, van het Handboek Douane.

7.7. Maatstaf van heffing

Volgens [artikel 42 van de wet](#) wordt de Kobel geheven per eenheid kolen, uitgedrukt in kilogram.

7.8. Tarief

Het tarief voor de Kobel staat in [artikel 43 van de wet](#). Een overzicht van de tarieven vanaf 1 januari 2008 staat in onderdeel 10.

7.9. Vrijstellingen

7.9.1. Vrijstelling voor gebruik anders dan als brandstof

In artikel 44, eerste lid, van de wet staat de vrijstelling voor gebruik van kolen die zodanig worden ingezet dat andere functies dan de brandstoffunctie aan de orde zijn. Bij andere functies kan gedacht worden aan de grondstoffunctie en de reductiefunctie.

De belastingplichtige past de vrijstelling toe als hij de kolen rechtstreeks levert aan degene die de kolen als zodanig gebruikt of als hij zelf de gebruiker is.

7.9.2. Vrijstelling voor elektriciteitsopwekking

In [artikel 44, tweede lid, van de wet](#) staat de vrijstelling voor gebruik van kolen om elektriciteit op te wekken in een installatie met een elektrisch rendement van minimaal 30%. Artikel 44, tweede lid, van de wet bepaalt om wat voor installaties het gaat. Het rendement wordt gelijkgesteld aan een maximaal gemiddeld gebruik van 12 megajoule per opgewekt kWh.

De belastingplichtige past de vrijstelling toe als hij de kolen rechtstreeks levert aan de elektriciteitsproducent, of als hij zelf de elektriciteitsproducent is.

7.9.3. Vrijstelling voor duaal gebruik

In [artikel 44, derde lid, van de wet](#) staat de vrijstelling voor duaal gebruik van kolen.

7.9.4. Voorwaarden vrijstellingen

Volgens [artikel 44, vierde lid, van de wet](#) en [artikel 17 van het uitvoeringsbesluit](#) gelden er voorwaarden en beperkingen bij de vrijstellingen.

Volgens artikel 17, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit moet degene die de kolen met vrijstelling gebruikt, de kolenleverancier een verklaring geven waaruit dat blijkt. De verklaring geschiedt met gebruikmaking van een door de vergunninghouder van de inrichting opgesteld bescheid in geval van uitslag of met gebruikmaking van een door degene die de levering verricht opgesteld bescheid in geval van invoer. Die verklaring moet zijn ondertekend door de gebruiker van de kolen.

Installaties voor het opwekken van elektriciteit met een vermogen van minder dan 60 kW komen volgens artikel 17, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit niet voor de vrijstelling in aanmerking.

De verklaring moet volgens artikel 11 van de uitvoeringsregeling de volgende gegevens bevatten:

- a. in het geval van uitslag, de naam, het adres en het vergunningnummer van de vergunninghouder van de inrichting;
- b. in het geval van invoer, de naam en het adres van degene die de kolen levert;
- c. de naam en het adres van de gebruiker;
- d. de hoeveelheid kolen waarvoor vrijstelling wordt verleend;
- e. de plaats van levering van de kolen;
- f. de datum van levering van de kolen,
en
- g. het kalenderjaar waarop de verklaring betrekking heeft.

Volgens artikel 17, eerste lid, onderdeel d, van het uitvoeringsbesluit wordt de verklaring op overzichtelijke wijze be

waard bij de administratie van de vergunninghouder van de inrichting in geval van uitslag en bij de administratie van degene die de aangifte tot plaatsing onder de douaneregeling brengen in het vrije verkeer doet, in geval van invoer.

Volgens artikel 17, derde lid, van het uitvoeringsbesluit heeft de gebruiker bij vrijstelling, administratieve verplichtingen. Hij richt zijn administratie zodanig in dat daarin op overzichtelijke wijze de gegevens zijn opgenomen omtrent alle voor de vrijstelling van belang zijnde bedrijfshandelingen.

7.10. Teruggaaf

Volgens [artikel 45 van de wet](#) is in bepaalde gevallen teruggaaf mogelijk.

7.10.1. Teruggaaf vrijgesteld gebruik

Volgens [artikel 45, eerste lid, van de wet](#) is op verzoek teruggaaf mogelijk voor een afnemer die met Kobel betrokken kolen voor een vrijgesteld doeleind gebruikt. Dat kan zijn gebruik anders dan als brandstof, gebruik voor elektriciteitsopwekking of voor duaal gebruik.

7.10.2. Teruggaaf buiten Nederland brengen

Volgens [artikel 45, tweede lid, van de wet](#) is op verzoek teruggaaf mogelijk voor kolen die, anders dan vanuit een inrichting, naar een andere lidstaat of naar een derde land zijn gebracht.

7.10.3. Voorwaarden voor teruggaaf

Op grond van [artikel 45, derde en vierde lid, van de wet](#) is nader geregeld hoe het verzoek om teruggaaf wordt ingediend en hoe kan worden aangetoond dat wordt voldaan aan de voorwaarden.

Volgens [artikel 18, van het uitvoeringsbesluit](#) is het tijdvak waarover de teruggaaf wordt verleend, het kalenderkwartaal. De inspecteur kan op verzoek een ander tijdvak aanwijzen. Het verzoek moet worden gedaan binnen 13 weken na afloop van het tijdvak waarin het recht op teruggaaf is ontstaan.

Bij het verzoek horen de aankoopfactuur en relevante gegevens over de bestemming van de kolen in kwestie. De administratie van de verzoeker moet volgens [artikel 12, eerste lid, van de uitvoeringsregeling](#) zodanig ingericht zijn dat daarin op overzichtelijke wijze alle voor de vaststelling van het bedrag van de teruggaaf van belang zijnde gegevens zijn opgenomen.

Volgens artikel 12, tweede lid, van de uitvoeringsregeling moet in het verzoek om teruggaaf zijn opgenomen:

- a. de naam en het adres van degene die de kolen levert;
- b. de naam en het adres van de gebruiker;
- c. de hoeveelheid kolen waarvoor teruggaaf wordt verzocht;

- d. de plaats van levering van de kolen;
- e. het tijdvak waarover teruggaaf wordt verzocht,
en
- f. het bedrag aan kolenbelasting dat wordt teruggevraagd.

Voor het verzoek om teruggaaf kan het formulier "Teruggaaf energiebelasting en kolenbelasting" worden gebruikt. Dit kan worden gedownload van www.belastingdienst.nl.

7.11. Controlebepalingen

Volgens artikel 45a, van de wet is artikel 83 van de accijnswet van overeenkomstige toepassing op de Kobel.

Op grond van artikel 83, eerste lid, van de accijnswet zijn accijnsgoederenplaatsen en plaatsen waar het vervaardigen of het voorhanden hebben van accijnsgoederen onderworpen is aan beperkende bepalingen, aan onderzoek onderworpen. Volgens artikel 83, tweede lid, van de accijnswet geldt dat ook voor vervoermiddelen. Artikel 50 AWR is van overeenkomstige toepassing. De toegang tot de plaatsten of vervoermiddelen kan volgens artikel 83, derde lid, van de accijnswet op elk tijdstip worden gevorderd. Dat is in afwijking van artikel 50, tweede lid, AWR. Verder is in of op grond van artikel 83 van de accijnswet nadere bepalingen opgenomen over de wijze waarop het onderzoek kan worden ingesteld.

7.12. Verliezen en vermissen

Volgens artikel 45a, van de wet is artikel 2, vijfde, zesde, zevende en tiende lid van de accijnswet van overeenkomstige toepassing op de Kobel. Overeenkomstig artikel 2, vijfde en zesde lid, van de accijnswet worden verliezen bij de vervaardiging, tijdens het vervoer of tijdens de opslag van kolen die door de vergunninghouder van de inrichting niet kunnen worden aangetoond, aangemerkt als te zijn uitgeslagen. Kolen die worden vermist, worden ook aangemerkt als te zijn uitgeslagen.

De vergunninghouder van een inrichting moet van het verloren gaan van kolen in zijn inrichting door ongeval of overmacht direct mededeling doen aan de inspecteur. Daarbij doet hij opgave van het tijdstip en de oorzaak van het verloren gaan. Dat geldt ook voor het verloren gaan van kolen als gevolg van ongeval of overmacht tijdens het overbrengen van kolen waarvoor de Kobel nog niet is geheven.

Van een voorgenomen vernietiging van in een inrichting voorhanden zijnde kolen die onbruikbaar of onverkoopbaar zijn geworden, wordt uiterlijk twee werkdagen voor de voorgenomen vernietiging door de vergunninghouder van de inrichting mededeling gedaan aan de inspecteur. Daarbij vermeldt hij het tijdstip waarop de vernietiging zal plaatsvinden.

Deze bepalingen zijn volgens artikel 2, tiende lid, van de accijnswet van overeenkomstige toepassing voor verliezen van kolen die onder een communautaire douaneregeling zijn geplaatst

of zijn opgeslagen in een plaats voor tijdelijke opslag. Als de verliezen niet kunnen worden aangetoond worden de kolen in die gevallen aangemerkt als te zijn ingevoerd.

7.13. Administratieve verplichtingen

Volgens [artikel 46, eerste lid, van de wet](#) moet de belastingplichtige een administratie voeren waaruit altijd duidelijk gegevens blijken over vervaardiging, invoeren, uitslaan en gebruik van de kolen.

Volgens artikel 46, tweede lid, van de wet kunnen bij algemene maatregel van bestuur nadere voorwaarden worden gesteld. Volgens artikel 46, derde lid, van de wet zijn het eerste en tweede lid, van artikel 46 van de wet niet van toepassing op kolen die zijn geplaatst onder een communautaire douaneregeling. Volgens artikel 46, vierde lid, van de wet kunnen bij ministeriële regeling nadere regels worden gesteld. Hieraan is geen uitvoering gegeven.

8. Energiebelasting

8.1. Inleiding

Volgens [artikel 48, eerste lid, van de wet](#) wordt de EB geheven op aardgas en elektriciteit. Tot 1 januari 2010 werd de EB ook geheven op halfzware olie, gasolie en LPG. Die producten worden met ingang van 1 januari 2010 alleen nog belast met accijns. Met ingang van 1 januari 2010 is de heffing op deze producten opgenomen in de accijns.

Volgens artikel 48, tweede lid, van de wet wordt de EB ook geheven op elk product dat direct of indirect is bestemd voor gebruik, wordt aangeboden voor verkoop of wordt gebruikt als aardgas. Op vervangers van aardgas wordt dus op eenzelfde manier EB geheven als op aardgas. Voorbeeld is waterstofgas dat wordt gebruikt als aardgas.

8.2. Begripsbepalingen

[Artikel 47 van de wet](#) definieert de volgende begrippen:

- a. motorrijtuig;
- b. elektriciteitsbeurs;
- c. gasbeurs;
- d. verbruiksperiode;
- e. eindfactuur;
- f. aansluiting;
- g. installatie voor warmtekrachtkoppeling;
- h. installatie voor blokverwarming;
- i. hernieuwbare energiebronnen;
- j. biomassa;
- k. zuivere biomassa;
- l. Nm³;
- m. aardgas;
- n. elektriciteit;
- o. brandstof;
- p. energie-intensief bedrijf;
- q. kosten van aankoop van energieproducten en elektriciteit, productiewaarde en toegevoegde waarde;
- r. CNG;
- s. CNG-vulstation;
- t. zakelijk verbruik;
- u. niet-zakelijk verbruik.

Deze begrippen worden in de volgende onderdelen nader toegelicht.

8.2.1. Motorrijtuig

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel a, van de wet](#) verwijst voor de definitie van het begrip motorrijtuig naar [artikel 27, vijfde lid, van de accijnswet](#). De definitie luidt: een voertuig dat is bestemd om anders dan langs spoorstaven te worden voortbewogen uitsluitend of mede door een mechanische kracht, op of aan het voertuig aanwezig.

8.2.2. Elektriciteitsbeurs en gasbeurs

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel b, van de wet](#) definieert het begrip elektriciteitsbeurs. Dat is een beurs als bedoeld in artikel 86e van de Elektriciteitswet 1998.

Artikel 47, eerste lid, onderdeel c, van de wet definieert het begrip gasbeurs. Dat is een beurs als bedoeld in artikel 66b van de gaswet.

APX en Endex zijn als beurs aangewezen. De beurzen verhandelen aardgas en elektriciteit op eigen naam, maar voor rekening en risico van een ander (producenten, energiedistributiebedrijven, grootverbruikers, handelaren). In feite treden de beurzen op als intermediair. De verkopende en de kopende partij zijn niet met elkaar bekend. De clearingafdeling van de beurzen verzorgen de dagelijkse geldstromen tussen de marktpartijen, zijn voor alle contracten de tegenpartij en maken voor verkoop en inkoop facturen op. De beurzen zijn ook verantwoordelijk voor het verstrekken van gegevens aan de zogenoemde system operators. Dit zijn netbeheerders of andere organisaties die dagelijks van marktpartijen de productieprogramma's voor de volgende dag krijgen en zorgen voor de fysieke aardgas- en elektriciteitsleveringen.

8.2.3. Verbruiksperiode

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel d, van de wet](#) definieert het begrip verbruiksperiode. Als een voorschotnota wordt uitgereikt of een voorschotbedrag wordt ontvangen zonder dat er een voorschotnota wordt uitgereikt is de verbruiksperiode het tijdvak waarop de eindfactuur betrekking heeft. In alle andere gevallen is het kalenderjaar de verbruiksperiode.

Als in een tijdvak van 18 maanden een of meerdere voorschotnota's worden uitgereikt of een of meerdere voorschotbedragen worden ontvangen, wordt dat tijdvak van 18 maanden als verbruiksperiode aangemerkt als er binnen 13 weken na afloop van de 18 maanden geen eindfactuur wordt uitgereikt (artikel 47, zesde lid, van de wet).

8.2.4. Eindfactuur

Artikel 47, eerste lid, onderdeel e, van de wet definieert het begrip eindfactuur. Dat is de definitieve factuur waarin de voorschotnota's of voorschotbedragen van het tijdvak waarop de eindfactuur betrekking heeft, worden verrekend.

8.2.5. Aansluiting

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel f, van de wet](#) definieert het begrip aansluiting. Dit is een aansluiting van een onroerende zaak in Nederland op een Nederlands distributienet waaruit elektriciteit of aardgas aan de gebruiker wordt geleverd.

In [artikel 16, onderdelen a tot en met e, van de wet WOZ](#) staat de objectafbakening van onroerende zaken voor de heffing van de EB. Het gaat om gebouwde en ongebouwde onroerende zaken of gedeelten daarvan. Uitgangspunt is de kleinste zelfstandig bruikbare eenheid. Eigendommen die bij dezelfde (rechts)persoon in gebruik zijn en die – gezien de omstandigheden – bij elkaar horen, vormen een eenheid (zogenaamde complexbepaling).

Woningen hebben meestal één aansluiting. Zakelijke gebruikers kunnen per onroerende zaak meer dan één leveringspunt van aardgas of elektriciteit hebben. Volgens de definitie is dan voor de wet sprake van één aansluiting voor aardgas of elektriciteit.

Volgens artikel 16, onderdeel c, van de wet WOZ geldt als een onroerende zaak: een gedeelte van een gebouw of ongebouwd eigendom dat volgens zijn indeling is bestemd om als een afzonderlijk geheel te worden gebruikt. Voorbeelden zijn woningen in een flatgebouw of kantoren in een kantoorgebouw.

Gedeelten die zelfstandig kunnen worden gebruikt, dus ieder voor zich als onafhankelijke eenheid, gelden als zelfstandige objecten. Uit de jurisprudentie rond de wet WOZ is af te leiden dat afzonderlijke kamers zonder eigen keuken, badgelegenheid en toilet geen afzonderlijke onroerende zaken zijn. Of een object een afzonderlijke onroerende zaak is, blijkt uit een voor die onroerende zaak afgegeven beschikking of uit een opgelegde aanslag onroerende-zaakbelasting.

Levering van elektriciteit en/of aardgas voor verlichting en verwarming van gemeenschappelijke ruimten en voorzieningen van een appartementengebouw, zoals galerijen, liften en trappenhuis, is levering via een aansluiting aan de gebruiker. Het appartementengebouw vormt als geheel een gebouw eigendom als bedoeld in artikel 16, onderdeel a, van de wet WOZ, ook al splitst artikel 16, onderdeel c, van de wet WOZ de zelfstandig te gebruiken gedeelten (de afzonderlijke appartementen) af. De niet-afgesplitste gedeelten van het appartementengebouw vormen dan ook een afzonderlijke onroerende zaak als bedoeld in artikel 47, eerste lid, onderdeel f, van de wet.

Objecten vormen volgens de complexbepaling van artikel 16, onderdeel d, van de wet WOZ één onroerende zaak als ze bij eenzelfde (rechts)persoon in eigendom en gebruik zijn, en bovendien feitelijk een eenheid vormen. Fysieke criteria geven daarbij de doorslag. Het gaat bijvoorbeeld om een woning met schuur en tuin of een fabriekscomplex met een kantoorgebouw, fabrieksruimte en een opslagterrein. Het is dus zeker niet zo dat alle vestigingen van één concern binnen een provincie of binnen

Nederland gelden als één onroerende zaak en dus als één aansluiting. Voor de toepassing van de complexbepaling kan in beginsel worden uitgegaan van de voor die onroerende zaak afgegeven beschikking.

Terrein bestemd voor verblijfsrecreatie

Artikel 47 van de wet verwijst voor de definitie van het begrip aansluiting ook naar artikel 16, onderdeel e, van de wet WOZ. Daar geldt als één onroerende zaak ook een geheel van twee of meer onroerende zaken dat eigendom is van eenzelfde (rechts)persoon en wordt geëxploiteerd als één terrein voor verblijfsrecreatie. Verblijfsrecreatie is recreatie met overnachtingsmogelijkheid. Terreinen die uitsluitend zijn bestemd voor dagrecreatie, vallen hier niet onder.

Onroerende zaken zoals bungalows en stacaravans met ondergrond die eigendom zijn van de gebruiker of waarop de gebruiker een beperkt zakelijk recht (erfpacht- of opstalrecht) heeft, gelden als afzonderlijke onroerende zaken.

Afvalwater

Gemeenten zijn volgens de Wet milieubeheer verplicht om te zorgen voor doelmatige inzameling en transport van afvalwater dat vrijkomt bij de percelen binnen hun grondgebied. Dit gebeurt met een stelsel van rioolleidingen en installaties die zijn verbonden met het overnamepunt, waar het waterschap het afvalwater overneemt. Het afvalwater wordt vervoerd door zogenoemd vrij verval, maar ook met pompen in of op het rioolleidingenstelsel, die werken op elektriciteit.

Volgens het Besluit van 16 december 2009, nr. CPP2009/2405M, Stcrt. 2009, nr. 20169, is het stelsel van rioolleidingen en installaties dat bij een gemeente wordt gebruikt voor het transport van het afvalwater naar het overnamepunt van het waterschap, voor de EB één onroerende zaak.

Waterschappen

Waterschappen zijn publiekrechtelijke lichamen die volgens wettelijke bepalingen moeten zorgen voor het kwaliteits- en kwantiteitsbeheer van de oppervlaktewateren binnen hun verzorgingsgebied. Dit gebeurt met een samenstel van watergangen, rioolleidingen, gemalen en installaties. Gemeenten verzamelen vervuild riool(afval)water en dragen dit op een overnamepunt over aan het waterschap. Zo'n overnamepunt bestaat uit eenemaal dat in eigendom of in gebruik is bij het waterschap. Hiervandaan transporteert het waterschap het vervuilde water via een rioolleidingenstelsel met gemalen naar de rioolwaterzuiveringsinstallatie. Die installatie loost gezuiverd water op het oppervlaktewater.

Volgens het Besluit van 16 december 2009, nr. CPP2009/2405M, Stcrt. 2009, nr. 20169, is het geheel van de gemalen en het rioolleidingenstelsel die bij een waterschap in eigendom zijn en worden gebruikt voor het transport van vervuild riool(afval)water van het overnamepunt naar de rioolwaterzuiveringsinstallatie, voor de EB één onroerende zaak. Hiertoe behoren niet de watergangen

en gemalen die worden gebruikt voor de afvoer van het gezuiverde water en het op peil houden van het oppervlaktewater.

Waterleidingbedrijven

Waterleidingbedrijven moeten de levering van deugdelijk leidingwater aan de verbruikers in hun distributiegebied waarborgen, in de hoeveelheid en onder de druk die het belang van de volksgezondheid vereist. Deze bedrijven verzorgen daarom de winning, de behandeling, de opslag, het transport en de distributie van water.

Onder waterleidingbedrijven vallen productiebedrijven, productie- en distributiebedrijven en distributiebedrijven. Productiebedrijven onttrekken ruwwater aan de bodem of aan het oppervlaktewater. Ze verpompen dat water via een aaneengesloten leidingennet naar de productie-installatie waarin het bedrijf het leidingwater produceert. Na productie en opslag in reinwaterkelders en watertorens, transporteren en distribueren distributiebedrijven het water onder de eindgebruikers. Dit gaat via een ander aaneengesloten leidingennet, met pompstations voor de voortstuwing. Productie- en distributiebedrijven zijn deels productiebedrijf, deels distributiebedrijf.

Volgens het Besluit van 16 december 2009, nr. CPP2009/2405M, Stcrt. 2009, nr. 20169, vormt elk aaneengesloten leidingennet van een productiebedrijf met de daaraan verbonden installaties, alsmede elk aaneengesloten leidingennet van een distributiebedrijf met de daaraan verbonden installaties, voor de EB één onroerende zaak.

Kabelexploitanten

Kabelexploitanten beschikken in het algemeen over een kabelnet voor de doorgifte van het CAI-sigitaal aan de afnemers. Dit kabelnet omvat elektriciteitsafleveringspunten voor het transport en de versterking van het CAI-sigitaal.

Volgens het Besluit van 16 december 2009, nr. CPP2009/2405M, Stcrt. 2009, nr. 20169, vormt het geheel van kabelnet, versterkers en elektriciteitsafleveringspunten voor de EB één onroerende zaak, als het om een aaneengesloten kabelnet gaat. Kabelnetten die niet aaneengesloten zijn, vormen voor de EB afzonderlijke onroerende zaken.

Straatverlichting, telefooncellen, e.d.

Distributiebedrijven leveren op contractbasis elektriciteit rechtstreeks aan vele afleveringspunten die in een bepaald gebied (stad, gemeente, regio) in beheer zijn bij een (rechts)persoon die de geleverde elektriciteit in rekening gebracht krijgt. Het gaat bijvoorbeeld om de levering van elektriciteit aan een gemeente voor straatverlichting, aan telefoonbedrijven voor telefooncellen en aan busondernemingen voor bushokjes. Voor deze voorzieningen is in het algemeen geen beschikking voor de wet WOZ afgegeven. De (rechts)persoon die deze voorzieningen beheert, krijgt in de praktijk vaak per gemeente een factuur voor het totaal van het – forfaitair bepaalde – elektriciteitsverbruik van die voorzieningen.

Volgens het Besluit van 16 december 2009, nr. CPP2009/2405M, Stcrt. 2009, nr. 20169, wordt voor de afbakening van de onroerende zaken waartoe de voorzieningen behoren aangesloten bij de wijze waarop het elektriciteitsverbruik wordt gefactureerd.

Evenementen

De elektriciteitsvoorziening bij evenementen gebeurt vaak via een mobiele meetkast – een zogenoemde kermiskast – waarop verschillende attracties zijn aangesloten, of via een rechtstreekse aftap van de kabel. Voor deze voorzieningen wordt meestal geen beschikking voor de wet WOZ afgegeven. Soms gaat de rekening voor de aansluiting en de elektriciteit niet rechtstreeks naar de daadwerkelijke verbruiker maar naar een tussenpersoon (bijvoorbeeld de gemeente of een installatiebedrijf), die ook het verzoek tot de aansluiting heeft gedaan. Deze tussenpersoon rekent dan af met de individuele afnemers.

Volgens het Besluit van 16 december 2009, nr. CPP2009/2405M, Stcrt. 2009, nr. 20169 wordt genoemde tussenpersoon voor de berekening van de EB als verbruiker aangemerkt. Daarbij worden de belastingvermindering van artikel 63, eerste lid, van de wet en de hoeveelheidsgrenzen van artikel 59 van de wet naar tijdsevenredigheid toegeedeeld.

8.2.6. Installatie voor warmtekrachtkoppeling (WKK)

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel g, van de wet](#) definieert het begrip WKK. Dit is een installatie die aardgas verstoekt voor de gecombineerde opwekking van warmte en kracht met een totaal energetisch rendement van minimaal 60%. Het totaal energetisch rendement is de som van het rendement van de elektriciteitsopwekking en tweederde deel van het rendement van de productie van nuttig aan te wenden warmte, berekend op de onderste verbrandingswaarde van aardgas (in de branche bekend als het SENTER-rendement).

8.2.7. Installatie voor blokverwarming

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel h, van de wet](#) definieert het begrip installatie voor blokverwarming. Dit is een gemeenschappelijke voorziening voor de verwarming van meer dan een onroerende zaak als bedoeld in [artikel 16, onderdelen a tot en met e, van de wet WOZ](#).

Bij blokverwarming wordt collectief aardgas afgenomen voor individuele ruimteverwarming.

8.2.8. Hernieuwbare energiebronnen

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel i, van de wet](#) definieert het begrip hernieuwbare energiebronnen. Dit zijn windenergie, zonne-energie, aardwarmte, waterkracht, golfenergie, getijdenenergie, biomassa, stortgas, rioolwaterzuiveringsgas en biogas.

Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen groot- en kleinschalige waterkracht. Wel tussen golfenergie (de energie die ontstaat door gebruik te maken van de golfbewegingen op zee), getijdenenergie (de energie die ontstaat door gebruik te maken van de stroming in het water door eb en vloed) en andere vormen van waterkracht (de kracht van stromend en vallend water, anders dan golf- of getijdenenergie). Stortgas, rioolwaterzuiveringsgas en biogas komen tot stand door bijvoorbeeld vergassing, (co-)vergisting of pyrolyse van de biologisch afbreekbare fracties zoals genoemd in de definitie van biomassa. Deze vormen van gas gelden volgens [artikel 48, tweede lid, van de wet](#) als aardgas.

8.2.9. Biomassa

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel j, van de wet](#) definieert het begrip biomassa. Dit is de biologisch afbreekbare fractie van producten, afvalstoffen en residuen van de landbouw (met inbegrip van plantaardige en dierlijke stoffen), de bosbouw en aanverwante bedrijfstakken, en de biologisch afbreekbare fractie van industrieel en huishoudelijk afval.

Voor de EB is er verschil tussen zuivere biomassastromen en stromen waarin biomassa is gemengd met andere stoffen, zogenoemde mengstromen. Als er zuivere biomassastromen én mengstromen worden ingezet, geldt [artikel 50, vijfde lid, onderdeel a, van de wet](#) alleen voor het deel van de elektriciteit uit de zuivere biomassa. Als alleen mengstromen worden ingezet, of alleen primaire brandstoffen steenkool, olie en gas plus andere stromen dan zuivere biomassa, geldt artikel 50, vijfde lid, onderdeel a, van de wet niet. Ook niet voor de biomassafractie in die stromen. Daarom definieert onderdeel k van artikel 47, eerste lid, van de wet voor de toepassing van de EB het begrip zuivere biomassa.

8.2.10. Zuivere biomassa

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel k, van de wet](#) definieert het begrip zuivere biomassa. Dit zijn producten, afvalstoffen en residuen van de landbouw (met inbegrip van plantaardige en dierlijke stoffen), de bosbouw en aanverwante bedrijfstakken die geheel biologisch afbreekbaar zijn, en industrieel en huishoudelijk afval dat geheel biologisch afbreekbaar is.

Volgens artikel 47, tweede lid, van de wet kunnen bij ministeriële regeling nadere regels worden gesteld voor het begrip zuivere biomassa. Aan deze bepaling is uitvoering gegeven in [artikel 14 van de uitvoeringsregeling](#). Volgens artikel 14, eerste lid, van de uitvoeringsregeling mag bij zuivere biomassa de onvermijdbare verontreiniging van het materiaal met kunststoffen en andere materialen van lang-cyclisch organische oorsprong niet meer zijn dan 3 massaprocent. Tot materialen van lang-cyclisch organische oorsprong behoren synthetisch vervaardigde stoffen, maar ook fossiele brandstoffen. In de praktijk gaat het meestal alleen om kunststoffen. Maar de toegelaten verontreiniging geldt voor alle materialen van lang-cyclisch organische oorsprong. Daarom staan in artikel 14 naast kunststoffen voor alle duidelijkheid ook de

overige stoffen. Met 'kunststoffen' worden in het vervolg ook andere materialen van lang-cyclisch organische oorsprong bedoeld.

Een zekere verontreiniging met kunststoffen is toegestaan, omdat het in de praktijk niet mogelijk is om ze helemaal uit te bannen. Het maximum van 3 massaprocent sluit aan bij de grenswaarde in de Kiwa-beoordelingsrichtlijn BRL-K 10016 voor de vaststelling van het aandeel biomassa in secundaire brandstoffen.

Bij de toegelaten verontreinigingen is er verschil tussen verontreiniging met kunststoffen en verontreiniging met andere stoffen. Bij de laatste categorie gaat het om niet-brandbaar materiaal, zoals zand en metalen. Zulke materialen dragen niet bij aan de opwekking van elektriciteit en kunnen dus zonder bezwaar aanwezig zijn. Bij kunststoffen is van belang of ze vermijdbaar of onvermijdbaar in het materiaal aanwezig zijn. Ze zijn vermijdbaar, als ze door menselijk handelen aan de biomassa zijn toegevoegd of ermee vermengd, of als ze eenvoudig van de biomassa te scheiden zijn. Ze zijn onvermijdbaar, als ze niet door menselijk handelen aan de biomassa zijn toegevoegd of ermee vermengd, en niet eenvoudig van de biomassa te scheiden zijn. Hier kan het bijvoorbeeld gaan om kunststoffen die intrinsiek in de biomassa aanwezig zijn, zoals bij gelijmd afvalhout (triplex) of afvalhout met bindmiddel/lijm (spaanplaat of MDF). Onvermijdbare kunststoffen mogen tot de maximumgrens van 3 massaprocent in zuivere biomassa aanwezig zijn. Vermijdbare kunststoffen mogen nooit in zuivere biomassa aanwezig zijn.

Artikel 14, tweede lid, van de uitvoeringsregeling definieert het begrip partij voor de toepassing van het eerste lid als de op basis van één specificatie geleverde hoeveelheid materiaal die voor controle op het aandeel onvermijdbare kunststoffen en ander materiaal van lang-cyclisch organische oorsprong door degene die het materiaal gebruikt voor de opwekking van elektriciteit gedurende een door hem vastgestelde periode als eenheid wordt aangemerkt en als zodanig identificeerbaar is.

8.2.11. Nm³

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel l, van de wet](#) definieert Nm³ als een normaalkubiekemeter. Dat is een kubieke meter bij een temperatuur van 0° C en een druk van 101,325 kPa (kiloPascal).

Deze definitie is nodig omdat [artikel 59 van de wet](#) voor bepaalde leveranties vereist dat de EB verschuldigd is over deze rekeneenheid. Zie onderdeel [Gebruik normaalkubiekemeter](#) (Nm³).

8.2.12. Aardgas

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel m, van de wet](#) definieert aardgas als de producten van GN-codes 2711 11 00 en 2711 21 00. Hieronder vallen vloeibaar gemaakt aardgas en aardgas in gasvormige toestand.

8.2.13. Elektriciteit

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel n, van de wet](#) definieert elektriciteit als de elektrische energie van GN-code 2716.

8.2.14. Brandstof

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel o, van de wet](#) definieert het begrip brandstof. Dit is een stof – met alle stoffen die eraan zijn toegevoegd – die dient voor verbranding met het doel de daarbij ontstane energie te benutten.

De wetgever heeft hiermee gekozen voor een ruimere definitie van brandstof dan gebruikelijk. Er vallen niet alleen stoffen onder die in het economisch verkeer en volgens maatschappelijke opvattingen en het spraakgebruik brandstoffen zijn, maar ook restproducten.

Ook de [jurisprudentie](#) [Uitspraak HR, 27 november 1996, 31 409] kiest een ruime uitleg van het begrip brandstof.

8.2.15. Energie-intensief bedrijf

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel p, van de wet](#) definieert het begrip energie-intensief bedrijf. Dit is een zakelijke eenheid als bedoeld in [artikel 47, eerste lid, onderdeel t, van de wet](#), waar:

- de aankoop van energieproducten en elektriciteit ten minste 3,0% van de productiewaarde uitmaakt, of
- de verschuldigde EB en accijns op minerale oliën ten minste 0,5% van de toegevoegde waarde bedraagt.

Of een bedrijf energie-intensief is, hangt af van de verhouding tussen de kosten van de aankoop van energieproducten en elektriciteit en de productiewaarde, of de verhouding tussen de verschuldigde EB en de toegevoegde waarde van het bedrijf. De richtlijn energiebelastingen geeft ruimte om ook accijns op minerale oliën te rekenen tot 'nationale energiebelasting'.

Volgens artikel 47, vierde lid, van de wet kunnen nadere regels worden gesteld voor toepassing van de definitie energie-intensief bedrijf. Volgens het Besluit vrijstelling energiebelasting op elektriciteit bij convenanten moet de belanghebbende aan zijn leverancier een verklaring geven dat hij een energie-intensief bedrijf is. Volgens [artikel 15 van de uitvoeringsregeling](#) moeten berekeningen voor de toepassing van artikel 47, eerste lid, onderdeel p, van de wet worden gemaakt op basis van een kalenderjaar.

Zie ook onderdeel [Vrijstelling energie-efficiency](#).

8.2.16. Kosten van aankoop van energieproducten en elektriciteit, productiewaarde en toegevoegde waarde

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel q, van de wet](#), verwijst voor de definitie van het begrip aankoop van energieproducten en elektriciteit, productiewaarden en toegevoegde waarde naar artikel

17, eerste lid, onderdeel *a*, van de richtlijn energiebelastingen. Daar gelden als de kosten van de aankoop van energieproducten en elektriciteit: de feitelijke kosten van de energie die het bedrijf aankoopt of genereert. Hieronder vallen alleen de kosten van elektriciteit, verwarming en de energieproducten voor verwarmingsdoeleinden of voor de doelen uit [artikel 8, tweede lid, onderdelen b en c, van de](#) richtlijn energiebelastingen. Het gaat om gebruik voor stationaire motoren en voor installaties in machines die worden gebruikt in de bouw, de weg- en waterbouw en voor openbare werken. De kosten omvatten alle belastingen, uitgezonderd aftrekbare BTW.

Productiewaarde is:

- de omzet (inclusief subsidies die rechtstreeks aan de prijs van het product zijn gekoppeld),
- vermeerderd of verminderd met de veranderingen in voorraden gereed product, onderhanden werk en goederen en diensten, ingekocht voor wederverkoop, en
- verminderd met de aankoop van goederen en diensten voor wederverkoop.

Toegevoegde waarde is:

- de totale omzet waarover BTW moet worden betaald, inclusief uitvoer,
- verminderd met de totale inkoop waarover BTW moet worden betaald, inclusief invoer.

8.2.17. CNG

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel r, van de wet](#) definieert het begrip CNG. Dit is aardgas dat wordt samengeperst voor gebruik in motorrijtuigen. Door opslag in sterke cilinders kunnen deze voertuigen voldoende brandstof meenemen. Deze definitie is nodig omdat voor CNG een afzonderlijk vast tarief per m³ is vastgesteld.

8.2.18. CNG-vulstation

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel s, van de wet](#) definieert het begrip CNG-vulstation. Dit is een inrichting waar uitsluitend aardgas wordt samengeperst tot CNG. Dat CNG wordt afgeleverd aan motorrijtuigen. De inrichting moet rechtstreeks zijn aangesloten op het distributienet van aardgas. Het begrip 'inrichting' betekent hier hetzelfde als in de Wet milieubeheer.

Het komt voor dat aardgas uit een en dezelfde aansluiting deels wordt samengeperst tot CNG en deels wordt gebruikt voor andere doelen (bijvoorbeeld verwarming). Dan is geen sprake van een CNG-vulstation. Ook installaties die geen inrichting zijn, zoals kleine thuisvulinstallaties, zijn geen CNG-vulstation.

8.2.19. Zakelijk en niet-zakelijk verbruik

[Artikel 47, eerste lid, onderdeel t, van de wet](#) definieert het begrip zakelijk verbruik. Dit is verbruik door een zakelijke eenheid voor zelfstandige economische activiteiten. Economische activiteiten omvatten alle werkzaamheden van een fabrikant, handelaar of

dienstverlener: het leveren van goederen en het verrichten van diensten, met inbegrip van de winning van delfstoffen, de landbouw en de uitoefening van vrije of daarmee gelijkgestelde beroepen. Het maakt niet uit waar de economische activiteiten plaatsvinden en wat het doel of het resultaat ervan is. Rijks-, regionale en lokale overheden en andere publiekrechtelijke lichamen gelden als zakelijke eenheid als het gaat om werkzaamheden of transacties die de concurrentie kunnen verstoren bij behandeling als niet-zakelijke eenheid.

Artikel 47, eerste lid, onderdeel u, van de wet definieert het begrip niet-zakelijk verbruik. Dit is het verbruik anders dan het zakelijk verbruik.

8.2.20. Distributienet voor elektriciteit

[Artikel 47, derde lid, van de wet](#) verwijst voor de definitie van het begrip distributienet naar het begrip 'net' zoals gedefinieerd in [artikel 1, eerste lid, onderdeel i, van de Elektriciteitswet 1998](#). Onder dat begrip vallen naast het openbare net ook de particuliere netten. Vervolgens zondert artikel 47, derde lid, van de wet de zogenoemde bagatelnetten weer uit van het begrip distributienet ([artikel 15, eerste lid, van de Elektriciteitswet 1998](#)).

Niet elk stelsel van verbindingen voor het transport van elektriciteit is een distributienet. Een stelsel van verbindingen is namelijk volgens artikel 1, eerste lid, onderdeel i, van de Elektriciteitswet 1998 geen net, voor zover het gelegen is binnen de installatie van een producent of binnen de installatie van een afnemer. Als een stelsel van verbindingen geen net is in de zin van de Elektriciteitswet 1998, is het ook geen distributienet in de zin van de Wet belastingen op milieugrondslag. Voor zover een stelsel van verbindingen gelegen is binnen de installatie van een producent of binnen de installatie van een afnemer, is het dus geen distributienet. Het maakt daarbij geen verschil, op welk spanningsniveau en in welke hoeveelheid via dat stelsel elektriciteit wordt getransporteerd. Daarnaast zijn ook netten die zijn aan te merken als een bagatelnets, geen distributienets.

Voor de bepaling of een stelsel van verbindingen een net is en of sprake is van een bagatelnets, wordt aangesloten bij de aanwijzing van netbeheerders en bij de verlening van ontheffingen van de verplichting om een netbeheerder aan te wijzen. De eigenaar van een distributienets is namelijk verplicht een netbeheerder aan te wijzen, tenzij hij daarvan ontheffing heeft verkregen. Het toezicht op de naleving van deze verplichting wordt uitgeoefend door de Nederlandse Mededingingsautoriteit (NMa). De Belastingdienst sluit zich bij de uitleg van de begrippen 'net' en 'bagatelnets' bij het standpunt van de NMa aan.

Stelsels van verbindingen voor het transport van elektriciteit worden daarom slechts aangemerkt als een distributienets, als voor het beheer ervan een netbeheerder is aangewezen dan wel ontheffing is verleend van de verplichting om voor het beheer ervan een netbeheerder aan te wijzen. Dit betekent dat geen sprake is van een distributienets, als de eigenaar van het stelsel

noch een netbeheerder heeft aangewezen, noch ontheffing heeft verkregen van de verplichting om een netbeheerder aan te wijzen. Zolang de NMa dit niet uitdrukkelijk weerspreekt, moet in die situatie namelijk worden aangenomen dat de eigenaar niet verplicht is een netbeheerder aan te wijzen en dat dus hetzij geen sprake is van een net, hetzij sprake is van een bagatelnets.

Hierop wordt één uitzondering gemaakt. Deze doet zich voor als de eigenaar van een stelsel van verbindingen weet of redelijkerwijs behoort te weten dat hij volgens het beleid van de NMa verplicht is er een netbeheerder voor aan te wijzen, maar niet aan die verplichting voldoet en ook geen verzoek doet om van de verplichting ontheven te worden. In dat geval kan de inspecteur het standpunt innemen, dat sprake is van een distributienet.

Als een bagatelnets is aangesloten op een distributienet, geldt degene op wiens naam de aansluiting staat voor de EB als één gebruiker. Hetzelfde geldt voor stelsels van verbindingen die niet onder het begrip 'net' vallen. Dit neemt niet weg dat teruggaaf van EB gevraagd kan worden, als zich achter de aansluiting meerdere onroerende zaken bevinden en minder belasting geheven zou zijn als elke onroerende zaak afzonderlijk op het distributienet was aangesloten (zie onderdeel [Teruggaaf meer dan één onroerende zaak achter één aansluiting](#)).

8.2.21. Distributienet voor aardgas

[Artikel 47, vijfde lid, van de wet](#) verwijst voor de definitie van het begrip distributienet naar het begrip 'gastransportnet' zoals gedefinieerd in [artikel 1, eerste lid, onderdeel d, van de Gaswet](#). Onder dat begrip vallen naast het openbare net ook de particuliere netten. Ook leidingen waarmee gassen zoals hoogovengas, cokesovengas, kolengas worden getransporteerd, worden aangemerkt als distributienet. Net als bij elektriciteit wordt ook bij aardgas in de praktijk onderscheid gemaakt tussen het openbare net en particuliere netten. Het openbare net is het net dat in beheer is bij aangewezen netbeheerders. Voor aardgas is dit geregeld in artikel 2 van de Gaswet. Particuliere netten zijn netten waarvoor met toepassing van artikel 2a van de Gaswet een ontheffing is verleend van de verplichting een netbeheerder aan te wijzen. Ook één enkele verbinding die wordt benut voor het transport van gas wordt daarbij als een particulier net beschouwd.

8.3. Belastbaar feit

8.3.1. Belastbaar feit aardgas en elektriciteit

Volgens [artikel 50, eerste lid, van de wet](#) wordt de EB geheven over:

- de levering van elektriciteit via een aansluiting aan de gebruiker;
- de levering van aardgas via een aansluiting aan de gebruiker;
- de levering van aardgas dat wordt gebruikt als motorbrandstof via een aansluiting aan een CNG-vulstation.

Er wordt volgens artikel 50, derde lid, van de wet geen EB geheven over levering aan iemand die op zijn beurt via een aansluiting aan een verbruiker levert. Hierdoor blijft bijvoorbeeld de levering aan de houder van een particulier net buiten de heffing, als hij via aansluitingen op het particulier net elektriciteit of aardgas aan de verbruikers levert. Die levering valt volgens de hoofdregel van artikel 50, eerste lid, van de wet wel onder de EB.

In [artikel 16 van de uitvoeringsregeling](#) is als voorwaarde voor de toepassing van artikel 50, derde lid, van de wet gesteld dat de houder van het particuliere net aan de leverancier voorafgaand aan de levering jaarlijks een ondertekende verklaring overlegt. Daaruit moet blijken dat hij elektriciteit of aardgas via een aansluiting aan verbruikers levert. Die verklaring moet de volgende gegevens bevatten:

- a. de dagtekening;
- b. naam en adres van de houder van het particuliere net;
- c. naam en adres van de leverancier;
- d. de hoeveelheid elektriciteit of aardgas;
- e. het kalenderjaar waarop de verklaring betrekking heeft.

Daarnaast moet de houder van het particuliere net op grond van artikel 16, derde lid, van de uitvoeringsregeling zijn administratie zodanig inrichten, dat daarin op overzichtelijke wijze de gegevens zijn opgenomen van alle voor de heffing van de EB van belang zijnde bedrijfshandelingen (zie ook onderdeel Administratieve verplichtingen). Verder is hij verplicht met behulp van meters de hoeveelheid aardgas of elektriciteit te meten die hij betreft voor verbruik als bedoeld in artikel 50, vierde lid, onderdeel c, van de wet. Deze verplichting betreft het aardgas dat of de elektriciteit die door de houder van het particuliere net zelf wordt verbruikt.

8.3.2. Salderen

In artikel 50, tweede lid, van de wet is, onder verwijzing naar de artikelen 31c, tweede lid en 95c, derde lid van de Elektriciteitswet 1998 een regeling opgenomen in verband met de teruglevering van elektriciteit op het net. Daarin is bepaald dat de EB wordt geheven op het positieve saldo van de via de aansluiting geleverde elektriciteit minus de via de aansluiting ingevoede elektriciteit. Deze saldering is toegestaan voor verbruikers die per jaar minder dan 3000 kWh duurzame elektriciteit invoeden op het net.

8.3.3. Aanvullend belastbaar feit: eigen verbruik, buitenlandse leverancier en verbruik door leverancier

Volgens [artikel 50, vierde lid, onderdeel a, van de wet](#) geldt het verbruik van aardgas en elektriciteit ook als levering, als ze op een andere manier worden verkregen dan door levering via een aansluiting aan de verbruiker. Daardoor valt het eigen verbruik van de winner/producent ook onder de EB. De verbruiker is in dat geval belastingplichtig. Dit artikel geldt niet alleen voor grote installaties, maar bijvoorbeeld ook voor kleinschalige elektriciteitsopwekking. In artikel 50, vijfde lid van de wet (zie

onderdeel Eigen verbruik aardgas en elektriciteit) zijn uitzonderingen op deze regel opgenomen.

Volgens artikel 50, vierde lid, onderdeel c, van de wet is het verbruik van elektriciteit door alle (rechts)personen die via een aansluiting – al dan niet op het openbare net – aan de verbruiker leveren, ook belast. Zo is bijvoorbeeld de houder van een particulier net belastingplichtig voor de elektriciteit die hij zelf verbruikt. Dit eigen verbruik moet de leverancier meten met elektriciteitsmeters.

8.3.4. Aanvullend belastbaar feit: levering via de beurs

Volgens art. 50, vierde lid, onderdeel b, van de wet moet in deze gevallen de verbruiker de EB betalen. Verbruikers die aardgas of elektriciteit hebben gekocht via de beurs, moeten zich bij de Belastingdienst melden als belastingplichtige. Het zal hier in hoofdzaak gaan om de grotere verbruikers.

8.3.5. Eigen verbruik aardgas en elektriciteit

Volgens [artikel 50, vijfde lid, van de wet](#), hoeft de verbruiker geen EB te betalen over:

- elektriciteit die hij heeft opgewekt met hernieuwbare energiebronnen (onderdeel *a*). Elektriciteit uit biomassa die geen zuivere biomassa is, valt wel onder de EB;
- elektriciteit die hij heeft opgewekt met een noodinstallatie bij storingen in de levering via het distributienet (onderdeel *b*);
- stortgas, rioolwaterzuiveringsgas of biogas dat door hem gewonnen is (onderdeel *c*);
- elektriciteit die hij heeft opgewekt met een WKK-installatie (onderdeel *d*). Over elektriciteit uit een WKK-installatie die wordt geleverd aan het net, wordt EB geheven bij de levering door de distributiebedrijven aan de verbruiker.

8.3.6. Vervaardiging energieproducten

Volgens [artikel 51 van de wet](#) hoeven energieproducenten geen EB te betalen over verbruik van aardgas voor het produceren van aardgas en minerale olie binnen hun eigen inrichting. Dit verbruik moet op grond van artikel 18a van het uitvoeringsbesluit blijken uit de administratie.

Op grond van artikel 48, tweede lid, van de wet vallen onder aardgas ook andere gassen die worden gebruikt als aardgas, zoals bijvoorbeeld raffinaderijgas.

Deze uitzondering geldt uitsluitend voor het verbruik van aardgas dat in de eigen inrichting is ontstaan.

8.4. Belastingplichtige

8.4.1. Belastingplichtige aardgas en elektriciteit

Volgens [artikel 53, eerste lid, van de wet](#) wordt de EB over aardgas en elektriciteit geheven van degene die de levering via een aansluiting aan de verbruiker of aan een CNG-vulstation verricht.

8.4.2. Belastingplichtige eigen verbruik, levering via de beurs en verbruik door leveranciers

Volgens [artikel 53, tweede lid, van de wet](#) wordt de EB geheven van de verbruiker van het aardgas of de elektriciteit bij:

- eigen verbruik van aardgas en elektriciteit door de winner/producent;
- levering van aardgas of elektriciteit via de beurs;
- eigen verbruik van aardgas of elektriciteit door een (rechts)persoon(en) die via een aansluiting aardgas of elektriciteit aan de verbruiker levert.

8.4.3. Fiscaal vertegenwoordiger

Volgens [artikel 54, eerste lid, van de wet](#) is een leverancier die niet in Nederland is gevestigd en in Nederland geen vaste inrichting heeft van waaruit hij levert, verplicht een fiscaal vertegenwoordiger aan te stellen voor de leveringen. De fiscaal vertegenwoordiger treedt op namens de buitenlandse leverancier. Hij moet daarvoor een vergunning van de inspecteur hebben. De inspecteur geeft de vergunning op verzoek, maar alleen als de verzoeker:

- a. in Nederland woont of is gevestigd;
- b. in de afgelopen vijf jaren niet onherroepelijk is veroordeeld voor overtreding van de wettelijke bepalingen voor rijksbelastingen of douane;
- c. een administratie voert die voldoet aan [artikel 17 van de uitvoeringsregeling](#);
- d. volgens de inspecteur voldoende solvabel is;
- e. optreedt voor alle leveringen van aardgas en elektriciteit die onder de EB (kunnen) vallen. Dit kunnen zowel belaste als vrijgestelde leveringen zijn. Op verzoek kan de inspecteur van deze bepaling afwijking toestaan.

Volgens [artikel 19, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit](#) moet het verzoek om een vergunning de volgende gegevens bevatten:

- a. naam en adres van de verzoeker;
- b. het tijdstip waarop de verzoeker als fiscaal vertegenwoordiger wil beginnen;
- c. naam en adres van de buitenlandse leverancier.

Bij het verzoek moet volgens artikel 54, vierde lid, van de wet een verklaring van de leverancier worden overgelegd waaruit blijkt dat hij de verzoeker machtigt op te treden als zijn fiscaal vertegenwoordiger.

Volgens artikel 19, vierde lid, van het uitvoeringsbesluit kan de inspecteur de vergunning intrekken of wijzigen:

- a. op verzoek van de fiscaal vertegenwoordiger met schriftelijke instemming van de buitenlandse leverancier;
- b. op verzoek van de buitenlandse leverancier;
- c. als de fiscaal vertegenwoordiger niet meer voldoet aan de voorwaarden van de vergunning.

De inspecteur stelt de buitenlandse leverancier van de intrekking en de reden(en) daarvan in kennis.

Op grond van artikel 17 van de uitvoeringsregeling is op de administratie van de fiscaal vertegenwoordiger het bepaalde in artikel 28 van de uitvoeringsregeling van overeenkomstige toepassing. Dit houdt in dat alle administratieve voorwaarden die van toepassing zijn op de belastingplichtige van overeenkomstige toepassing zijn op de fiscaal vertegenwoordiger.

8.4.4. Samenloop van leveringen aardgas en elektriciteit

Verbruikers kunnen het benodigde aardgas en de benodigde elektriciteit zelf produceren/winnen (eigen verbruik), zelf rechtstreeks uit het buitenland betrekken, via de beurs betrekken of afnemen van meer dan één binnenlandse leverancier.

Voor het eigen verbruik en voor aardgas of elektriciteit van de beurs is de verbruiker zelf belastingplichtig. Als een verbruiker gas of elektriciteit betreft van een binnenlandse leverancier, moet de binnenlandse leverancier volgens [artikel 57 van de wet](#) de EB in rekening brengen zonder rekening te houden met andere manieren waarop de afnemer aardgas of elektriciteit heeft betrokken.

8.5. Maatstaf van heffing

In [artikel 55 van de wet](#) staat de maatstaf van heffing. Die is:

- voor elektriciteit kilowattuur (kWh)
- voor aardgas m³ in plaats van normaalkubiekemeter (Nm³). Dit omdat bij kleinverbruikers niet naar Nm³ wordt omgerekend (anders dan bij de sector grootverbruik).

8.6. Tijdstip verschuldigheid

8.6.1. Tijdstip verschuldigheid aardgas en elektriciteit

[Artikel 56, eerste lid, van de wet](#) bepaalt het tijdstip waarop de EB op aardgas en elektriciteit verschuldigd wordt. Dit sluit zo veel mogelijk aan bij de omzetbelasting. Van belang is of de leverancier werkt met voorschotten, of niet.

Als de leverancier werkt met voorschotten, is de EB verschuldigd zodra een voorschotnota wordt verstuurd. Of, bijvoorbeeld bij automatische incasso, zodra het voorschotbedrag wordt ontvangen (artikel 56, eerste lid, onderdeel a, onder 1°, van de wet). Na

afloop van een verbruiksperiode wordt de meter opgenomen of het verbruik geschat, en een eindfactuur opgemaakt. Dan wordt vastgesteld wat definitief aan EB verschuldigd is. De bedragen van de voorschotnota's worden dan verrekend. Wordt er binnen 13 weken na afloop van een tijdvak van 18 maanden geen eindfactuur uitgereikt dan is de EB verschuldigd op de laatste dag van het tijdvak van 18 maanden.

Volgens [artikel 55 van de wet](#) zijn de hoeveelheden in m³ en kWh maatstaf van de heffing op aardgas en elektriciteit. Volgens artikel 56, tweede lid, van de wet gelden de hoeveelheden aardgas en elektriciteit waarop de voorschotnota's of de voorschotbedragen zijn gebaseerd, als geleverde hoeveelheden. De leverancier berekent vooraf de EB over het geschatte verbruik in de verbruiksperiode en verdeelt dit gelijkelijk over de voorschotten. De hoeveelheden kunnen uiteraard afwijken van wat er werkelijk is geleverd. Deze afwijkingen worden rechtgetrokken in de eindfactuur. Bij de verrekening voor de eindfactuur kan blijken dat er meer EB moet worden betaald dan er over de voorschotten is afgedragen. Dan wordt de belastingplichtige het verschil verschuldigd op de datum van de eindfactuur. In het omgekeerde geval wordt volgens [artikel 56](#), vierde lid, van de wet het verschil in mindering gebracht op de aangifte over het tijdvak waarin de eindfactuur is uitgeschreven.

Als de leverancier niet werkt met voorschotten, is volgens artikel 56, eerste lid, onderdeel *b*, van de wet de EB verschuldigd zodra de factuur wordt verstuurd. Dit gebeurt vaak bij grotere verbruikers, doorgaans maandelijks. De verbruiksperiode is in dat geval het kalenderjaar, zodat vanaf het begin van het kalenderjaar de tariefgrenzen worden doorlopen. Dit betekent dat vanaf 1 januari eerst de eerste schijf volledig wordt doorlopen, dan de tweede enz.

Bij verbruik door de winner/producent zelf of bij levering van aardgas of elektriciteit via de beurs ([artikel 50, vierde lid, van de wet](#)) wordt volgens artikel 56, derde lid, van de wet de EB verschuldigd op het tijdstip van verbruik.

8.7. Tarief

Een overzicht van de tarieven vanaf 1 januari 2004 staat in onderdeel 10.

8.7.1. Tarief aardgas

In [artikel 59, eerste lid, onderdeel a, van de wet](#) staat het tarief van de EB op aardgas. Dit tarief geldt niet voor aardgas dat wordt geleverd aan een CNG-vulstation.

Het tarief voor aardgas bestaat uit een bedrag per m³ per verbruiksperiode van twaalf maanden per aansluiting. Hierbij wordt uitgegaan van aardgas met een bovenste verbrandingswaarde van 35,17 megajoule per Nm³. In onderdeel Tariefswijziging binnen een verbruiksperiode wordt ingegaan op de toepassing van de

tarieven wanneer binnen een verbruiksperiode een tariefswijziging plaats vindt.

Er geldt een schijventarief, zodat tariefsverhogingen sterker te richten zijn op het kleinverbruik. Voor het verbruik in de eerste schijf geldt het hoogste tarief per m³. Voor het verbruik in de volgende schijven geldt steeds een lager tarief.

- De eerste schijf loopt tot 5.000 m³;
- de tweede schijf vanaf 5.000 m³ t/m 170.000 m³;
- de derde schijf vanaf 170.000 m³ t/m 1.000.000 m³;
- de vierde schijf vanaf 1.000.000 m³ t/m 10.000.000 m³;
- de vijfde schijf, boven de 10.000.000 m³, omvat twee tarieven: één voor niet-zakelijk verbruik en één voor zakelijk verbruik (zie onderdeel [Zakelijk en niet-zakelijk verbruik](#)).

In artikel 59, eerste lid, onderdeel b, van de wet staat het tarief voor aardgas dat wordt geleverd aan een CNG-vulstation. Hiervoor geldt een vast tarief per m³. Hierbij wordt uitgegaan van aardgas met een bovenste verbrandingswaarde van 35,17 megajoule per Nm³. Dat tarief is volgens art. 21, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit alleen van toepassing als de verbruiker (de exploitant van het CNG-vulstation) vooraf een verklaring heeft overgelegd aan de leverancier. In die verklaring moet staan dat hij het aardgas alleen gebruikt in een CNG-vulstation.

8.7.2. Verlaagd tarief aardgas glastuinbouw

In [artikel 60, eerste lid, van de wet](#) staat een verlaagd tarief voor aardgas gebruikt voor doeleinden als bedoeld in post a 32 van [Tabel I bij de wet OB](#). Volgens deze post geldt het verlaagde omzetbelastingtarief voor aardgas voor verwarming ter bevordering van het groeiproces van tuinbouwproducten. Het verlaagde tarief voor de EB geldt dus in de glastuinbouw. Het tarief is verdeeld over vijf schijven. Over alle geleverde hoeveelheden wordt EB geheven.

Volgens [artikel 20 van de uitvoeringsregeling](#) is voor de toepassing van de verlaagde tarieven artikel 34a van de Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968 van overeenkomstige toepassing. De verlaagde tarieven gelden alleen bij levering aan een tuinbouwer. De leverancier moet per aansluiting een verklaring kunnen laten zien die is ondertekend door de tuinbouwer. Daaruit moet blijken dat de tuinbouwer het aardgas verbruikt voor verwarming ter bevordering van het groeiproces van tuinbouwproducten. Die verklaring moet de volgende gegevens bevatten:

- a. de dagtekening;
- b. naam en adres van de afnemer;
- c. naam en adres van de leverancier.

De tuinder dient de verklaring voorafgaand aan de levering aan zijn leverancier te verstrekken om voor de toepassing van het verlaagde tarief in aanmerking te komen. Met ingang van 1 januari 2009 hoeft niet langer ieder kalenderjaar een verklaring te worden verstrekt. Volstaan kan worden met een eenmalige verklaring.

De verklaring moet gelden voor al het aardgas dat de leverancier per aansluiting aan de tuinbouwer levert. Als maar een deel van dat aardgas wordt verbruikt voor verwarming ter bevordering van het groeiproces van tuinbouwproducten en een ander deel bijvoorbeeld voor verwarming van de woning, moet dit in de verklaring staan, met per doel het percentage. Als de hoeveelheden die voor de verschillende toepassingen en de verschillende woonhuizen niet apart worden gemeten, wordt volgens artikel 60, tweede lid, van de wet, op een hoeveelheid van 5000 m³, het normale tarief van de EB in rekening gebracht.

Volgens artikel 34a van de Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968 moet de tuinbouwer bij wijziging in de gegevens, binnen zes weken na die wijziging een nieuwe verklaring aan de leverancier en de netbeheerder sturen. Wordt het aardgas niet langer gebruikt voor tuinbouwdoeleinden, dan trekt de tuinbouwer zijn verklaring binnen zes weken in.

8.7.3. Tarief correctie verbrandingswaarde aardgas

Volgens [artikel 59, tweede lid, van de wet](#) worden de tarieven naar evenredigheid verlaagd of verhoogd als de bovenste verbrandingswaarde van aardgas afwijkt van de waarde van 35,17 megajoule per Nm³ (standaard Groningen kwaliteit). In de praktijk wordt deze correctie of op de tarieven, of op de hoeveelheden toegepast. Bij correctie op de tarieven worden ook de tariefgrenzen van artikel 59, eerste lid, van de wet aangepast.

8.7.4. Tarief blokverwarming

Volgens [artikel 59, derde lid, van de wet](#) geldt een speciaal tarief voor aardgas voor gebruik voor een installatie voor blokverwarming, niet zijnde een installatie voor stadsverwarming waarbij grotendeels gebruik wordt gemaakt van restwarmte.

Bij stadsverwarming gaat het voornamelijk om een warmtekrachtinstallatie of een andere energiebesparende warmtebron: afvalverbranding, industriële restwarmte, aardwarmte, een grote warmtepomp of combinaties hiervan. Indien een installatie voor stadsverwarming grotendeels (voor meer dan 50%) gebruik maakt van restwarmte geldt het reguliere tarief voor de EB. Voldoet de installatie hier niet aan dan is het speciale tarief voor blokverwarming van toepassing.

Bij blokverwarming moeten de leveranciers – ongeacht de hoogte van het verbruik – voor het gehele verbruik het tarief toepassen dat geldt voor het verbruik van aardgas tot 5.000 m³. Er zijn energiebedrijven die afnemers van warmte niet extra willen bevoordelen boven de afnemers van gas. Afnemers van gas zetten dit gas zelf om in warmte en betalen EB over het gas. Afnemers van warmte betalen geen EB, maar krijgen van deze energiebedrijven een heffing in rekening gebracht die overeenkomt met de EB die ze hadden moeten betalen als ze gas zouden afnemen ('heffing equivalent energieheffing gas'). De energiebedrijven behoeven deze heffing niet af te dragen aan de Belastingdienst, omdat er geen belastbaar feit is en de wet niet

verplicht om de in rekening gebrachte heffing ook af te dragen. Aardgas dat wordt gebruikt voor stadsverwarming, valt uiteraard wel onder de EB. Als in de installatie tevens elektriciteit wordt opgewekt, is daarbij mogelijk een vrijstelling van toepassing op grond van artikel 64, eerste lid van de wet (zie onderdeel Vrijstelling opwekken elektriciteit).

8.7.5. Nihiltarief als aardgas aangemerkte producten

Volgens artikel 48, tweede lid, van de wet wordt de EB ook geheven op producten die niet vallen onder de definitie van aardgas uit het eerste lid van artikel 48 van de wet, maar wel direct of indirect zijn bestemd voor gebruik, worden aangeboden voor verkoop of worden gebruikt als aardgas. Op vervangers van producten die onder de EB vallen, wordt dus op eenzelfde manier EB geheven als op de producten die ze vervangen. Volgens artikel 59, vierde lid, van de wet is het aardgastarief voor die producten nihil als ze als brandstof worden gebruikt in de inrichting waarin ze zijn ontstaan.

8.7.6. Tarief elektriciteit

In [artikel 59, eerste lid, onderdeel c, van de wet](#) staat het tarief van de EB op elektriciteit. Het tarief voor elektriciteit bestaat uit een bedrag per kWh per verbruiksperiode van twaalf maanden per aansluiting. In onderdeel Tariefswijziging binnen een verbruiksperiode wordt ingegaan op de toepassing van de tarieven wanneer binnen een verbruiksperiode een tariefswijziging plaats vindt.

Er geldt een schijventarief, zodat tariefsverhogingen sterker te richten zijn op het kleinverbruik. Voor het verbruik in de eerste schijf geldt het hoogste tarief per kWh. Voor het verbruik in de volgende schijven geldt steeds een lager tarief.

- De eerste schijf loopt tot 10.000 kWh;
- de tweede schijf vanaf 10.000 kWh t/m 50.000 kWh;
- de derde schijf vanaf 50.000 kWh t/m 10.000.000 kWh;
- de vierde schijf, boven de 10.000.000 kWh, omvat twee tarieven: één voor niet-zakelijk verbruik en één voor zakelijk verbruik (zie onderdeel [Tarief zakelijk en niet-zakelijk verbruik](#)).

8.7.7. Tarief zakelijk en niet-zakelijk verbruik

Als bij een aansluiting sprake is van zowel zakelijk als niet-zakelijk verbruik, gelden volgens artikel 59, vijfde lid, van de wet de tarieven voor aardgas en elektriciteit voor verbruik boven 10.000.000 m³ respectievelijk 10.000.000 kWh naar evenredigheid van elk type verbruik. Als het verbruik nagenoeg geheel (voor 90% of meer) bestaat uit zakelijk verbruik of niet-zakelijk verbruik, wordt het volledige verbruik als zodanig aangemerkt.

Volgens artikel 20 van het uitvoeringsbesluit kunnen de (lagere) tarieven voor zakelijk verbruik alleen gelden als de verbruiker jaarlijks vooraf een verklaring geeft aan de leverancier van het aardgas of de elektriciteit, dat het verbruik van aardgas of

elektriciteit zakelijk verbruik is. Volgens [artikel 19 van de uitvoeringsregeling](#) moet deze verklaring zijn ondertekend en ten minste de volgende gegevens bevatten:

- a. de dagtekening;
- b. naam en adres van de afnemer;
- c. naam en adres van de leverancier;
- d. het kalenderjaar waarop de verklaring betrekking heeft.

De gebruiker moet bovendien:

- a. in zijn administratie op een overzichtelijke manier de gegevens bijhouden van alle bedrijfshandelingen die voor de toepassing van het tarief voor zakelijk verbruik van belang zijn;
- b. als het aardgas of de elektriciteit ook betrokken wordt voor niet-zakelijk verbruik, de hoeveelheid voor zakelijk verbruik meten met meters;
- c. wijzigingen die van invloed zijn op de toepassing van de tarieven voor zakelijk verbruik, onmiddellijk melden aan de leverancier.

Wanneer de leverancier het lage tarief voor zakelijk verbruik niet heeft toegepast, heeft de gebruiker de mogelijkheid een verzoek om teruggaaf in te dienen (zie onderdeel Teruggaaf zakelijk en niet-zakelijk verbruik).

8.7.8. Tariefswijziging binnen een verbruiksperiode

Wanneer binnen een verbruiksperiode een tariefswijziging plaats vindt (in de regel per 1 januari), dient voor de berekening van de verschuldigde EB het verbruik in die verbruiksperiode gesplitst te worden over de twee "tariefperiodes". Uitgangspunt daarbij is dat de tariefgrenzen worden gehanteerd voor de gehele verbruiksperiode. Omdat voor de berekening van de EB de verbruiksperiode moet worden gesplitst in twee tariefperiodes, moeten ook de tariefgrenzen worden gesplitst. Deze splitsing moet volgens dezelfde verdeelsleutel geschieden als de splitsing van het verbruik.

In de praktijk gebruiken de energiebedrijven verschillende methoden voor de splitsing van het verbruik over de tariefperiodes.

Het gasverbruik is temperatuurgerelateerd en vertoont seizoensschommelingen. In de winter wordt aanmerkelijk meer verstoekt dan in de zomer. Vandaar dat het gasverbruik over het algemeen aan de verschillende perioden wordt toegerekend via de zogenoemde graaddagenmethode. Dit sluit het beste aan bij het werkelijke gasverbruik.

Ook het elektriciteitsverbruik schommelt over een jaar enigszins met de seizoenen, maar niet zo dat een methode vergelijkbaar met de graaddagenmethode nodig is. Vandaar dat het elektriciteitsverbruik over het algemeen tijdsevenredig wordt toegedeeld.

Ter verduidelijking volgt hier een cijfervoorbeeld.

Stel een gebruiker heeft een verbruiksperiode van 1 november 2008 tot en met 31 oktober 2009 en een totaal verbruik van 4000

m³. Op 1 januari 2009 is het tarief gewijzigd. Met de graaddagenmethode wordt het verbruik aan de tariefperiodes toegerekend. Stel dat over november en december 2008 het aantal graaddagen 600 en over januari tot en met oktober 2009 1.400 bedraagt. Daarmee wordt het verbruik van 4.000 m³ voor 1.200 m³ ($600/(600+1.400) \times 4.000$) toegerekend aan de maanden november en december 2008 en voor 2.800 m³ ($1.400/(600+1.400) \times 4.000$) aan de maanden januari tot en met oktober 2009.

Omdat het totale verbruik in de verbruiksperiode minder is dan 5000 m³, valt het gehele verbruik onder de eerste tariefschijf. De tariefgrenzen zullen dus zó gesplitst moeten worden, dat het gehele verbruik wordt belast naar het tarief in de eerste schijf, waarbij het verbruik in de maanden november en december 2008 belast wordt naar het tarief voor de tariefwijziging en het verbruik in de maanden januari tot en met oktober 2009 naar het tarief na de tariefwijziging.

Wanneer de tariefgrenzen tijdsevenredig verdeeld zouden worden, zou over de periode 1 november tot en met 31 december 2008 de tariefgrens van de eerste schijf berekend worden op 833 m³ ($2/12 \times 5000$ m³). Omdat het verbruik over die periode berekend was op 1200 m³, zou dat betekenen dat een gedeelte van het verbruik (1200 minus 833 = 367 m³) belast zou worden naar het tarief in de tweede schijf. Dat zou in strijd zijn met het uitgangspunt, dat het gehele verbruik belast moet worden naar het tarief in de eerste schijf. Tijdsevenredige verdeling zou dus niet leiden tot het juiste resultaat.

Wanneer de tariefgrens in dit voorbeeld volgens de graaddagenmethode wordt gesplitst (dezelfde methode die bij de splitsing van het verbruik wordt gehanteerd), is de tariefgrens voor de periode 1 november tot en met 31 december 2008:

$600/(600+1.400) \times 5000 = 1500$ m³, en voor de periode 1 januari 2009 tot en met 31 oktober 2009: $1.400/(600+1.400) \times 5000 = 3500$ m³. Toepassing van deze grenzen leidt tot het juiste resultaat, namelijk dat het gehele verbruik belast wordt naar het tarief in de eerste schijf.

8.7.9. Aanpassing verbruiksperiode

De tariefgrenzen voor aardgas en elektriciteit gelden per verbruiksperiode van twaalf maanden. Volgens [artikel 61 van de wet](#) worden deze hoeveelheidsgrenzen naar evenredigheid verlaagd of verhoogd bij een verbruiksperiode korter of langer dan twaalf maanden.

Distributiebedrijven werken meestal met een jaarafrekening over een verbruiksperiode van twaalf maanden en niet over een kalenderjaar. De EB sluit hierbij aan. Bij een verhuizing krijgt een verbruiker voor zijn oude adres en voor zijn nieuwe adres een afrekening. Vaak zijn er twee distributiebedrijven in het spel. Als de verbruiksperiodes korter dan wel langer zijn dan 12 maanden, worden volgens artikel 61 van de wet de hoeveelheidsgrenzen van aardgas en elektriciteit naar evenredigheid verlaagd of verhoogd. Zo wordt voorkomen dat een verbruiker twee maal naar hetzelfde tarief EB betaalt over deze hoeveelheden.

Wanneer geen voorschotnota's worden uitgereikt of voorschotbedragen worden ontvangen, is de verbruiksperiode het kalenderjaar. In dat geval worden de tariefgrenzen niet aangepast. De tariefgrenzen worden dan vanaf het begin van het kalenderjaar doorlopen. Dit betekent dat vanaf 1 januari eerst de eerste schijf volledig wordt doorlopen, dan de tweede enz.

8.7.10. Gebruik normaalkubiekemeter (Nm³)

Volgens [artikel 62 van de wet](#) moet de EB worden betaald over Nm³ als een gebruiker van aardgas een meter heeft die het verbruik kan omrekenen van m³ naar Nm³ en als het contract met de leverancier voorziet in afrekening in Nm³. De richtlijn energiebelastingen schrijft een tarief voor in gigajoule. Daarom is het ook zuiverder om de normaalkubiekemeter toe te passen voor de heffing op aardgas. Met deze rekeneenheid en het tweede lid van artikel 59 van de wet, dat voorziet in een omrekening op basis van calorische waarde, is het tarief terug te rekenen naar een tarief per gigajoule. In praktijk heeft het grootste deel van aansluitingen (alle kleinverbruikers, inclusief huishoudens) geen meter die kan omrekenen naar Nm³. De algemene regel gaat dus uit van m³.

8.8. Belastingvermindering

[Artikel 63, eerste lid, van de wet](#) voorziet in een vermindering bij de levering van elektriciteit. Voor deze vermindering geldt een vast bedrag per elektriciteitsaansluiting over een verbruiksperiode van twaalf maanden. Met ingang van 1 januari 2010 is er naast de vermindering voor aansluitingen met een verblijfsfunctie ook een (lagere) vermindering voor andere aansluitingen. Deze vermindering geldt alleen voor aansluitingen met een doorlaatwaarde van meer dan 1x6A op het geschakelde net. Een overzicht van de bedragen van de vermindering vanaf 1 januari 2004 staat in onderdeel 10.

Het energiebedrijf brengt aan de gebruiker per elektriciteitsaansluiting EB in rekening. Dit bedrag bestaat uit twee componenten: het EB-bedrag dat aan de gebruiker wordt doorberekend, én het bedrag van de vermindering. Als het bedrag van de te betalen EB lager is dan het bedrag van de vermindering, betaalt het energiebedrijf de gebruiker het verschil terug (artikel 63, tweede lid, van de wet).

Het kan zijn dat er een voorschotnota wordt uitgeschreven of een voorschotbedrag wordt ontvangen. Dan moet volgens artikel 63, derde lid, van de wet bij de berekening van het voorschot naar evenredigheid rekening worden gehouden met de belastingvermindering.

Volgens artikel 63, vierde lid, van de wet wordt bij een verbruiksperiode korter of langer dan twaalf maanden het bedrag van de vermindering naar evenredigheid kleiner of groter. Dat gaat volgens [artikel 21 van de uitvoeringsregeling](#) met de maandmethode of met de dagmethode. Bij de maandmethode telt

een deel van een maand als een hele maand, als de verbruiksperiode begint vóór de zestiende dag van de kalendermaand en als de levering ophoudt na de vijftiende dag van de kalendermaand. De dagmethode is meer verfijnd: daarbij telt een maand mee naar verhouding tot het aantal dagen die binnen de leveringsperiode vallen.

Artikel 63, vijfde lid, van de wet voorziet ook in een vermindering voor elektriciteit als bedoeld in [artikel 50, vierde lid, van de wet](#).

8.9. Vrijstellingen

8.9.1. Vrijstelling opwekken elektriciteit

In [artikel 64, eerste lid, van de wet](#) is een vrijstelling opgenomen voor aardgas en elektriciteit die worden gebruikt bij elektriciteitsopwekking in een installatie met een elektrisch rendement van minimaal 30% dan wel in een installatie waarmee elektriciteit wordt opgewekt door middel van hernieuwbare energiebronnen en elektriciteit. Met deze vrijstelling wordt dubbele heffing vermeden. De vrijstelling geldt alleen voor directe inzet van aardgas en elektriciteit voor elektriciteitsopwekking. Niet voor inzet ervan voor de instandhouding van het vermogen om elektriciteit te produceren en te leveren.

Een installatie met een elektrisch rendement van minimaal 30% is een installatie met een gemiddeld gebruik van maximaal 0,38 Nm³ aardgas per opgewekt kWh.

Hieronder vallen ook installaties waarin naast elektriciteit ook warmte wordt opgewekt. Installaties met een lager rendement dan 30% produceren te weinig elektriciteit om een vrijstelling te rechtvaardigen. Aan de hand van het feitelijke verbruik van aardgas per opgewekt kWh kan worden beoordeeld of er voldaan is aan de 30%-eis. De vrijstelling is voor gas dat direct wordt toegepast als brandstof voor de centrale elektriciteitsproductie-eenheid of WKK-installatie, niet voor gas voor hulpketels, bijstook, e.d.

Volgens [artikel 22, eerste en tweede lid, van het uitvoeringsbesluit](#) moet de gebruiker jaarlijks aan de leverancier een verklaring geven dat hij de producten gebruikt voor de elektriciteitsopwekking. De vrijstelling wordt niet verleend als de installatie een elektrisch vermogen heeft van minder dan 60 kW. De verklaring moet voorafgaand aan de verbruiksperiode worden verstrekt.

8.9.1.1. Berekening elektrisch rendement

De vrijstelling voor elektriciteitsopwekking is van toepassing voor installaties met een elektrisch rendement van minimaal 30 percent. Dit rendement wordt berekend door de outputwaarde te delen door de inputwaarde. Voor deze berekening is de output de totaal geproduceerde hoeveelheid elektriciteit (in kWh) en de input de totaal daarvoor ingezette hoeveelheid aardgas (in Nm³). De

installatie begint bij de aardgasaansluiting en eindigt bij het punt waar de opgewekte elektriciteit de installatie verlaat. Hulpketels maken geen deel uit van de installatie. Om te kunnen bepalen of voldaan is aan de rendementseis zal een gebruiker zowel de input als de output van de installatie moeten meten. De input (aardgas) wordt gemeten in Nm³ en de output in kWh. Deze metingen kunnen onder één noemer worden gebracht, namelijk MJ. 1 kWh is gelijk aan 3,6 MJ. Aardgas van standaard Groningen kwaliteit heeft een bovenste verbrandingswaarde van 35,17 MJ/Nm³ en een onderste verbrandingswaarde van 31,65 MJ/Nm³. Voor de rendementsberekening wordt de onderste verbrandingswaarde gehanteerd.

De rendementsberekening luidt dan als volgt: $(\text{aantal kWh} \times 3,6) / (\text{aantal Nm}^3 \times 31,65)$.

In artikel 64, lid 2 wordt de rendementseis vertaald naar het aantal Nm³ aardgas dat maximaal ingezet mag worden voor de opwekking van 1 kWh. Toepassing van bovenstaande formule toont aan dat het elektrisch rendement bij een inzet van 0,38 Nm³ aardgas en een elektriciteitsproductie van 1 kWh 30% is: $(1 \times 3,6) / (0,38 \times 31,65) = 30\%$.

De referentieperiode voor de rendementsberekening is het kalenderjaar. Indien de leverancier op grond van de vooraf verstrekte verklaring de vrijstelling heeft toegepast en na afloop van een kalenderjaar blijkt dat het elektrisch rendement lager was dan 30%, is ten onrechte vrijstelling verleend. In dat geval dient de gebruiker dit op grond van artikel 22, zesde lid, van het uitvoeringsbesluit te melden bij haar leverancier. Deze dient dan alsnog EB over het in dat kalenderjaar geleverde aardgas te berekenen.

Wanneer een gebruiker op grond van het voorgaande geen recht heeft op de vrijstelling, is het mogelijk dat hij voor een bepaalde periode wel heeft voldaan aan de rendementseis. In dat geval heeft hij de mogelijkheid voor die periode een verzoek om teruggaaf in te dienen (zie onderdeel Teruggaaf voor installatie opwekken van elektriciteit).

8.9.2. Vrijstelling voor chemische reductie, elektrolytische en metallurgische procédés

[Artikel 64, derde lid, van de wet](#) geeft vrijstelling voor elektriciteit die wordt gebruikt voor chemische reductie, elektrolytische en metallurgische procédés. Het elektriciteitsverbruik voor objecten, die geen directe relatie hebben met genoemde procédés, zoals bijvoorbeeld kantoorgebouwen en magazijnen, valt niet onder deze vrijstelling.

Volgens [artikel 22, derde lid, van het uitvoeringsbesluit](#) moet de gebruiker jaarlijks aan de leverancier een verklaring geven dat hij de elektriciteit gebruikt voor chemische reductie, elektrolytische of metallurgische procédés. De verklaring moet voorafgaand aan de verbruiksperiode worden verstrekt.

Wanneer de leverancier de vrijstelling niet heeft toegepast, heeft de gebruiker de mogelijkheid een verzoek om teruggaaf in te dienen (zie onderdeel Teruggaaf chemische reductie, etc.).

8.9.3. Vrijstelling gebruik anders dan als brandstof

[Artikel 64, vierde lid, van de wet](#), geeft vrijstelling voor aardgas voor ander gebruik dan als brandstof. Dit geldt ook voor aardgas dat wordt gebruikt als additief of als vulstof in producten die direct of indirect zijn bestemd voor verbruik. Zo is bijvoorbeeld aardgas dat wordt toegevoegd aan waterstof, vrijgesteld. Maar het mengsel aardgas/waterstof (het vervangend product) is belast. Dit voorkomt dubbele heffing.

Volgens [artikel 22, vierde lid, van het uitvoeringsbesluit](#) moet de gebruiker jaarlijks aan de leverancier een verklaring geven dat hij het aardgas of de overige gassen anders dan als brandstof gebruikt. De verklaring moet voorafgaand aan de verbruiksperiode worden verstrekt.

Wanneer de leverancier de vrijstelling niet heeft toegepast, heeft de gebruiker de mogelijkheid een verzoek om teruggaaf in te dienen (zie onderdeel Teruggaaf gebruik anders dan als brandstof).

8.9.4. Samenloop vrijstelling en belaste levering

In de praktijk komt het voor dat op één aansluiting een WKK-installatie én een CV-ketel zijn aangesloten. De CV-ketel springt dan bij als de WKK-installatie onvoldoende warmte levert. Het gas voor de CV-ketel wordt belast volgens het schijfentarief. Het gas voor de WKK-installatie wordt hierbij buiten beschouwing gelaten.

Voorbeeld

De jaarafname is 180.000 m³, waarvan voor WKK-installatie 130.000 m³ en voor de rest 50.000 m³. De WKK-installatie voldoet aan de voorwaarden voor de vrijstelling van artikel 64, eerste lid, van de wet.

Uitwerking

Vrijstelling WKK:	130 000 m ³	
Eerste schijf:	5 000 m ³	x tarief eerste schijf
Tweede schijf:	45 000 m ³	x tarief tweede schijf
Totaal verbruik:	180 000 m ³	

8.9.5. Samenloop vrijstelling en belaste levering voor (aard)gassen

Volgens het Besluit van 16 december 2009, nr. CPP2009/2405M, Strcrt. 2009, nr. 20169 mogen op productielocaties (aard)gassen op basis van herkomst naar voorkeur worden toegerekend aan vrijgestelde en belaste leveringen.

8.9.6. Nadere voorwaarden vrijstellingen

Volgens [artikel 22, vijfde lid, van het uitvoeringsbesluit](#) moet degene die aardgas of elektriciteit gebruikt op een manier waarvoor een vrijstelling wordt verleend als bedoeld in artikel 64, eerste, derde of vierde lid, van de wet:

- a. een overzichtelijke administratie hebben met gegevens over alle bedrijfshandelingen die voor de desbetreffende vrijstelling van belang zijn;
- b. de hoeveelheid product waarvoor hij de vrijstelling vraagt, meten met meters als hij het product ook voor andere doelen betreft.

De verbruiker moet veranderingen in de situatie die de vrijstelling beïnvloeden, onmiddellijk melden bij de leverancier. Volgens [artikel 22 van de uitvoeringsregeling](#) moet dit met een ondertekende verklaring, die ten minste de volgende gegevens bevat:

- a. dagtekening
- b. naam en adres van de exploitant (de vrijgestelde);
- c. naam en adres van de leverancier;
- d. het kalenderjaar waarop de verklaring betrekking heeft.

8.9.7. Vrijstelling energie-efficiency

[Volgens het Besluit vrijstelling energiebelasting op elektriciteit bij convenanten \(gebaseerd op artikel 65 van de wet\)](#) is vrijstelling van de EB mogelijk voor de elektriciteit die energie-intensieve bedrijven verbruiken boven de 10.000.000 kWh. Het gaat alleen om zakelijk verbruik. Voorwaarden voor de vrijstelling zijn:

- het bedrijf neemt deel aan het Convenant Benchmarking Energie-efficiency (BME, ondertekend door de Minister van Economische Zaken en de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer) of aan een Meerjarenafspraken Energie-efficiency (MJA, ondertekend door de Minister van Economische Zaken, de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, de Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit of de Minister van Verkeer en Waterstaat); en
- het bedrijf is een energie-intensief bedrijf. Zie onderdeel [Energie-intensief bedrijf](#).

De vrijstelling geldt voor het tarief van de vierde schijf. Er is dus een ondergrens van 10.000.000 kWh per verbruiksperiode van 12 maanden per aansluiting. Het kan zijn dat iemand elektriciteit krijgt van twee of meer leveranciers, die samen in een verbruiksperiode van 12 maanden meer dan 10.000.000 kWh leveren. Hij kan dan volgens [artikel 68, eerste lid, van de wet](#) verzoeken om teruggaaf. Dat kan zodra duidelijk is dat in de loop van het jaar de grens van 10.000.000 kWh wordt overschreden.

Als een energie-intensief bedrijf recht heeft op vrijstelling volgens [artikel 64 van de wet](#), geldt die vrijstelling voor het verbruik onder 10.000.000 kWh. Voor het verbruik boven 10.000.000 kWh kan het bedrijf zelf kiezen op welke vrijstelling het een beroep doet: die volgens artikel 64 of die volgens artikel 65 van de wet.

8.9.8. Voorwaarden vrijstelling energie-efficiency

Het Besluit vrijstelling energiebelasting op elektriciteit bij convenanten noemt de voorwaarden voor vrijstelling.

De verbruiker moet zijn leverancier vooraf jaarlijks een ondertekende verklaring geven dat hij deelneemt aan het convenant BME of een MJA. Hij moet zijn leverancier jaarlijks ook een ondertekende verklaring geven dat hij de elektriciteit waarvoor hij vrijstelling vraagt, zakelijk verbruikt zoals bedoeld in [artikel 47, eerste lid, onderdeel t, van de wet](#). De verklaringen moeten ten minste de volgende gegevens bevatten:

- a. dagtekening
 - b. naam en adres van de verbruiker;
 - c. naam en adres van de leverancier;
 - d. het kalenderjaar waarop de verklaring betrekking heeft.
- De verbruiker stuurt de inspecteur (Belastingdienst Rivierenland, kantoor Arnhem) gelijktijdig kopieën van deze verklaringen.

De verbruiker moet jaarlijks voor 1 juli aan de leverancier een voortgangsverklaring over het voorafgaande kalenderjaar geven. De verbruiker stuurt de inspecteur gelijktijdig een kopie. Kan de verbruiker geen voortgangsverklaring afgeven of niet aannemelijk maken dat hij deelnemer is geweest, dan wordt hij geacht de afspraken in het desbetreffende kalenderjaar niet te zijn nagekomen. Dan is de vrijstelling in dat kalenderjaar alsnog niet van toepassing of ten onrechte verleend, en volgt naheffing bij de verbruiker volgens [artikel 20, tweede lid, laatste volzin van de AWR](#).

Volgens het Besluit vrijstelling energiebelasting op elektriciteit bij convenanten moet de belanghebbende aan zijn leverancier ook een verklaring geven dat hij een energie-intensief bedrijf is. Ook deze verklaring moet voorafgaand aan de levering worden ingediend. Zie ook onderdeel [Energie-intensief bedrijf](#).

De administratie van de verbruiker moet op een overzichtelijke manier de gegevens bevatten over alle bedrijfshandelingen die voor de toepassing van de vrijstelling van belang zijn. Dit geldt vanzelfsprekend ook voor verbruikers die ook belastingplichtige zijn voor de elektriciteit waarvoor een beroep wordt gedaan op de vrijstelling. De verbruiker moet veranderingen in de situatie die de vrijstelling beïnvloeden, schriftelijk melden bij de belastingplichtige, met gelijktijdig een kopie aan de inspecteur. De belastingplichtige kan daarmee dan rekening houden in de factuur over de desbetreffende verbruiksperiode en in zijn EB-aangifte. Dit geldt uiteraard ook als de verbruiker zelf de belastingplichtige is.

De wijzigingen in de definitie van energie-intensief bedrijf gelden vanaf 1 januari 2007. Daarom heeft de Belastingdienst voor vrijstellingen in 2007 een overgangsmaatregel getroffen. Die luidde als volgt:

- Gedurende de eerste drie maanden van 2007 kunnen de energieleveranciers ervan uitgaan, dat bedrijven die reeds een verklaring hebben afgegeven als bedoeld in artikel 2

- (oud) van het convenantenbesluit, recht hebben op de vrijstelling van artikel 36q Wbm.
- De betrokken bedrijven moeten vóór 1 april 2007 zelf aan de hand van hun administratie nagaan, of zij voldoen aan de definitie van energie-intensief. Zij mogen daarbij uitgaan van de gegevens over het jaar 2005 of (als dat gunstiger zou zijn) 2006.
 - Als zij voldoen aan de definitie van energie-intensief, moeten zij vóór 1 april 2007 hun energieleveranciers een aanvullende verklaring verstrekken, dat zij een energie-intensief bedrijf zijn in de zin van de Wbm. Als zij dat niet vóór 1 april gedaan hebben, verliezen zij met ingang van die datum het recht op de vrijstelling. Op de eerste 3 maanden wordt niet teruggekomen.
 - De aanvullende verklaring moet schriftelijk zijn, maar is verder vormvrij. Een fax of e-mail is voldoende.

8.9.9. Vrijstelling internationale organisaties, ambassades e.d.

Het komt voor dat internationale verdragen vrijstelling van de EB geven aan internationale organisaties, onderdelen van de NAVO, ambassades en dergelijke. De Belastingdienst regelt die vrijstelling dan door een teruggaaf. De energiedistributiebedrijven moeten de EB dus gewoon aan deze organisaties doorberekenen en op aangifte voldoen.

Volgens [artikel 32a, tweede lid, van de uitvoeringsregeling AWR](#) kan een energiedistributiebedrijf op verzoek een vergunning krijgen om geen EB te heffen over leveringen van gas en elektriciteit aan de NAVO, buitenlandse NAVO-strijdkrachten en militaire begraafplaatsen (niet over levering van gas en elektriciteit aan ambassades en andere internationale organisaties). Dat kan als het energiedistributiebedrijf van de Douane een vergunning heeft om voor de omzetbelasting over deze leveringen het nihiltarief toe te passen.

8.10. Teruggaven

8.10.1. Teruggaaf aardgas blokverwarming

Volgens art. 67, eerste lid, van de wet is op verzoek teruggaaf mogelijk voor aardgas dat is belast naar het tarief dat geldt voor een verbruik van aardgas tot 5000 m³, als door middel van een installatie voor blokverwarming meer dan 158.000 megajoule per verbruiksperiode van 12 maanden wordt verbruikt.

De teruggaaf gaat naar de gebruiker van de onroerende zaak en bedraagt het verschil tussen het bedrag aan belasting bij toepassing van het tarief dat geldt voor een verbruik van aardgas tot 5000 m³ en het bedrag aan belasting dat volgt uit de toepassing van het schijventarief als een hoeveelheid aardgas zou zijn geleverd die correspondeert met de verbruikte warmte.

Het verzoek moet voldoen aan de voorwaarden uit [artikel 24 van het uitvoeringsbesluit en artikel 24 van de uitvoeringsregeling](#). Volgens artikel 24 van het uitvoeringsbesluit meet de gebruiker van de onroerende zaak de hoeveelheid verbruikte warmte met een warmtehoeveelheidsmeter. Die geeft het verbruik van warmte weer in megajoules of gigajoules. Bij het verzoek horen de aankoopfacturen en de afrekening die de exploitant van de installatie voor blokverwarming heeft opgemaakt of laten opmaken. Vaak besteedt de exploitant de registratie van de warmtehoeveelheidsmeters, de facturering, e.d. uit aan gespecialiseerde bedrijven. Deze bedrijven verzorgen dan de afrekening aan de verbruikers.

De afnemer mag het verzoek om teruggaaf doen na afloop van elke kalendermaand waarin recht op teruggaaf is ontstaan. Het verzoek moet volgens artikel 24, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit uiterlijk 13 weken na afloop van de verbruiksperiode van 12 maanden bij de inspecteur binnen zijn.

Voor de indiening van het verzoek kan gebruik gemaakt worden van het formulier ML 46. Dit formulier kan worden gedownload van www.belastingdienst.nl.

8.10.2. Teruggaaf meer dan één leverancier

Het kan zijn dat iemand aardgas of elektriciteit krijgt van twee of meer leveranciers. Elke binnenlandse leverancier brengt volgens [artikel 50, eerste lid, van de wet](#) EB in rekening. Hierbij geldt het schijventarief en wordt geen rekening gehouden met de andere leveranciers. De afnemer betaalt zo over het totaal meer EB dan wanneer hij één leverancier zou hebben gehad. Hij kan dan volgens [artikel 68, eerste lid, van de wet](#) verzoeken om teruggaaf. Dat kan zodra in de loop van het jaar de hoeveelheidsgrenzen worden overschreden. De teruggaafregeling kan zowel toegepast worden in situaties van gelijktijdige levering door meer dan één leverancier als in situaties van volgtijdelijke levering binnen hetzelfde kalenderjaar.

Volgens [artikel 25, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit](#) mag de afnemer het verzoek doen na afloop van elke kalendermaand waarin recht op teruggaaf is ontstaan. Het verzoek moet uiterlijk 13 weken na afloop van de verbruiksperiode van 12 maanden bij de inspecteur binnen zijn. Bij het verzoek horen ook de aankoopfacturen van de hoeveelheden geleverd aardgas en/of elektriciteit.

Voor de indiening van het verzoek kan gebruik gemaakt worden van het formulier ML 17. Dit formulier kan worden gedownload van www.belastingdienst.nl.

8.10.3. Teruggaaf zakelijk en niet-zakelijk gebruik

Volgens [artikel 68, tweede lid, van de wet](#) is op verzoek teruggaaf mogelijk voor verbruik boven de 10.000.000 m³ aardgas respectievelijk 10.000.000 kWh elektriciteit dat tegen het hoge

tarief voor niet-zakelijk verbruik is belast, terwijl sprake was van zakelijk verbruik.

Volgens [artikel 25, derde lid, van het uitvoeringsbesluit](#) mag het verzoek om teruggaaf worden gedaan na afloop van elke kalendermaand waarin het recht op teruggaaf is ontstaan. Het verzoek moet uiterlijk 13 weken na afloop van de verbruiksperiode van 12 maanden bij de inspecteur binnen zijn.

Voor de indiening van het verzoek kan gebruik gemaakt worden van het formulier ML 17. Dit formulier kan worden gedownload van www.belastingdienst.nl.

8.10.4. Teruggaaf openbare erediensten of openbare bezinningsbijeenvakomsten

Volgens [artikel 69, eerste lid, van de wet](#) is op verzoek teruggaaf mogelijk voor aardgas en elektriciteit, als die worden gebruikt in onroerende zaken die hoofdzakelijk zijn bestemd voor de openbare eredienst of voor het houden van openbare bezinningsbijeenvakomsten van levensbeschouwelijke aard.

De wet hanteert hetzelfde criterium als bij de onroerende-zaakbelasting ([artikel 220d, eerste lid, onderdeel c, van de Gemeentewet](#)). De Belastingdienst hoeft daardoor niet zelf na te gaan of eraan is voldaan, maar kan aansluiten bij het standpunt van de gemeente over de onroerende-zaakbelasting. Voor een onroerende zaak die door het gebruik in kwestie niet onder de onroerende-zaakbelasting valt, is dus teruggaaf mogelijk. Ook als er geen vrijstelling van de onroerende-zaakbelasting is verleend kan teruggaaf worden verleend. Voorwaarde is wel dat verklaard wordt dat de onroerende zaak hoofdzakelijk wordt gebruikt voor openbare erediensten of voor het houden van openbare bezinningsbijeenvakomsten van levensbeschouwelijke aard.

De teruggaaf gaat naar de gebruiker (dat kan de eigenaar zijn of de huurder) van de onroerende zaak en bedraagt 50% van de EB die het energiebedrijf in rekening brengt. Volgens [artikel 26, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit](#) hoort daarom bij het verzoek om teruggaaf uitdrukkelijk de eindafrekening van het energiebedrijf. Dit is de factuur die het energiebedrijf opmaakt na afloop van de verbruiksperiode, waarin de voorschotten worden verrekend. Een kopie van deze factuur is toegestaan. Uiteraard moet de originele factuur desgevraagd kunnen worden getoond.

Volgens artikel 26, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit moet het verzoek worden gedaan binnen 13 weken na afloop van de verbruiksperiode waarop de eindafrekening betrekking heeft.

De teruggaafregeling geldt niet als een groepering, organisatie, kerk- of geloofsgenootschap een huursom betaalt waarin een bedrag voor energieverbruik zit begrepen. Als de belanghebbende de onroerende zaak zelf niet hoofdzakelijk gebruikt voor openbare erediensten of openbare bezinningsbijeenvakomsten, maar voor andere activiteiten van charitatieve, culturele, wetenschappelijke of het algemeen nut beogende aard, geldt de teruggaafregeling

van artikel 69, tweede lid, van de wet. Zie onderdeel [Teruggaaf charitatieve, culturele, wetenschappelijke of het algemeen nut beogende instellingen](#) en instellingen die een sociaal belang behartigen.

Voor de indiening van het verzoek kan gebruik gemaakt worden van het formulier ML 43. Dit formulier kan worden gedownload van www.belastingdienst.nl.

8.10.5. Teruggaaf charitatieve, culturele, wetenschappelijke of het algemeen nut beogende instellingen en instellingen die een sociaal belang behartigen

Volgens [artikel 69, tweede lid, van de wet](#) is op verzoek teruggaaf mogelijk voor aardgas en elektriciteit, als die worden gebruikt in onroerende zaken die hoofdzakelijk in gebruik zijn bij een charitatieve, culturele, wetenschappelijke of het algemeen nut beogende instellingen en instellingen die een sociaal belang behartigen. Het begrip 'sociaal belang' wordt net zo uitgelegd als bij de heffing van de vennootschapsbelasting.

[Artikel 69, tweede lid, van de wet](#) stelt de volgende voorwaarden:

- a. de instelling heeft notarieel verleden statuten waaruit de charitatieve, culturele, wetenschappelijke of het algemeen nut beogende of sociaal belang behartigende doelstelling blijkt;
- b. de feitelijke werkzaamheden van de instelling komen overeen met de doelstelling;
- c. de instelling is niet of voor maximaal 30% actief op het gebied van sport, gezondheidszorg of onderwijs;
- d. de instelling valt niet onder de vennootschapsbelasting of is daarvan vrijgesteld;
- e. de instelling heeft een eigen aansluiting (de eindfactuur moet op naam staan van de instelling die het verzoek om teruggaaf doet).

Als het gaat om een instelling die een sociaal belang behartigt, moet behalve aan de hiervoor genoemde voorwaarden, ook voldaan zijn aan de voorwaarde dat haar werkzaamheden nagenoeg geheel worden verricht door vrijwilligers. Vrijwilligers zijn hier: natuurlijke personen die werkzaamheden verrichten zonder vergoeding of voor een loon dat belangrijk lager is dan in het economische verkeer gebruikelijk. Bij instellingen die een sociaal belang behartigen wordt de inzet van vrijwilligers doorgaans positief gewaardeerd. Vaak is deze inzet van wezenlijk belang voor hun functioneren.

Instellingen die aan al deze voorwaarden voldoen, kunnen een teruggaaf van 50% krijgen van de door hen betaalde EB. Als aan één van deze voorwaarden niet wordt voldaan, is teruggaaf niet mogelijk. Het is zaak eerst de voorwaarden *a*, *d* en *e* te toetsen. Zo komen instellingen zonder notarieel verleden statuten, zoals gemeenten, niet in aanmerking. Toetsing aan de overige voorwaarden is dan al niet meer aan de orde.

Wordt wel voldaan aan de voorwaarden *a*, *d* en *e*, dan mag de instelling niet of voor niet meer dan 30% actief zijn op het gebied van sport, gezondheidszorg of onderwijs. Sport is hier: een lichamelijke bezigheid ter ontspanning of als beroep met spel- en wedstrijdelement, waarbij conditie en vaardigheid vereist zijn of worden bevorderd. Ook denksporten met spel- en wedstrijdelement, zoals schaken en dammen, gelden als sport. Sportverenigingen die lid zijn van een sportbond die is aangesloten bij het NOC*NSF, gelden als organisatie of instelling die zich zo met sport bezighoudt.

De instelling mag ook niet onder de gezondheidszorg vallen. Dus geen behandelingen en zorgdiensten verlenen aan de verzekerden volgens de Algemene wet bijzondere ziektekosten (AWBZ), de Zorgverzekeringswet en de Wet toelating zorginstellingen. Het College Zorgverzekeringen in Utrecht kent zulke instellingen.

De instelling mag ook niet actief zijn op het gebied van onderwijs. Onderwijs is hier: het proces van systematische overdracht van kennis, inzicht en vaardigheden. Het gaat om het reguliere dag- en avondonderwijs (basisonderwijs, voortgezet (wetenschappelijk) onderwijs, avondschoon, vakopleidingen zoals de balletacademie en conservatorium etc). Niet om opleidingen die een meer hobbyachtig karakter hebben, zoals de balletschool, muziekschool en de door de volksuniversiteit verzorgde cursussen.

De instelling moet desgevraagd haar statuten overleggen, waaruit de doelstelling blijkt. Als de instelling haar doelstellingen wijzigt, moet ze dat aan de inspecteur laten weten.

De onroerende zaak moet hoofdzakelijk in gebruik zijn bij de desbetreffende instellingen. 'In gebruik' betekent: in gebruik volgens en voor de doelstellingen van de instelling. Hieronder valt wel kantooruimte, maar niet woonruimte voor bijvoorbeeld de huisbewaarder/conciërge of verhuur aan derden. Hoofdzakelijk betekent: voor meer dan 70%, te berekenen op basis van vloeroppervlak/inhoud en tijdsduur. Dat betekent dat ook als een vereniging 10% van de beschikbare ruimte verhuurt, teruggaaf mogelijk is (ook voor het verhuurde gedeelte). Teruggaaf is niet mogelijk als meer dan 30% wordt verhuurd, zelfs niet als de huurder een andere algemeen nut beogende instelling is.

Het kan zijn dat de instelling geen recht heeft op aftrek van de omzetbelasting volgens artikel 15 van de wet OB. Dan omvat de teruggaaf ook de omzetbelasting die is berekend over het terug te geven deel van de EB.

Volgens [artikel 26, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit](#) moet het verzoek om teruggaaf worden gedaan binnen 13 weken na afloop van de verbruiksperiode waarop de eindafrekening betrekking heeft.

De teruggaaf gaat naar de gebruiker (dat kan de eigenaar zijn of de huurder) van de onroerende zaak en bedraagt 50% van de EB die het energiebedrijf in rekening brengt. Volgens artikel 26, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit hoort daarom bij het verzoek

om teruggaaf uitdrukkelijk de eindafrekening van het energiebedrijf. Dit is de factuur die het energiebedrijf opmaakt na afloop van de verbruiksperiode, waarin de voorschotten over deze verbruiksperiode worden verrekend. Een kopie van deze eindfactuur is toegestaan. Uiteraard moet de originele factuur desgevraagd kunnen worden getoond.

Voor de indiening van het verzoek kan gebruik gemaakt worden van het formulier ML 43. Dit formulier kan worden gedownload van www.belastingdienst.nl.

8.10.6. Teruggaaf van EB aan kerkgenootschappen

Een voorwaarde voor teruggaaf van EB op grond van artikel 69, tweede lid, van de wet is, dat de instelling notarieel verleden statuten heeft.

Volgens [artikel 69, vierde lid, van de wet](#) kunnen kerkgenootschappen, zelfstandige onderdelen van kerkgenootschappen en lichamen waarin zij zijn verenigd, ook al hebben zij geen notarieel verleden statuten, deze teruggaaf krijgen. Ze moeten dan wel aannemelijk maken dat ze een kerkgenootschap zijn, een zelfstandig onderdeel van een kerkgenootschap of een lichaam waarin kerkgenootschappen verenigd zijn, zoals bedoeld in [artikel 2, eerste lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek](#). Ook moeten ze een kerkorde, kerkelijk wetboek of soortgelijk document hebben waarin het statuut als bedoeld in artikel 2, tweede lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek schriftelijk is vastgelegd. Ook al wordt zo'n statuut voor de toepassing van de teruggaafregeling gelijkgesteld met notarieel verleden statuten, teruggaaf is alleen mogelijk als wordt voldaan aan de andere voorwaarden (zie onderdeel Teruggaaf charitatieve, culturele, wetenschappelijke of het algemeen nut beogende instellingen en instellingen die een sociaal belang behartigen).

Voor de indiening van het verzoek kan gebruik gemaakt worden van het formulier ML 43. Dit formulier kan worden gedownload van www.belastingdienst.nl.

8.10.7. Teruggaaf multifunctionele centra

Volgens [artikel 69, derde lid, van de wet](#) is op verzoek teruggaaf mogelijk als aardgas en elektriciteit worden gebruikt in een onroerende zaak die hoofdzakelijk in gebruik is bij meer dan één instelling die charitatief, cultureel, wetenschappelijk of het algemeen nut beogend is of een sociaal belang behartigt.

De teruggaafregeling ziet op stichtingen die zich bezig houden met de exploitatie van multifunctionele centra (zoals dorpshuizen) die voor meer dan 70% van hun ruimte ter beschikking stellen aan instellingen die charitatief, cultureel, wetenschappelijk of het algemeen nut beogend zijn of een sociaal belang behartigen. Het beheer en de exploitatie van de centra moet geheel ten nutte komen van deze instellingen. De overige ruimte kan aan andere instellingen ter beschikking worden gesteld, maar ook de opbrengsten daaruit moeten ten goede komen aan de

eerstbedoelde instellingen. Als deze instellingen een onroerende zaak met een eigen aansluiting in eigendom hebben, vallen ze niet onder deze teruggaafregeling maar kunnen ze gebruikmaken van de teruggaafregeling uit onderdeel [Teruggaaf charitatieve, culturele, wetenschappelijke of het algemeen nut beogende instellingen](#) en instellingen die een sociaal belang behartigen.

Om voor de teruggaaf in aanmerking te komen, moet de instelling die de onroerende zaak beheert en exploiteert, op grond van artikel 69, derde lid, van de wet aan de volgende voorwaarden voldoen:

- a. de instelling heeft notarieel verleden statuten waaruit blijkt dat zij zich ten doel stelt de onroerende zaak te beheren en exploiteren ten nutte van instellingen die een charitatieve, culturele, wetenschappelijke, het algemeen nut beogende of een sociaal belang behartigende doelstelling hebben;
- b. de feitelijke werkzaamheden van de instelling komen overeen met de doelstelling;
- c. de instelling valt niet onder de vennootschapsbelasting of is daarvan vrijgesteld;
- d. de instelling heeft een eigen aansluiting (de eindfactuur moet op haar naam staan).

Als aan één van deze voorwaarden niet wordt voldaan, is teruggaaf niet mogelijk. Het is zaak eerst de voorwaarden a, c en d te toetsen. Een schriftelijk vastgelegd statuut als bedoeld in artikel 2, tweede lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek, wordt daarbij gelijkgesteld met notarieel verleden statuten. Op grond van voorwaarde a komen bijvoorbeeld instellingen zonder notarieel verleden statuten, zoals gemeenten, niet voor de teruggaaf in aanmerking. Toetsing aan de overige voorwaarden is dan al niet meer aan de orde.

Wordt wel voldaan aan de voorwaarden a, c en d, dan moet worden beoordeeld of de onroerende zaak die door de instelling wordt beheerd en geëxploiteerd, hoofdzakelijk wordt gebruikt door meer dan één instelling die een charitatieve, culturele, wetenschappelijke of het algemeen nut beogende doelstelling hebben. Deze instellingen moeten op grond van artikel 69, derde lid, van de wet aan de volgende voorwaarden voldoen:

- a. de instellingen hebben notarieel verleden statuten waaruit hun charitatieve, culturele, wetenschappelijke, het algemeen nut beogende of een sociaal belang behartigende doelstelling blijkt. Verenigingen die geen notarieel verleden statuten hebben, kunnen in plaats daarvan een verklaring verstrekken waaruit hun charitatieve, culturele, wetenschappelijke, het algemeen nut beogende of een sociaal belang behartigende doelstelling blijkt;
- b. de feitelijke werkzaamheden van de instellingen komen overeen met de doelstelling;
- c. de instellingen zijn niet of voor maximaal 30% actief op het gebied van sport, gezondheidszorg of onderwijs;
- d. de instellingen vallen niet onder de vennootschapsbelasting of zijn daarvan vrijgesteld.

Instellingen die niet aan al deze voorwaarden voldoen, mogen niet worden meegerekend. Het is zaak in dit verband eerst de voorwaarden a en d te toetsen. Een schriftelijk vastgelegd statuut als bedoeld in artikel 2, tweede lid, van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek, wordt daarbij gelijkgesteld met notarieel verleden statuten. Op grond van voorwaarde a mogen instellingen zonder notarieel verleden statuten alleen meegerekend worden, als het gaat om verenigingen. Die moeten dan wel een verklaring hebben verstrekt waaruit blijkt dat zij een charitatieve, culturele, wetenschappelijke, het algemeen nut beogende of een sociaal belang behartigende doelstelling hebben. Andere instellingen zonder notarieel verleden statuten, zoals gemeenten, mogen niet worden meegerekend. Als instellingen niet voldoen aan de voorwaarden a en d, is toetsing aan de overige voorwaarden niet meer aan de orde.

Instellingen die voldoen aan de voorwaarden a en d, mogen alleen worden meegerekend als zij niet of voor niet meer dan 30% actief zijn op het gebied van sport, gezondheidszorg of onderwijs. Voor deze voorwaarden gelden dezelfde criteria als in de teruggaafregeling van artikel 69, tweede lid, van de wet (zie onderdeel Teruggaaf charitatieve, culturele, wetenschappelijke of het algemeen nut beogende instellingen en instellingen die een sociaal belang behartigen).

De onroerende zaak moet hoofdzakelijk in gebruik zijn bij de desbetreffende instellingen. 'In gebruik' betekent: in gebruik volgens en voor de doelstellingen van de instelling. Hieronder valt wel kantooruimte, maar niet woonruimte voor bijvoorbeeld de huisbewaarder/conciërge of verhuur aan derden. Hoofdzakelijk betekent: voor meer dan 70%, te berekenen hetzij op basis van vloeroppervlak en tijdsduur, hetzij op basis van huuroppbrengsten.

Het kan zijn dat de instelling geen recht heeft op aftrek van de omzetbelasting volgens [artikel 15 van de wet OB](#). Dan omvat de teruggaaf ook de omzetbelasting die is berekend over het terug te geven deel van de EB.

Volgens [artikel 26, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit](#) moet het verzoek om teruggaaf worden gedaan binnen 13 weken na afloop van de verbruiksperiode waarop de eindafrekening betrekking heeft.

De teruggaaf moet worden aangevraagd door de instelling die de onroerende zaak beheert en exploiteert. Volgens artikel 26, tweede lid, van de uitvoeringsregeling moet de aanvrager bij het verzoek verklaren dat:

- a. de feitelijke werkzaamheden van haarzelf en van de instellingen die de onroerende zaak hoofdzakelijk gebruiken, overeenkomen met hun doelstelling;
- b. de instellingen die de onroerende zaak hoofdzakelijk gebruiken niet of voor niet meer dan 30% werkzaam zijn op het gebied van sport, gezondheidszorg of onderwijs;
- c. zowel zijzelf als de instellingen die de onroerende zaak hoofdzakelijk gebruiken niet vallen onder de vennootschapsbelasting of daarvan zijn vrijgesteld.

Bij het verzoek om teruggaaf hoort volgens artikel 26, tweede lid, onderdeel d, van de uitvoeringsregeling een bezettingsoverzicht waaruit de bezettingsgraad in tijd en oppervlakte, dan wel in huuropbrengsten, van de onroerende zaak blijkt. Uit het bezettingsoverzicht moet blijken dat aan het hierboven vermelde 70%-criterium is voldaan.

Verder moet de aanvrager volgens artikel 26, tweede lid, onderdeel a, van de uitvoeringsregeling desgevraagd overleggen:

- haar eigen statuten, waaruit haar doelstelling blijkt;
- de statuten en verklaringen van de bij de toetsing aan het 70%-criterium meegerekende instellingen, waaruit hun doelstellingen blijken.

De teruggaaf gaat naar de instelling die de onroerende zaak beheert en exploiteert. De teruggaaf bedraagt 50% van de EB die het energiebedrijf in rekening brengt. Volgens artikel 26, tweede lid, onderdeel c, van de uitvoeringsregeling hoort daarom bij het verzoek om teruggaaf uitdrukkelijk de eindafrekening van het energiebedrijf. Dit is de factuur die het energiebedrijf opmaakt na afloop van de verbruiksperiode, waarin de voorschotten over deze verbruiksperiode worden verrekend. Een kopie van deze eindfactuur is toegestaan. Uiteraard moet de originele factuur desgevraagd kunnen worden getoond.

Voor de indiening van het verzoek kan gebruik gemaakt worden van het formulier ML 43. Dit formulier kan worden gedownload van www.belastingdienst.nl.

8.10.8. Teruggaaf installatie voor opwekking van elektriciteit

Volgens [artikel 70, eerste lid, van de wet](#) is op verzoek teruggaaf mogelijk voor aardgas en elektriciteit die worden ingezet voor het opwekken van elektriciteit in een installatie met een elektrisch rendement van minimaal 30% dan wel in een installatie waarmee elektriciteit wordt opgewekt door middel van hernieuwbare energiebronnen en elektriciteit.

Net als bij de vrijstelling uit [artikel 64, eerste lid, van de wet](#), (zie onderdeel Vrijstelling opwekken elektriciteit) komen installaties met een vermogen van minder dan 60 kW niet in aanmerking voor teruggaaf.

Voor de indiening van het verzoek kan gebruik gemaakt worden van het formulier ML 17. Dit formulier kan worden gedownload van www.belastingdienst.nl.

8.10.9. Teruggaaf chemische reductie, etc

Volgens [artikel 70, tweede lid, van de wet](#), is op verzoek teruggaaf mogelijk voor elektriciteit die wordt ingezet voor chemische reductie, elektrolytische en metallurgische procédés. Het betreft gevallen waarin voor de toepassing van de vrijstelling van artikel 64, derde lid, van de wet (zie onderdeel Vrijstelling chemische

reductie, elektrolytische en metallurgische procédés) elektriciteit wordt ingezet waarvoor de EB al is geheven.

Voor de indiening van het verzoek kan gebruik gemaakt worden van het formulier ML 17. Dit formulier kan worden gedownload van www.belastingdienst.nl.

8.10.10. Teruggaaf gebruik anders dan als brandstof

Volgens [artikel 70, derde lid, van de wet](#), is op verzoek teruggaaf mogelijk voor aardgas dat wordt gebruikt anders dan als brandstof, of wordt gebruikt als additief of als vulstof. Het betreft gevallen waarin voor de toepassing van de vrijstelling van artikel 64, vierde lid, van de wet (zie onderdeel Vrijstelling gebruik anders dan als brandstof) aardgas wordt ingezet waarvoor de EB al is geheven.

Voor de indiening van het verzoek kan gebruik gemaakt worden van het formulier ML 17. Dit formulier kan worden gedownload van www.belastingdienst.nl.

8.10.11. Nadere voorwaarden teruggaaf in verband met vrijgesteld verbruik

Volgens [artikel 27 van het uitvoeringsbesluit](#) wordt de teruggaaf verleend per kalenderkwartaal. Het verzoek om teruggaaf moet worden gedaan binnen 13 weken na afloop van het kwartaal waarin het aardgas of de elektriciteit voor een vrijgesteld doel zijn gebruikt. Op verzoek kan de inspecteur toestaan dat het verzoek om teruggaaf over een ander tijdvak wordt ingediend. Bij het verzoek om teruggaaf horen de aankoopfactuur en de relevante gegevens en verklaringen over de bestemmingen van het aardgas of de elektriciteit.

Volgens [artikel 27, van de uitvoeringsregeling](#) moet de administratie van de verzoeker op een overzichtelijke manier alle gegevens bevatten die voor de vaststelling van het bedrag van de teruggaaf van belang zijn. Het verzoek om teruggaaf moet de volgende gegevens bevatten:

- a. het tijdvak waarover de teruggaaf wordt gevraagd;
- b. naam en adres van de verbruiker;
- c. naam en adres van de leveranciers;
- d. de hoeveelheid aardgas of elektriciteit waarvoor om teruggaaf wordt verzocht per leverancier;
- e. de periode van levering van het aardgas of de elektriciteit;
- f. het bedrag aan EB dat wordt teruggevraagd.

8.10.12. Teruggaaf meer dan één onroerende zaak achter één aansluiting

Volgens het Besluit van 16 december 2009, nr. CPP2009/2405M, Strcrt. 2009, nr. 20169 is, in gevallen waarin achter één elektriciteitsaansluiting meer dan één onroerende zaak is aangesloten, op verzoek teruggaaf mogelijk van EB per onroerende zaak.

Degene die van het energiebedrijf de EB in rekening gebracht krijgt voor de levering van elektriciteit via de aansluiting op zijn onroerende zaak, verzoekt om teruggaaf. Als het verzoek wordt ingewilligd, gaat de teruggaaf ook naar hem. Hij stuurt zijn verzoek naar Belastingdienst Noord/kantoor Emmen, Energieteam, Postbus 2164, 7801 CD, Emmen. Hij moet het verzoek doen binnen 13 weken nadat hij de eindafrekening van het energiedistributiebedrijf toegestuurd heeft gekregen. Hij moet aannemelijk maken dat hij voor de teruggaaf in aanmerking komt.

Desgevraagd horen bij het verzoek om teruggaaf:

- een verklaring waaruit blijkt welke zelfstandige onroerende zaken, naast zijn eigen onroerende zaak, zijn aangesloten;
- kopieën van de meest recent voor die onroerende zaken afgegeven beschikkingen of opgelegde aanslagen onroerende-zaakbelasting, die bewijzen dat het zelfstandige onroerende zaken zijn;
- een verklaring dat geen recht op aftrek bestaat van de omzetbelasting volgens [artikel 15 van de wet OB](#) (als van toepassing);
- een kopie van de eindafrekening van het energiebedrijf;
- een opgave van de verbruikte hoeveelheid elektriciteit en aardgas per onroerende zaak.

Voor de indiening van het verzoek kan gebruik gemaakt worden van het formulier ML 47. Dit formulier kan worden gedownload van www.belastingdienst.nl.

8.10.13. Teruggaaf in verband met wanbetaling

Het kan zijn dat de afnemer de belastingplichtige niet betaalt. Volgens [artikel 92 van de wet](#) kan de belastingplichtige dan verzoeken om teruggaaf van de EB over de niet-betaalde energieleveringen.

Volgens [artikel 33, tweede lid, van de uitvoeringsregeling](#) is teruggaaf van EB mogelijk over vorderingen waarover ook omzetbelasting wordt terugggegeven. Voor de teruggaaf van omzetbelasting moet een verzoek zijn gedaan zoals bedoeld in [artikel 29, eerste lid, onderdeel a, van de wet OB](#).

8.11. Administratieve verplichtingen

Volgens [artikel 71, eerste lid, van de wet](#) en [artikel 53, eerste en tweede lid, van de wet](#) moet de administratie van de belastingplichtige alle gegevens bevatten die voor de heffing van de EB van belang kunnen zijn.

Volgens artikel 71, tweede lid, van de wet en artikel [28, eerste lid, van de uitvoeringsregeling](#) moet de administratie van de belastingplichtige, bedoeld in artikel 53, eerste lid, van de wet, op een overzichtelijke manier de volgende gegevens bevatten:

- a. de hoeveelheden aardgas en elektriciteit die zijn geleverd;
- b. de opbouw van de voorschotbedragen;

- c. de herleiding van de voorschotbedragen naar de hoeveelheden aardgas en elektriciteit;
- d. de belasting begrepen in de voorschotnota's en voorschotbedragen;
- e. de belasting begrepen in eindfacturen;
- f. de belasting begrepen in facturen;
- g. het aantal aansluitingen voor aardgas en elektriciteit;
- h. de periode van aansluiting;
- i. het aantal malen dat de belastingvermindering is toegepast;
- j. de evenredige toedeling van belastingverminderingen bij afwijkende verbruiksperiodes;
- k. het eigen verbruik;
- l. de contracten voor de onbemeterde aansluitingen;
- m. de toepassing van [artikel 50, derde lid, van de wet](#);
- n. de toepassing van de tarieven, bedoeld in artikel 59, eerste lid, van de wet;
- o. de toepassing van de tarieven, bedoeld in [artikel 60, eerste lid, van de wet](#);
- p. de toepassing van de vrijstellingen, bedoeld in artikel 64 van de wet.

Volgens artikel 71, tweede lid, van de wet en artikel [28, tweede lid, van de uitvoeringsregeling](#) moet uit de administratie van de belastingplichtige, bedoeld in artikel 53, tweede lid, van de wet, blijken hoeveel aardgas en elektriciteit aan hem is geleverd.

Volgens artikel 71, derde lid, van de wet en artikel [29, eerste lid, van de uitvoeringsregeling](#) moet de administratie van een installatie waarin zuivere biomassa zodanig wordt verwerkt dat daaruit elektriciteit wordt opgewekt, zodanig zijn ingericht dat daarin op overzichtelijke wijze alle gegevens zijn opgenomen welke van belang zijn voor de jaarlijkse vaststelling van:

- a. de door de installatie geproduceerde hoeveelheid elektriciteit alsmede de aan het distributienet geleverde hoeveelheid elektriciteit;
- b. de verbruikte hoeveelheid fossiele brandstof en de energie-inhoud daarvan;
- c. de verbruikte hoeveelheid biomassa die als zuivere biomassa kan worden aangemerkt en de energie-inhoud daarvan;
- d. de verbruikte hoeveelheid biomassa die niet als zuivere biomassa kan worden aangemerkt en de energie-inhoud daarvan;
- e. het netto elektrisch rendement van de installatie.

Volgens artikel [29, tweede lid, van de uitvoeringsregeling](#) moet de administratie van een installatie waarin zuivere biomassa wordt verwerkt op een wijze als bedoeld in het eerste lid, zodanig zijn ingericht dat daarin op overzichtelijke wijze de gegevens zijn opgenomen van alle voor de toepassing van artikel 14 van de uitvoeringsregeling van belang zijnde bedrijfshandelingen.

De administratie van een installatie waarin biomassa zodanig wordt verwerkt dat daaruit stortgas, rioolwaterzuiveringsgas of biogas wordt gewonnen, moet volgens artikel 29, derde lid, van de uitvoeringsregeling zodanig zijn ingericht dat daarin op overzichtelijke wijze alle gegevens zijn opgenomen die van belang zijn voor de jaarlijkse vaststelling van de door de installatie

gewonnen en aan het distributienet geleverde hoeveelheid stortgas, rioolwaterzuiveringsgas, of biogas.

9. Verpakkingenbelasting

9.1. Inleiding

Volgens artikel 81 van de wet wordt Vpak geheven op verpakkingen. De Vpak is op 1 januari 2008 ingevoerd.

9.2. Begripsbepalingen

Artikel 80 van de wet definieert de volgende begrippen:

- a. verpakkingen;
- b. verkoop- of primaire verpakking;
- c. verzamel- of secundaire verpakking;
- d. verzend- of tertiaire verpakking;
- e. producent;
- f. importeur;
- g. concern;
- h. ondernemer;
- i. biokunststof;
- j. logistieke hulpmiddelen;
- k. loonverpakker;
- l. drank
- m. buitenlandse ondernemer.

Deze begrippen worden in de volgende onderdelen nader toegelicht.

9.2.1. Verpakkingen

Artikel 80, onderdeel a, van de wet definieert het begrip verpakkingen. Het is een uitgebreide omschrijving van wat onder verpakking moet worden verstaan.

Verpakkingen zijn alle producten, vervaardigd van materiaal van welke aard ook, die kunnen worden gebruikt voor het insluiten, beschermen, verladen, afleveren en aanbieden van andere producten, van grondstoffen tot afgewerkte producten, over het gehele traject van producent tot gebruiker of consument, waarbij verpakkingen uitsluitend omvatten verkoop- of primaire verpakkingen, verzamel- of secundaire verpakkingen en verzend- of tertiaire verpakkingen. Wegwerpstukken die voor dat doel worden gebruikt vallen ook onder de definitie van verpakkingen.

9.2.1.1. Andere functie dan verpakken

Volgens artikel 80, onderdeel a, 1°, van de wet blijven producten aan de definitie van verpakking voldoen ongeacht andere functies die de verpakking ook kan vervullen, tenzij het product integraal deel uitmaakt van een ander product en het nodig is om dat product tijdens zijn levensduur te bevatten, te ondersteunen of te bewaren en alle elementen bedoeld zijn om samen gebruikt, verbruikt of verwijderd te worden.

9.2.1.2. Verkooppuntverpakkingen

Volgens artikel 80, onderdeel a, 2°, van de wet worden producten die ontworpen en bedoeld zijn om op het verkooppunt te worden gevuld en wegwerpartikelen die in gevulde toestand worden verkocht of die ontworpen en bedoeld zijn om op het verkooppunt te worden gevuld, slechts als verpakking beschouwd indien zij een verpakkingsfunctie hebben.

9.2.1.3. Componenten en elementen

Componenten van een verpakking en de bijbehorende in de verpakking verwerkte elementen worden volgens artikel 80, onderdeel a, 3°, van de wet beschouwd als deel van de verpakking waarin ze verwerkt zijn en waarbij de bijbehorende elementen die aan een verpakt product hangen of bevestigd zijn en die een verpakkingsfunctie hebben, als verpakking worden beschouwd, tenzij zij integraal deel uitmaken van dit product en alle elementen bedoeld zijn om samen verbruikt of verwijderd te worden.

9.2.1.4. Logistieke hulpmiddelen en producten waarvan de verpakkingsfunctie slechts bijkomstig is

Van de definitie van verpakking zijn uitgezonderd de op grond van artikel 80, onderdeel a, 4°, van de wet bij ministeriële regeling aan te wijzen logistieke hulpmiddelen en producten die wel voldoen aan de definitie van verpakking, maar die naar hun aard hoofdzakelijk een andere functie dan een verpakkingsfunctie hebben.

De logistieke hulpmiddelen die niet als verpakking worden aangemerkt, zijn vermeld in artikel 32, eerste lid, van de uitvoeringsregeling. In verband daarmee is in artikel 1, tweede lid, onderdelen d en e, van de uitvoeringsregeling een definitie van een krat en een doos opgenomen. Die definities zijn hierna opgenomen. Een overzicht van de logistieke hulpmiddelen is opgenomen in onderdeel Overzicht logistieke hulpmiddelen. Zie voor de definitie van logistieke hulpmiddelen onderdeel Logistieke hulpmiddelen.

Daarnaast zijn in artikel 32, derde lid, van de uitvoeringsregeling de van het begrip verpakking uitgezonderde producten vermeld die wel voldoen aan de definitie van verpakking, maar die naar hun aard hoofdzakelijk een andere functie dan een verpakkingsfunctie hebben. Deze producten zijn:

- a. niet-navulbare aansteker;
- b. injectiespuit;
- c. niet-navulbare pen;
- d. schrijfstift, daaronder begrepen markeringsstift;
- e. correctieroller;
- f. toner- en inktcartridges.

9.2.2. Krat

Artikel 1, tweede lid, onderdeel d, van de uitvoeringsregeling definieert het begrip krat. Een krat is een verpakking met zes vlakken waarvan minimaal een vlak open is, zodat er zonder aanpassing van de verpakking een product kan worden in- of

uitgepakt. Volgens artikel 32, eerste lid, onderdeel f, van de uitvoeringsregeling wordt het krat als logistiek hulpmiddel aangemerkt als de inhoud van het krat 8 liter of meer is. De inhoud wordt volgens artikel 32, tweede lid, van de uitvoeringsregeling bepaald aan de hand van de binnenmaten.

9.2.3. Doos

Artikel 1, tweede lid, onderdeel e, van de uitvoeringsregeling definieert het begrip doos. Een doos is een gesloten verpakking met zes vlakken, waaruit alleen met aanpassing van de verpakking een product kan worden in- of uitgepakt. Volgens artikel 32, eerste lid, onderdeel g, van de uitvoeringsregeling wordt de doos als logistiek hulpmiddel aangemerkt als de inhoud van de doos 1 kubieke meter of meer is. De inhoud wordt volgens artikel 32, tweede lid, van de uitvoeringsregeling bepaald aan de hand van de binnenmaten.

9.2.4. Verkoop- of primaire verpakking

Artikel 80, onderdeel b, van de wet definieert het begrip verkoop- of primaire verpakking. Een verkoop- of primaire verpakking is een verpakking die zo is ontworpen, dat zij voor de eindgebruiker of consument op het verkooppunt een verkoopheenheid vormt. Het gaat om de verpakking die in de regel direct om het product zit en voor de eindgebruiker of consument een logisch onderdeel vormt van de verkregen verkoopheenheid.

9.2.5. Verzamel- of secundaire verpakking

Artikel 80, onderdeel c, van de wet definieert het begrip verzamel- of secundaire verpakking. Een verzamel- of secundaire verpakking is een verpakking die zo is ontworpen, dat zij op het verkooppunt een verzameling van een aantal verkoopheenheden vormt, ongeacht of deze als dusdanig aan de eindgebruiker of consument wordt verkocht, of alleen dient om de rekken op het verkooppunt bij te vullen. De secundaire verpakking kan van het product worden verwijderd zonder dat dit de kenmerken van dat product beïnvloedt. Vanwege het feit dat een secundaire verpakking op het verkooppunt een verzameling van een aantal eenheden vormt, wordt die verpakking ook verzamelverpakking genoemd.

9.2.6. Verzend- of tertiaire verpakking

Artikel 80, onderdeel d, van de wet definieert het begrip verzend- of tertiaire verpakking. Een verzend- of tertiaire verpakking is een verpakking die zo is ontworpen, dat het verladen en het vervoer van verkoopheenheden of verzamelverpakkingen wordt vergemakkelijkt om fysieke schade door verladen of transport te voorkomen. Daarom wordt een tertiaire verpakking ook wel verzendverpakking genoemd. Weg-, spoor-, scheeps- of vliegcontainers worden uitgezonderd van het begrip (tertiaire) verpakking.

Het begrip container is in de wet niet nader omschreven. Aangesloten kan worden bij de begripsomschrijving die ook in de

internationale vervoerswereld wordt gehanteerd. Die luidt als volgt (artikel 1, onderdeel j, van de Douaneovereenkomst inzake het internationale vervoer van goederen onder dekking van carnets TIR (Pb EG 1978, L252)):

"container" een bergingsmiddel voor vervoer (liftvan, losse tank of soortgelijk bergingsmiddel) dat:

- i. een geheel of gedeeltelijk omsloten ruimte vormt en is bestemd om goederen te bevatten;
- ii. een duurzaam karakter heeft en derhalve voldoende stevig is voor herhaald gebruik;
- iii. speciaal is ontworpen om het vervoer van goederen met één of meer vervoermiddelen te vergemakkelijken zonder tussentijdse in- en uitlading van die goederen zelf;
- iv. zodanig is ontworpen dat het gemakkelijk kan worden gehanteerd, in het bijzonder bij het overladen van het ene vervoermiddel op het andere;
- v. zodanig is ontworpen dat het gemakkelijk kan worden gevuld en geledigd; en
- vi. een inhoud heeft van ten minste één kubieke meter.

9.2.7. Verkoopseenheid

Het begrip verkoopseenheid is in de wet niet nader omschreven. Er moet worden aangesloten bij het normale handels- en spraakgebruik. Dat betekent dat een product een verkoopseenheid is als het product bedoeld is om op een verkooppunt aan een eindgebruiker of consument als een geheel te worden verkocht. Of daarvan sprake is, valt onder meer af te leiden uit de manier waarop de verpakking eromheen is aangebracht, informatie op die verpakking is aangebracht, reclame wordt gemaakt, de prijsaanduiding e.d.

9.2.8. Verkooppunt

Het begrip verkooppunt is in de wet niet nader omschreven. Het gaat om de plaats waar een product kan worden ge- en verkocht en is daarmee afhankelijk van het soort product, de handelsgebruiken, de schakel in het handelsverkeer, etc. Een consumentenproduct zal meestal worden verkocht in een winkel. De winkel is dan een verkooppunt. Daarmee is niet gezegd dat een winkel het enige verkooppunt is. Een beurs, veiling, markt, restaurant en snackbar zijn dat bijvoorbeeld ook. Voor de tussenhandel en de groothandel kan de producent het verkooppunt zijn. De groothandel kan weer het verkooppunt zijn voor de detaillist.

9.2.9. Producent

Artikel 80, onderdeel e, van de wet definieert het begrip producent. Een producent is een ondernemer die in de uitoefening van zijn bedrijf of beroep:

- 1°. producten in een verpakking aan een ander ter beschikking stelt; of

- 2°. producten tezamen met verpakkingen aan een ander ter beschikking stelt.

Zie voor wat verstaan wordt onder 'ondernemer': onderdeel Ondernemer.

9.2.10. Importeur

Artikel 80, onderdeel f, van de wet definieert het begrip importeur. Dat is de ondernemer voor wie bestemd zijn de verpakte producten:

- 1°. die worden ingevoerd in de zin van artikel 18 van de wet OB;
2°. die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie in Nederland worden gebracht,

en die over deze verpakte producten in het kader van de uitoefening van zijn bedrijf of beroep de beschikking verkrijgt.

Worden producten vanuit een derde land (dat wil zeggen een ander land dan een lidstaat van de EU) binnen Nederland gebracht, dan wordt aangesloten bij de heffing van de omzetbelasting bij invoer. Worden producten vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie in Nederland gebracht dan is de importeur de ondernemer die over deze verpakte producten in het kader van de uitoefening van zijn bedrijf of beroep de beschikking verkrijgt. Niet van belang is dus wie de producten feitelijk binnen Nederland brengt.

Zie voor wat verstaan wordt onder 'ondernemer': onderdeel Ondernemer.

9.2.11. Concern

Artikel 80, onderdeel g, van de wet definieert het begrip concern. Onder concern wordt verstaan de fiscale eenheid, bedoeld in artikel 7, vierde lid, van de wet OB.

Bij een fiscale eenheid in de zin van de omzetbelasting gaat het om natuurlijke personen en lichamen in de zin van de AWR die in Nederland wonen of gevestigd zijn, ondernemer zijn voor de omzetbelasting en juridisch gezien weliswaar zelfstandig zijn, maar in financieel, organisatorisch en economisch opzicht zodanig nauw met elkaar verweven zijn, dat zij een eenheid vormen. Zulke personen en lichamen worden bij beschikking voor de omzetbelasting aangemerkt als een fiscale eenheid. In de beschikking worden de eenheid en de onderdelen beschreven.

Het is voor het bestaan van een fiscale eenheid niet van belang of die eenheid ook in het economisch verkeer als eenheid optreedt. Dat zal vaak niet het geval zijn, omdat de onderdelen juridisch zelfstandig zijn en onder eigen naam handelen.

Het feit dat een samenwerkingsvorm van ondernemers voor de Vpak als concern wordt aangemerkt heeft tot gevolg:

- dat het concern als één belastingplichtige wordt aangemerkt;
- dat de activiteiten van de gehele organisatie worden bekeken bij het bepalen van de totale hoeveelheid verpakkingen;
- dat interne leveringen binnen het concern voor de Vpak niet van belang zijn;
- dat maar eenmaal aangifte hoeft te worden gedaan.

Het betekent echter ook, dat er maar één maal recht bestaat op de belastingvermindering.

9.2.12. Ondernemer

Artikel 80, onderdeel h, van de wet definieert het begrip ondernemer. Een ondernemer is een ondernemer in de zin van artikel 7, eerste en tweede lid, van de wet OB die in Nederland is gevestigd dan wel aldaar een vaste inrichting heeft.

Voor het ondernemersbegrip sluit de wet aan bij het begrip ondernemer uit de omzetbelasting. Voor de omzetbelasting is een ondernemer iedereen die een beroep of bedrijf zelfstandig uitoefent. Dat zijn eigenlijk dus alle ondernemers waar ook ter wereld. Voor de Vpak is aan ondernemer echter de voorwaarde toegevoegd dat het gaat om een ondernemer die in Nederland is gevestigd, dan wel in Nederland een vaste inrichting heeft. Voor de Vpak zijn dus in de eerste plaats van belang de ondernemers die in Nederland wonen of in Nederland zijn gevestigd.

Daarnaast kunnen buitenlandse ondernemers die via hun vaste inrichting in Nederland verpakte producten in Nederland afzetten, concurreren met de ondernemers die in Nederland zijn gevestigd. Zij dienen daarom – net als in de omzetbelasting - te worden behandeld als een binnenlandse ondernemer. Vandaar dat de zinsnede “dan wel aldaar een vaste inrichting heeft” aan de omschrijving van het begrip ondernemer is toegevoegd. Daarbij wordt het begrip vaste inrichting uitgelegd in de zin van een vaste inrichting voor de omzetbelasting.

Onder vaste inrichting wordt verstaan een met zekere duurzaamheid geëxploiteerde bedrijfsinrichting van een ondernemer wiens zetel van de bedrijfsuitoefening in het buitenland is gevestigd, vanuit welke inrichting leveringen van goederen of diensten jegens derden plegen te worden verricht. In het algemeen gaat het om een in Nederland gelegen fabriek, werkplaats, verkoopruimte of soortgelijke vestiging van een buitenlandse onderneming. Het Hof van Justitie van de EG omschrijft de vaste inrichting als een inrichting die een zekere bestendigheid vertoont, doordat zij duurzaam over het personeel en de technische middelen beschikt die voor bepaalde diensten noodzakelijk zijn.

9.2.13. Biokunststof

Artikel 80, onderdeel i, van de wet definieert het begrip biokunststof. Biokunststof is kunststof die is gecertificeerd volgens

de Europese norm EN 13 432 voor terugwinbaarheid door compostering en biodegradatie.

9.2.14. Logistieke hulpmiddelen

Artikel 80, onderdeel j, van de wet definieert het begrip logistieke hulpmiddelen. Dat zijn verpakkingen waarvan de transportfunctie de voornaamste functie is en die overigens veelal een zelfstandige functie hebben. Van de definitie van verpakking zijn uitgezonderd de op grond van artikel 80, onderdeel a, 4°, van de wet bij ministeriële regeling aan te wijzen logistieke hulpmiddelen. De logistieke hulpmiddelen die niet als verpakking worden aangemerkt zijn vermeld in artikel 32, eerste lid, van de uitvoeringsregeling. Een overzicht van de logistieke hulpmiddelen is opgenomen in onderdeel Overzicht logistieke hulpmiddelen.

9.2.15. Loonverpakker

Artikel 80, onderdeel k, van de wet definieert het begrip loonverpakker. Een loonverpakker is een ondernemer die in opdracht van een ander bedrijf producten herpakt, verpakt of ontpakt, die hij niet zelf heeft vervaardigd en waarvan hij niet de eigendom verkrijgt. De laatste twee voorwaarden (geen eigendom en/of niet zelf vervaardigen) bewerkstelligen dat bijvoorbeeld de ondernemer die zelf producten importeert en ze dan herpakt en ze vervolgens in Nederland aan een ander ter beschikking stelt, geen loonverpakker is en zelf als producent belastingplichtig is. Hetzelfde geldt voor de ondernemer die in opdracht van een ander producten maakt en ze op een bepaalde, naar de specifieke wensen van die ander, voorgeschreven wijze verpakt.

In 2008 stonden in de wet geen speciale bepalingen voor loonverpakkers. De algemene bepalingen waren van toepassing en de gewone procedures moesten worden gevolgd. Loonverpakkers zijn ondernemers die in opdracht van anderen goederen verpakken. Zij krijgen de te verpakken goederen ter beschikking gesteld, verpakken deze, en stellen de verpakte producten weer ter beschikking aan de opdrachtgever. Wordt alleen het te verpakken product ter beschikking gesteld en zorgt de loonverpakker zelf voor het verpakkingsmateriaal, dan is de loonverpakker degene die voor het eerst het verpakte product ter beschikking stelt aan een ander. De loonverpakker was in 2008 dan ook belastingplichtig voor de Vpak.

9.2.16. Drank

Artikel 80, onderdeel l, van de wet definieert het begrip drank. Een drank is een vloeistof bestemd voor menselijke consumptie en primair bedoeld om te worden gedronken. Deze definitie is van belang voor de toepassing van het tarief op statiegeldflessen.

9.2.17. Buitenlandse ondernemer

Artikel 80, onderdeel m, van de wet definieert het begrip buitenlandse ondernemer. Een buitenlandse ondernemer is een ondernemer in de zin van artikel 7, eerste en tweede lid, van de

wet OB die niet in Nederland is gevestigd en in Nederland geen vaste inrichting heeft.

9.3. Belastbare feiten

Volgens artikel 82, eerste lid, van de wet wordt de Vpak geheven van de verpakking:

- a. van ter beschikking gestelde producten, voor zover die verpakte producten voor het eerst door een producent in Nederland ter beschikking worden gesteld aan een ander;
- b. van producten, ingeval de importeur van de verpakte producten zich van die verpakking ontdoet;
- c. die tezamen met een product dan wel producten ter beschikking wordt gesteld, voor zover deze voor het eerst door een producent in Nederland ter beschikking worden gesteld aan een ander.

9.3.1. Ter beschikking stellen

Volgens artikel 82, eerste lid, onderdeel a, van de wet wordt de Vpak geheven van de verpakking van ter beschikking gestelde producten, voor zover die verpakte producten voor het eerst door een producent in Nederland ter beschikking worden gesteld aan een ander.

Het begrip "ter beschikking stellen" is in de wet niet nader omschreven. Bedoeld wordt de handeling waardoor een verpakt product in het economische verkeer of in de handelsketen wordt gebracht dan wel op de markt wordt gezet. Ter beschikking stellen betekent dat de macht om van het verpakte product gebruik te maken wordt overgedragen aan een ander. Die ander verkrijgt de daadwerkelijke beschikking over de goederen. Dit heeft een fysieke component en een juridische component.

Fysieke component. Van belang voor de Vpak is het "voor de eerste maal ter beschikking stellen van het verpakte product in Nederland aan een ander". De feitelijke beschikkingsmacht over het verpakte product komt bij die ander (in Nederland) te liggen. Dat betekent dat de goederen ook fysiek in Nederland aanwezig moeten zijn. De persoon aan wie de goederen ter beschikking zijn gesteld, moet toegang tot de goederen hebben.

Juridische component. Ter beschikking stellen betekent dat de macht om van het verpakte product gebruik te maken wordt overgedragen aan een ander. Dat betekent dat degene die de verpakte producten aan en ander ter beschikking stelt, ook in de juridische positie verkeert dat hij de beschikkingsmacht kan overdragen (al of niet voor bepaalde doeleinden). Bijvoorbeeld omdat hij de eigenaar is van de goederen, of gemachtigd is over de goederen te beschikken etc.

Dit betekent niet dat de goederen ook in eigendom moeten worden overdragen. Onder ter beschikking stellen valt ook de situatie waarin een verpakt product wordt overgedragen waarbij de

verpakking eigendom van de leverancier blijft (bijvoorbeeld de levering van drank in een statiegeldfles, waarbij immers de fles niet in eigendom overgaat). Ook situaties van verhuur vallen eronder, bijvoorbeeld de verhuur van een TV die in een verpakking ter beschikking wordt gesteld.

Het vorenstaande betekent dat niet gezegd kan worden dat de fysieke goederenstroom doorslaggevend is of dat de wijze van facturering dat is. Of sprake is van ter beschikking stellen, moet worden beoordeeld aan de hand van feiten en omstandigheden. De goederenstroom is een belangrijk element voor de fysieke component; de factuurstroom is een belangrijk element voor de juridische component.

Als ondernemer A in Nederland opdracht geeft aan ondernemer X in België om goederen rechtstreeks af te leveren aan zijn klant Z in Duitsland, dan worden de verpakte goederen juridisch en economisch wel geleverd aan ondernemer A in Nederland. De goederen komen echter fysiek niet in Nederland en worden fysiek ook niet aan ondernemer A ter beschikking gesteld. De Vpak komt niet in beeld.

De terbeschikkingstelling vindt meestal plaats op het moment waarop de leverancier een verpakt product aan een afnemer overhandigt.

Voor de Vpak gaat het om het ter beschikking stellen in Nederland. Dit betekent dat verpakte producten die nog niet eerder in Nederland aan een ander ter beschikking zijn gesteld, zonder Vpak Nederland verlaten in – bijvoorbeeld – situaties waarin een in Nederland gevestigde fabrikant door hem gefabriceerde verpakte producten zelf direct exporteert naar Australië. Directe export heeft dus tot gevolg dat niet aan heffing wordt toegekomen.

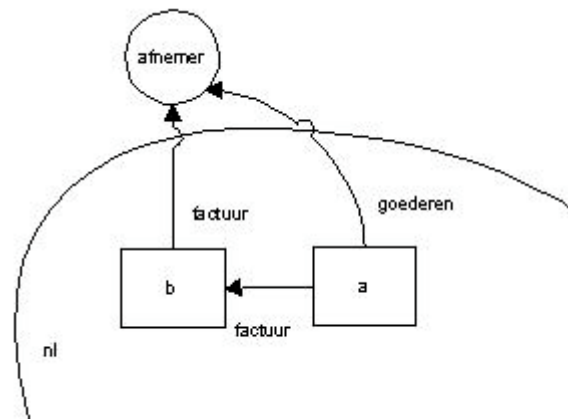
Ook indien de leverancier het product door een transporteur naar de afnemer laat vervoeren, vindt de terbeschikkingstelling meestal plaats op het moment van ontvangst van het product door de afnemer, aangezien het vervoer in de meeste gevallen voor rekening en risico van de leverancier is. Is daarentegen het vervoer voor rekening en risico van de afnemer – minder vaak voorkomend – dan vindt de terbeschikkingstelling plaats op het moment van overhandiging van het product aan de transporteur/afnemer.

Bij inkomend grensoverschrijdend goederenverkeer wordt de ondernemer voor wie de goederen bestemd zijn, aangemerkt als importeur. Dat betekent dat niet van belang is wie feitelijk de producten aan hem ter beschikking heeft gesteld. Ook al is dat de transporteur, het expeditiebedrijf of de buitenlandse ondernemer. De importeur is belastingplichtig voor de verpakking waarvan hij zich ontdoet. Levert hij de verpakte producten door aan een ander in Nederland, dan is hij (als producent) belastingplichtig voor de verpakking van de verpakte producten die hij doorlevert aan een ander in Nederland.

Bij grensoverschrijdende activiteiten kan het onduidelijk zijn wie een product voor de eerste keer in Nederland ter beschikking stelt. Hierna vindt u een aantal voorbeelden.

Voorbeeld 1

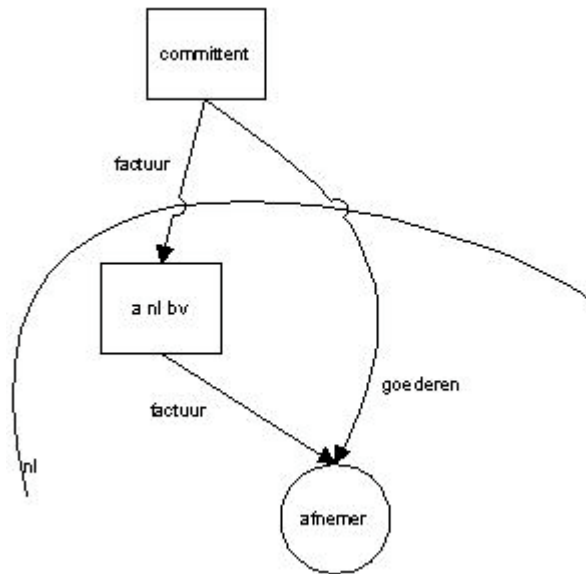
Een in Nederland gevestigde ondernemer A verkoopt de goederen aan groothandel B (NL ondernemer). Daarbij geeft B opdracht aan A om de goederen rechtstreeks aan de afnemer in het buitenland te brengen. Als service verzorgt A de uitvoerdocumenten. De factuur gaat van A naar groothandel B.

In deze situatie stelt A in Nederland ter beschikking aan B, waarna B in het buitenland ter beschikking stelt aan de afnemer in het buitenland.

Voorbeeld 2

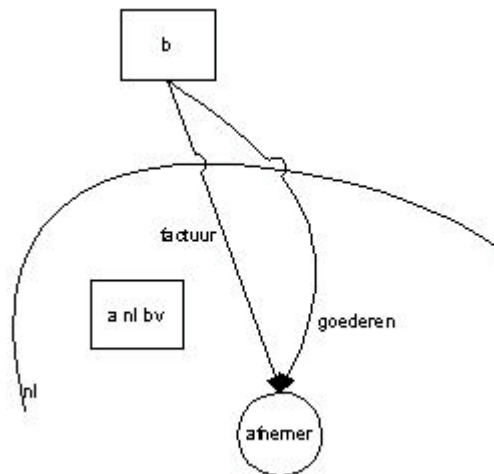
A Nederland BV is commissionair. Zij handelt op eigen naam, maar voor rekening en risico van Committent die is gevestigd in Zwitserland. Nederlandse afnemers melden zich bij A Nederland BV. A Nederland BV geeft opdracht om de goederen direct naar de afnemer in Nederland te brengen. De goederen worden vanuit het buitenlandse distributiecentrum vervoerd naar de Nederlandse afnemer. A Nederland BV stuurt een factuur naar de Nederlandse afnemer.

In deze situatie stelt Committent in het buitenland ter beschikking aan A Nederland BV. A Nederland BV (producent in de zin van de Vpak) verricht de eerste terbeschikkingstelling in Nederland, namelijk de terbeschikkingstelling aan de afnemer in Nederland.

Voorbeeld 3

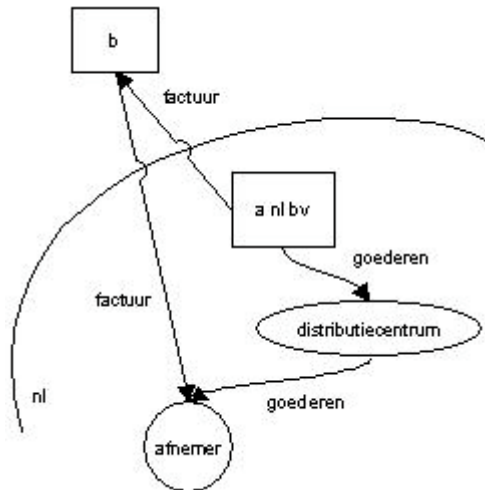
A Nederland BV is een handelsagent en bemiddelt tussen B in het buitenland en de afnemer in Nederland. B brengt de goederen naar de afnemer in Nederland. B stuurt de afnemer een factuur betreffende de goederen. A Nederland BV stuurt B een factuur betreffende haar bemiddelingsdienst.

In deze situatie bemiddelt A Nederland BV slechts. A brengt slechts 2 partijen bij elkaar en stelt geen goederen ter beschikking in Nederland. B stelt ter beschikking aan de afnemer. De afnemer verricht de eerste terbeschikkingstelling in Nederland als producent.

Voorbeeld 4

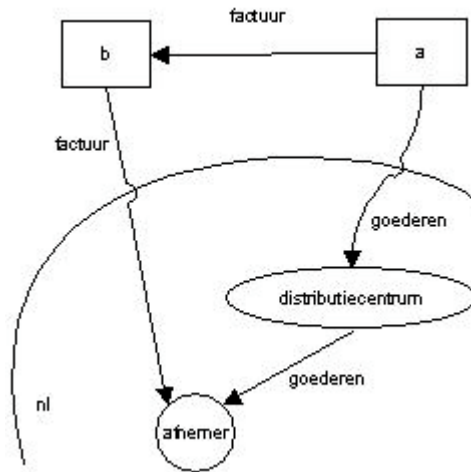
B in het buitenland koopt verpakte producten bij A Nederland BV. A Nederland BV beschikt over een distributiecentrum in Nederland. De goederen blijven in het distributiecentrum. A Nederland BV reikt een factuur aan B uit betreffende de gekochte producten. B verkoopt de producten vervolgens aan een afnemer in Nederland en geeft opdracht aan A Nederland BV om de goederen te brengen naar de afnemer in Nederland. B stuurt een factuur aan de Nederlandse afnemer.

In deze situatie verricht A Nederland BV de eerste terbeschikkingstelling in Nederland, namelijk aan (in buitenland gevestigde) B.

Voorbeeld 5

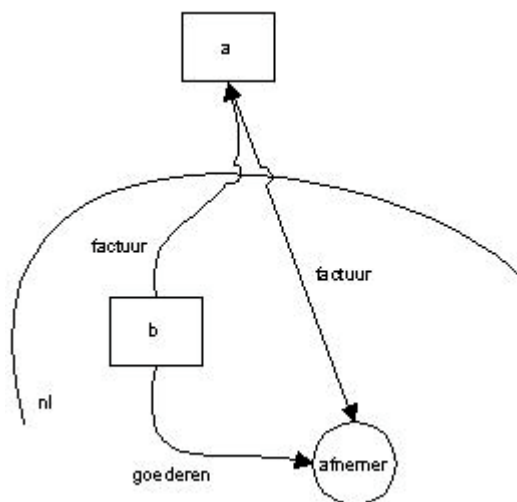
In het buitenland gevestigde A verkoopt aan eveneens in het buitenland gevestigde B. De goederen worden vervolgens getransporteerd naar een distributiecentrum in Nederland. Het distributiecentrum is in handen van een derde (bijvoorbeeld de transporteur). Op initiatief van B pakt de transporteur de goederen om. Daarna verkoopt B de omgepakte producten aan afnemers in Nederland. B stuurt een factuur aan de Nederlandse afnemers.

In deze situatie stelt A de goederen ter beschikking aan B. Deze terbeschikkingstelling vindt plaats in het buitenland en is dus niet belast. B stelt de goederen vervolgens ter beschikking aan het distributiecentrum in NL. Dit is wel een terbeschikkingstelling, maar geen belaste terbeschikkingstelling. B is immers geen producent voor de Vpak. Het distributiecentrum is loonverpakker en doet de eerste terbeschikkingstelling in NL, namelijk aan de afnemer. Deze terbeschikkingstelling door het distributiecentrum aan de afnemer zou normaliter belast zijn bij het distributiecentrum. Nu het distributiecentrum een loonverpakker is, is de belastingplicht verlegd, in dit geval naar de afnemer (omdat de opdrachtgever, B, in het buitenland is gevestigd).

Voorbeeld 6

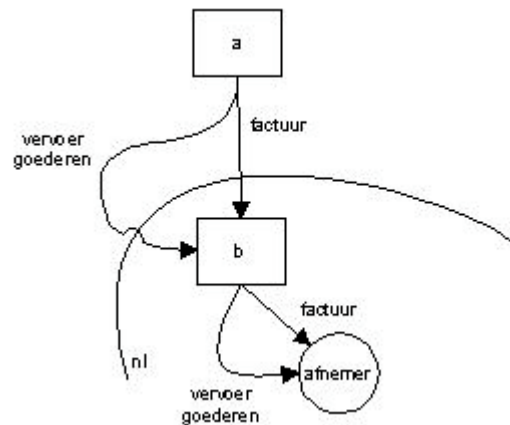
Een afnemer in Nederland koopt goederen van A in het buitenland. A geeft aan B de opdracht om deze goederen te produceren én te brengen naar de afnemer in Nederland. A krijgt een factuur van B betreffende de geproduceerde producten. De afnemer in Nederland krijgt een factuur van A.

In deze situatie verricht B de eerste terbeschikkingstelling in Nederland, namelijk aan de in het buitenland gevestigde A. A levert op zijn beurt door aan de afnemer.

Voorbeeld 7

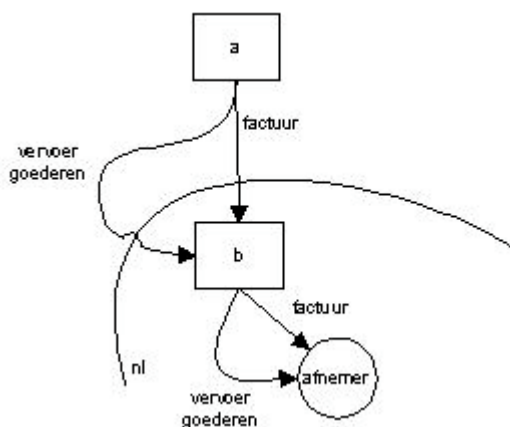
A is gevestigd in het buitenland. B is gevestigd in NL. Nederlandse afnemers melden zich bij B voor de producten van A. De goederen worden door A voor rekening en risico van A vervoerd naar B.

In deze situatie vindt de terbeschikkingstelling aan B plaats in Nederland. A is geen producent voor de Vpak omdat zij niet in Nederland is gevestigd en hier geen vaste inrichting heeft. Daarom is deze terbeschikkingstelling niet belast. De eerste terbeschikkingstelling in Nederland door een producent is de terbeschikkingstelling van B aan de afnemers. Deze is bij B belast.

Voorbeeld 8

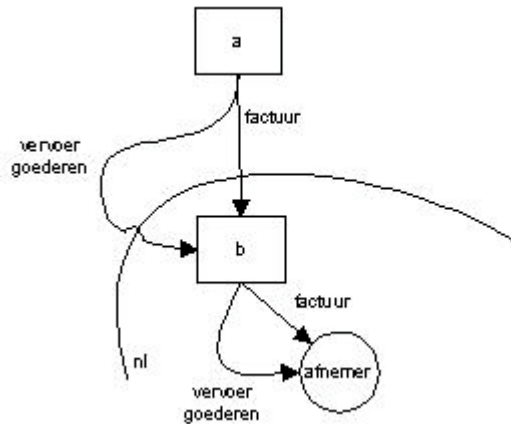
A is gevestigd in het buitenland. B is gevestigd in Nederland. Nederlandse afnemers melden zich bij B voor de producten van A. De goederen worden door A voor rekening en risico van B vervoerd naar B.

In deze situatie vindt de terbeschikkingstelling aan B plaats in het buitenland. Dit is geen belastbaar feit voor de Vpak. De eerste belaste terbeschikkingstelling is de terbeschikkingstelling door B aan diens afnemers. Deze is belast bij B.

Voorbeeld 9

A is gevestigd in het buitenland. B is gevestigd in Nederland. Nederlandse afnemers melden zich bij B voor de producten van A. B haalt de goederen zelf op bij A.

In deze situatie vindt de terbeschikkingstelling aan B plaats in het buitenland. Dit is geen belastbaar feit voor de Vpak. De eerste belaste terbeschikkingstelling is de terbeschikkingstelling door B aan diens afnemers. Deze is belast bij B.

9.3.2. Zich van verpakking ontdoen

Volgens artikel 82, eerste lid, onderdeel b, van de wet wordt de Vpak geheven van de verpakking van producten, ingeval de importeur van de verpakte producten zich van die verpakking ontdoet.

9.3.3. Tezamen met een product ter beschikking stellen

Volgens artikel 82, eerste lid, onderdeel c, van de wet wordt de Vpak geheven van de verpakking die tezamen met een product dan wel producten ter beschikking wordt gesteld, voor zover deze voor het eerst door een producent in Nederland ter beschikking worden gesteld aan een ander.

9.4. Belastingplichtige

Als de Vpak wordt geheven van de verpakking van ter beschikking gestelde producten, voor zover die verpakte producten voor het eerst door een producent in Nederland ter beschikking worden gesteld aan een ander, is die producent de belastingplichtige. Dat staat in artikel 83, eerste lid, onderdeel a, van de wet. Dat geldt ook als de verpakking tezamen met een product dan wel producten ter beschikking wordt gesteld, voor zover deze voor het eerst door een producent in Nederland ter beschikking worden gesteld aan een ander.

Als de importeur van verpakte producten zich van die verpakking ontdoet is volgens artikel 83, eerste lid, onderdeel b, van de wet de importeur de belastingplichtige.

Als er sprake is van ter beschikking stellen en van het zich ontdoen dan is volgens artikel 83, eerste lid, onderdeel c, van de wet de producent/importeur de belastingplichtige.

Op grond van artikel 83, tweede en derde lid, van de wet gelden met betrekking tot de belastingplicht bijzondere regels voor

- producenten en importeurs die deel uitmaken van een concern;
- producenten die loonverpakker zijn.

Zie daarvoor de onderdelen Concern en Loonverpakker.

9.5. Maatstaf van heffing

De Vpak wordt volgens artikel 84, eerste lid, van de wet berekend over het gewicht van de in de verpakking verwerkte materiaalsoorten, gemeten in kilogrammen.

Volgens artikel 84, tweede lid, van de wet hoeven de componenten van een verpakking niet afzonderlijk in de heffing te worden betrokken. Dat geldt ook voor de bijbehorende in de verpakking verwerkte elementen. De componenten en elementen mogen worden meegewogen met de materiaalsoort van de verpakking waarin ze zijn verwerkt. Zie voor de begrippen 'component' en 'element': onderdeel Componenten en elementen.

9.6. Forfaitair gewicht

Volgens artikel 84a, eerste lid, van de wet kan de producent voor de verpakkingen van de verpakte producten die hij voor het eerst in Nederland ter beschikking stelt aan een ander en die hij niet zelf heeft toegevoegd, de inspecteur verzoeken een aan de omzet, de inkoopkosten of andere bedrijfsgegevens gerelateerd verhoudingsgetal in kilogrammen verpakking per materiaalsoort (forfait) vast te stellen. Het forfait benadert de werkelijkheid. Indien een uitsplitsing naar materiaalsoorten niet anders dan met buitengewoon bezwaar mogelijk is, wordt het forfait voor het totaal aantal kilogrammen verpakking vastgesteld. Het forfait kan alleen worden vastgesteld voor in de toekomst liggende kalenderjaren.

Op grond van artikel 84a, tweede lid, van de wet, werkt de beschikking waarin het forfait wordt vastgesteld, voor een in de beschikking aan te geven periode van maximaal vijf aaneengesloten kalenderjaren.

Voor de producent die voor de eerste keer een aanvraag indient, kan volgens artikel 84a, derde lid, van de wet het forfait ook worden vastgesteld over het kalenderjaar waarin hij de aanvraag doet.

Volgens artikel 84a, vierde lid, van de wet moet de producent aan

wie een beschikking is gegeven waarbij het forfait is vastgesteld, als hij de vaststelling van het forfait via de weg van de voor bezwaar vatbare beschikking wil continueren, een nieuw verzoek indienen. Het verzoek moet uiterlijk 31 maart van het laatste kalenderjaar waarvoor de eerdere beschikking van toepassing is worden ingediend. Als de producent een nieuw verzoek op een later tijdstip doet dan uiterlijk 31 maart, kan het forfait slechts betrekking hebben op de kalenderjaren die liggen na het kalenderjaar waarin de dagtekening ligt van de beschikking waarin het forfait wordt vastgesteld.

Als de omstandigheden die uitgangspunt waren bij de vaststelling van het forfait zijn gewijzigd, waardoor het forfait niet meer de werkelijkheid benadert, moet de producent dit volgens artikel 84a, vijfde lid, van de wet aan de inspecteur melden. De inspecteur wijzigt de beschikking bij voor bezwaar vatbare beschikking. De wijziging kan alleen worden toegepast voor in de toekomst liggende kalenderjaren. Als de producent de wijziging niet meldt, kan de inspecteur volgens artikel 84a, zesde lid, van de wet de beschikking ambtshalve wijzigen met terugwerkende kracht tot en met het eerste kalenderjaar volgend op het kalenderjaar waarin de omstandigheden zijn gewijzigd. De inspecteur wijzigt de eerdere beschikking bij voor bezwaar vatbare beschikking.

Volgens artikel 84a, zevende lid, van de wet kan de inspecteur de beschikking ook ambtshalve wijzigen met terugwerkende kracht tot en met het eerste kalenderjaar waarvoor het forfait is vastgesteld, als de producent onjuiste of onvolledige informatie heeft verstrekt bij het vaststellen van het forfait. De inspecteur wijzigt de eerdere beschikking bij voor bezwaar vatbare beschikking.

9.7. Tijdstip verschuldigheid

Volgens artikel 85, onderdeel a, van de wet wordt de Vpak verschuldigd op het tijdstip waarop het verpakte product ter beschikking wordt gesteld in het geval de belasting wordt geheven bij de eerste ter beschikkingstelling in Nederland van verpakte producten aan een ander.

Ingeval de importeur van verpakte producten zich van de verpakking van die producten ontdoet, wordt volgens artikel 85, onderdeel b, van de wet de belasting verschuldigd op het tijdstip van de ontdoening.

Wordt de verpakking tezamen met een product dan wel producten voor het eerst door een producent in Nederland ter beschikking gesteld aan een ander, dan wordt de belasting volgens artikel 85, onderdeel c, van de wet verschuldigd op het tijdstip waarop de verpakking ter beschikking wordt gesteld.

9.8. Tarief

In artikel 86, eerste lid, van de wet staan de normale tarieven per kilogram voor de Vpak. Hierbij worden de volgende materiaalsoorten onderscheiden:

- aluminium en legeringen van aluminium;
- kunststof;
- overige metalen;
- biokunststof;
- papier en karton;
- glas;
- hout;
- ander materiaal.

Een overzicht van de tarieven vanaf 1 januari 2008 staat in onderdeel 10.

9.8.1. Tarief statiegeldflessen

Op grond van artikel 86, tweede lid, van de wet is in artikel 32a van de uitvoeringsregeling bepaald dat het tarief voor statiegeldflessen 50% is van het normale tarief. Statiegeldflessen zijn flessen voor drank waarvoor op grond van een publiekrechtelijk voorschrift een op de consument gerichte statiegeldregeling geldt. Het statiegeldpercentage moet worden genomen van het tarief dat geldt voor de materiaalsoort waarvan de fles is gemaakt. Dat betekent dat als een fles bestaat uit verschillende onderdelen die van verschillende materiaalsoorten zijn gemaakt, op die verschillende onderdelen ook een verschillend tarief van toepassing zal zijn. Dat geldt bijvoorbeeld voor een glazen statiegeldfles met een beugeldop van steen en een ijzeren beugel. Deze onderdelen moeten worden aangegeven tegen het (statiegeldpercentage van het) tarief dat geldt voor de materiaalsoorten waarvan zij zijn vervaardigd.

De statiegeldregeling ziet op verpakkingen waarvoor op grond van het publiekrechtelijk voorschrift een retoursysteem geldt. Als onderdelen van de verpakking niet onder het statiegeldsysteem vallen en het ook niet gebruikelijk is dat ze met de fles weer worden ingeleverd (bijvoorbeeld de kroondoppen op bierflesjes), dan is daarop het statiegeldtarief niet van toepassing. Deze onderdelen moeten dus tegen het normale tarief worden aangegeven. Dat geldt bijvoorbeeld ook voor de plastic folie die om 6 flessen frisdrank is gewikkeld.

De statiegeldregeling is beperkt tot flessen voor drank. De regeling is dus niet van toepassing op de kleine biervaatjes voor zelftapinstallaties voor consumenten (ook al zit er statiegeld op de vaatjes). Vaatjes zijn niet aan te merken als flessen.

Etiketten zijn componenten van een verpakking. Belastingplichtige heeft op grond van artikel 84, tweede lid, van de wet de keus om etiketten afzonderlijk aan te geven, dan wel mee te wegen met het verpakkingsonderdeel waarin ze zijn verwerkt. Gelet op de administratieve en belastingtechnische voordelen zal hij in het geval van een glazen statiegeldfles naar alle waarschijnlijkheid

voor die laatste optie kiezen: immers, papier is zwaarder belast dan glas. Het papieren etiket wordt dan belast tegen het statiegeldpercentage van het tarief voor glas. In geval van een petfles zal een belastingplichtige wellicht eerder voor het afzonderlijk aangeven van een papieren etiket kiezen, aangezien kunststof zwaarder is belast dan papier. De papieren etiketten worden dan belast tegen het statiegeldpercentage van het tarief voor papier.

9.8.2. Algemeen tarief

Indien een uitsplitsing naar materiaalsoorten niet anders dan met buitengewoon bezwaar mogelijk is, is volgens artikel 86, derde lid, van de wet per kilogram verpakking het algemeen tarief van toepassing. Een overzicht van het algemeen tarief vanaf 1 januari 2008 staat in onderdeel 10.

Als het algemeen tarief van toepassing is, en de belastingplichtige, de materiaalsoorten op volgorde van tariefhoogte in aanmerking nemend, aannemelijk maakt dat de materiaalsoort aluminium en legeringen van aluminium en eventuele volgende materiaalsoorten niet in de verpakkingen zijn verwerkt, geldt het normale tarief dat hoort bij de eerstvolgende materiaalsoort dat wel in de verpakkingen is verwerkt.

De belastingplichtige die in aanmerking wil komen voor toepassing van het algemeen tarief, al dan niet verlaagd op grond van het voorgaande, moet daartoe een verzoek bij de inspecteur indienen.

9.9. Wijze van heffing

Volgens artikel 89, vierde lid, van de wet moet de Vpak binnen één kwartaal na het einde van het tijdvak waarin de belasting verschuldigd geworden is, op aangifte worden voldaan. (Zie het onderdeel Tijdstip verschuldigdheid voor het tijdstip waarop de Vpak verschuldigd wordt).

Het tijdvak voor de Vpak is volgens artikel 27, eerste lid, van de uitvoeringsregeling AWR het kalenderjaar. De Vpak dient dus uiterlijk op 31 maart van het jaar volgend op het jaar waarin de belasting werd verschuldigd, op aangifte te worden betaald.

Volgens artikel 2, onderdeel g, van de uitvoeringsregeling AWR moet de aangifte voor de Vpak langs elektronische wijze worden gedaan. Dit kan door in te loggen op het beveiligde gedeelte voor de Vpak op www.belastingdienst.nl.

9.10. Voorlopige betalingen

In artikel 27 van de uitvoeringsregeling AWR zijn bepalingen opgenomen over het doen van voorlopige betalingen.

Volgens artikel 27, tweede lid, van de uitvoeringsregeling AWR moet de ondernemer die over enig kalenderjaar Vpak moet

betalen, uiterlijk aan het einde van het eerste, het tweede, het derde en het vierde kwartaal van dat jaar, een voorlopige betaling doen. Die betaling bedraagt 25% van de Vpak die over het voorafgaande kalenderjaar verschuldigd zou zijn op basis van het tarief dat geldt voor het kalenderjaar waarin de voorlopige betalingen moeten worden gedaan.

Als een ondernemer voor het eerst over een kalenderjaar Vpak moet betalen, moet hij volgens artikel 27, derde lid, van de uitvoeringsregeling AWR uiterlijk aan het einde van ieder resterend kwartaal van dat jaar, een voorlopige betaling doen. Die betaling bedraagt een evenredig deel van het geschatte bedrag van de over dat jaar verschuldigde Vpak. Het evenredig deel wordt bepaald door 1 te delen door het aantal nog resterende kwartalen van het kalenderjaar. Hierbij wordt een gedeelte van een resterend kwartaal aangemerkt als een vol kwartaal.

Volgens artikel 27, vierde lid, van de uitvoeringsregeling AWR bedraagt de voorlopige betaling voor de ondernemer die in het voorafgaande kalenderjaar voor het eerst Vpak moest betalen 25% van de Vpak die over het voorafgaande kalenderjaar verschuldigd zou zijn. Dit gebeurt op basis van de fictie, dat de ondernemer in het voorafgaande kalenderjaar gedurende het volle kalenderjaar belastingplichtig was voor de Vpak en op basis van het tarief dat geldt voor het kalenderjaar waarin de voorlopige betalingen moeten worden gedaan.

De inspecteur kan volgens artikel 27, vijfde lid, van de uitvoeringsregeling AWR toestemming geven voorlopige betalingen te doen ter grootte van een ander bedrag.

9.11. Belastingvermindering

Volgens artikel 87, eerste lid, van de wet wordt op het bedrag van de belasting die in een tijdvak verschuldigd is geworden door een belastingplichtige een vermindering toegepast tot ten hoogste het bedrag van die verschuldigde belasting.

Als de verschuldigde belasting betrekking heeft op één materiaalsoort, is het bedrag van de vermindering volgens artikel 87, tweede lid van de wet: 50 000 vermenigvuldigd met het voor die materiaalsoort geldende tarief. Voor de jaren 2008 en 2009 was dit 15.000.

Als de verschuldigde belasting betrekking heeft op twee of meer van de materiaalsoorten, is het bedrag van de vermindering volgens artikel 87, derde lid, van de wet de optelsom van de verminderingen per materiaalsoort, waarbij de vermindering per materiaalsoort bedraagt: 50 000 vermenigvuldigd met het gewichtsaandeel van die materiaalsoort in het totaalgewicht van al die materiaalsoorten samen, vermenigvuldigd met het voor de betreffende materiaalsoort geldende tarief. Voor de jaren 2008 en 2009 was dit 15.000.

Voor de toepassing van de vermindering worden:

- a. de materiaalsoorten waarvoor in artikel 86, eerste en tweede lid, van de wet een tarief is bepaald als afzonderlijke materiaalsoorten aangemerkt;
- b. worden, indien artikel 86, derde of vierde lid, van de wet is toegepast, de ongesplitste materiaalsoorten als één materiaalsoort aangemerkt.

9.12. Exportvermindering

Een belastingplichtige mag volgens artikel 87a, eerste lid, van de wet op het bedrag van de belasting die in een tijdvak verschuldigd is geworden na toepassing van artikel 87 van de wet, een bedrag in mindering brengen voor de verpakking van de producten die hij anders dan bij een eerste terbeschikkingstelling heeft geëxporteerd. Het gaat daarbij om producten die hij als zodanig verpakt ter beschikking gesteld heeft gekregen van een producent en die hij op zijn beurt ter beschikking stelt, waarbij de producten voor het eerst buiten Nederland worden gebracht. Deze belastingvermindering wordt 'exportvermindering' genoemd. De exportvermindering geldt niet voor de verpakking waarvan de belastingplichtige weet of redelijkerwijs kan weten dat er geen Vpak over is betaald.

Volgens artikel 87a, tweede lid, van de wet wordt de hoogte van het bedrag van de exportvermindering berekend door het gewicht van de in de verpakking verwerkte materiaalsoorten, gemeten in kilogrammen, te vermenigvuldigen met de tarieven per materiaalsoort.

Op het bedrag van de exportvermindering wordt volgens artikel 87a, derde lid, van de wet, een vermindering toegepast tot ten hoogste het bedrag van de exportvermindering.

Als de exportvermindering betrekking heeft op één materiaalsoort is het bedrag van de vermindering volgens artikel 87a, vierde lid, van de wet: 50 000 vermenigvuldigd met het voor die materiaalsoort geldende tarief. Voor de jaren 2008 en 2009 was dit 15.000.

Als de exportvermindering betrekking heeft op twee of meer materiaalsoorten is het bedrag van de vermindering volgens artikel 87a, vijfde lid, van de wet, de optelsom van de verminderingen per materiaalsoort, waarbij de vermindering per materiaalsoort bedraagt: 50 000 vermenigvuldigd met het gewichtsandaal van die materiaalsoort in het totaalgewicht van al die materiaalsoorten samen, vermenigvuldigd met het voor de betreffende materiaalsoort geldende tarief. Voor de jaren 2008 en 2009 was dit 15.000.

Voor de toepassing van de exportvermindering worden de materiaalsoorten waarvoor in artikel 86, eerste en tweede lid, van de wet een tarief is bepaald als afzonderlijke materiaalsoorten aangemerkt.

Als na de toepassing van de exportvermindering een negatief bedrag op de aangifte Vpak resteert, wordt dit bedrag volgens artikel 87b, eerste lid, van de wet op verzoek van de belastingplichtige uitbetaald. Het verzoek om teruggaaf wordt gedaan via de aangifte Vpak over het betreffende tijdvak.

9.13. Teruggaaf bij export

Volgens artikel 87c, eerste lid, van de wet kan ook de ondernemer die geen belastingplichtige is en die verpakte producten waarvoor Vpak werd voldaan exporteert, teruggaaf van de Vpak verzoeken. Deze teruggaafregeling geldt volgens artikel 87c, tweede lid, van de wet ook voor de buitenlandse ondernemer. Om voor teruggaaf in aanmerking te komen dient met toepassing van artikel 87b, tweede lid, van de wet via elektronische weg aangifte te worden gedaan.

9.14. Administratieve verplichtingen bij export

Volgens artikel 87d van de wet moet de ondernemer, die niet belastingplichtig is en die een verzoek om teruggaaf indient in verband met export een administratie voeren en de daartoe behorende boeken, bescheiden en andere gegevensdragers op zodanige wijze bewaren, dat te allen tijde zijn rechten ter zake van de Vpak hieruit duidelijk blijken. Dit geldt ook voor de buitenlandse ondernemer.

9.15. Administratieve verplichtingen

Aan de in artikel 88 van de wet geboden mogelijkheid om in de uitvoeringsregeling administratieve bepalingen op te nemen is geen uitvoering gegeven.

9.16. Bijzondere regelingen

Op grond van artikel 88a van de wet zijn in hoofdstuk VII van het uitvoeringsbesluit bijzondere regelingen opgenomen voor de producenten van sierteeltproducten en voor de producenten van verse groenten en vers fruit.

9.16.1. Sierteelt

In artikel 28 van het uitvoeringsbesluit zijn de definities opgenomen voor sierteeltproducten en verpakte sierteeltproducten. Sierteeltproducten zijn snijbloemen beginnend met GN-code 0603 en planten met GN-code 06029091 en 06029099, telkens inclusief het daarbij behorende uitgangsmateriaal. Verpakte sierteeltproducten zijn sierteeltproducten die verpakt zijn in voor eenmalig gebruik bestemde verpakkingen.

Volgens artikel 28a van het uitvoeringsbesluit gelden de bijzondere regels voor de producent van sierteeltproducten die valt onder de werkingssfeer van het Instellingsbesluit Productschap Tuinbouw, niet zijnde een in Nederland gevestigde detailhandelaar, en voor de producent van sierteeltproducten die ter beschikking stelt in de hoedanigheid van veilingcoöperatie of bloemenveiling.

Voor zover de producent van sierteeltproducten verpakte sierteeltproducten voor het eerst aan een ander ter beschikking stelt in Nederland of bij de eerste terbeschikkingstelling exporteert vanuit Nederland, geeft hij volgens artikel 28b van het uitvoeringsbesluit alle hiermee verband houdende kilogrammen verpakking op bij zijn aangifte. Vervolgens past hij een kortingspercentage toe in verband met kilogrammen verpakking van producten die direct of indirect worden geëxporteerd. Het kortingspercentage bedraagt 68%. Voor de jaren 2008 en 2009 was dat percentage 73.

Voor zover de producent verpakte sierteeltproducten bij de eerste terbeschikkingstelling exporteert vanuit Nederland, zijn volgens artikel 28c van het uitvoeringsbesluit alle bepalingen van de Vpak voor hem van toepassing. De bepalingen over de exportvermindering zijn voor hem echter niet van toepassing. Die uitzondering is ook nog eens uitdrukkelijk vermeld in artikel 28d van het uitvoeringsbesluit. De exportvermindering is immers direct verdisconteerd in het kortingspercentage dat mag worden toegepast bij aangifte.

9.16.2. Groenten en fruit

In artikel 28e van het uitvoeringsbesluit is een aantal definities opgenomen voor de bijzondere regeling voor groenten en fruit. Volgens onderdeel a wordt onder verse groenten en vers fruit verstaan de producten, genoemd in artikel 1, lid 1, onderdeel i, van Verordening (EG) nr. 1234/2007 van de Raad van 22 oktober 2007 houdende een gemeenschappelijke ordening van de landbouwmarkten en specifieke bepalingen voor een aantal landbouwproducten („Integrale-GMO-verordening”), al dan niet bewerkt en bananen met GN-code 0803 00 19, al dan niet bewerkt. Bewerkte verse groenten en bewerkt vers fruit zijn volgens onderdeel b de producten, bedoeld in onderdeel a, die zijn gesneden, gewassen, gemengd of verpakt. Volgens onderdeel c wordt onder verpakte verse groenten of verpakt vers fruit verstaan verse groenten of vers fruit, verpakt in voor eenmalig gebruik bestemde verpakkingen. Een producentenorganisatie is volgens onderdeel d de producentenorganisatie in de sector groenten en fruit die op grond van de artikelen 15, 19 en 23 van de Landbouwwet in verbinding met artikel 2, onderdeel e, sub 1, van de Regeling medebewind Gemeenschappelijk Landbouwbeleid door het Productschap Tuinbouw als zodanig is erkend in Nederland.

Volgens artikel 28f van het uitvoeringsbesluit gelden de bijzondere regels voor de producent van verse groenten of vers fruit die valt onder de werkingssfeer van het Instellingsbesluit Productschap Tuinbouw, niet zijnde een in Nederland gevestigde detailhandelaar,

en voor de producent van verse groenten of vers fruit die ter beschikking stelt in de hoedanigheid van producentenorganisatie.

Voor zover de producent verpakte verse groenten of verpakt vers fruit voor het eerst aan een ander ter beschikking stelt in Nederland of bij de eerste terbeschikkingstelling exporteert vanuit Nederland, geeft hij volgens artikel 28g, eerste lid alle hiermee verband houdende kilogrammen verpakking op bij zijn aangifte. Vervolgens past hij een kortingspercentage toe in verband met kilogrammen verpakking van producten die direct of indirect worden geëxporteerd. Het kortingspercentage bedraagt 72%. Het kortingspercentage voor de producent die verpakte verse uien ter beschikking stelt bedraagt ook 72%. Voor de jaren 2008 en 2009 was het percentage voor de ter beschikkingstelling van verse uien 77.

Voor zover de producent verpakte verse groenten of verpakt vers fruit bij de eerste terbeschikkingstelling exporteert vanuit Nederland, zijn volgens artikel 28h van het uitvoeringsbesluit alle bepalingen van de Vpak voor hem van toepassing. De bepalingen over de exportvermindering zijn voor hem echter niet van toepassing. Die uitzondering is ook nog eens uitdrukkelijk vermeld in artikel 28j van het uitvoeringsbesluit. De exportvermindering is immers direct verdisconteerd in het kortingspercentage dat mag worden toegepast bij aangifte.

Ingeval een producent tevens de teler is van de verse groenten of het vers fruit, en hij deze producten in een verpakking aan een aangewezen producentenorganisatie, ter beschikking stelt, wordt de Vpak volgens artikel 28i, eerste lid, van het uitvoeringsbesluit met betrekking tot die terbeschikkingstelling geheven van deze producentenorganisatie. De producentenorganisatie kan volgens artikel 28i, tweede lid, van het uitvoeringsbesluit de belastingvermindering van artikel 87 van de wet, één maal toepassen.

De betreffende producentenorganisaties zijn volgens artikel 32b van de uitvoeringsregeling aangewezen in de bijlage bij de uitvoeringsregeling. Deze bijlage is opgenomen in onderdeel 12.

10. Overzicht tarieven

10.1. Grondwaterbelasting

10.1.1. Normaal tarief

Het tarief per m³ voor de grondwaterbelasting is met ingang van 2004:

Jaar	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
Tarief	€0,1785	€0,1810	€0,1826	€0,1855	€0,1883	€0,1915	€ 0,1951

10.1.2. Tarief OEDI

Het bijzonder tarief per m³ voor onttrekkingen met een OEDI is met ingang van 2004:

jaar	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
tarief	€0,0578	€0,0586	€0,0591	€0,0600	€0,0609	€0,0619	€ 0,0631

10.1.3. Bedrag van de vermindering

Het bedrag van de vermindering per per m³ geïnfiltrerd water is met ingang van 2004:

jaar	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
tarief	€0,1495	€0,1516	€0,1530	€0,1554	€0,1577	€0,1604	€ 0,1634

10.2. Belasting op leidingwater

Het tarief per m³ voor de belasting op leidingwater is met ingang van 2004:

jaar	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
tarief	€0,144	€0,146	€0,147	€0,149	€0,151	€0,154	€ 0,157

10.3. Afvalstoffenbelasting

10.3.1. Normaal tarief

Het tarief per 1000 kg voor de afvalstoffenbelasting is met ingang van 1 januari 2004:

jaar	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
tarief	€83,61	€84,78	€85,54	€86,91	€88,21	€89,71	€ 107,49

10.3.2. Verlaagd tarief

Het verlaagd tarief per 1000 kg voor de afvalstoffenbelasting is met ingang van 1 januari 2004:

Jaar	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
Tarief	€13,79	€13,98	€14,11	€14,34	€14,56	€14,81	€ 16,79

10.4. Kolenbelasting

Het tarief per 1000 kg voor de brandstoffenbelasting/kolenbelasting voor kolen is met ingang van 1 januari 2004:

Jaar	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
Tarief	€12,28	€12,45	€12,56	€12,76	€12,95	€13,17	€ 13,42

10.5. Energiebelasting

Het tarief voor de energiebelasting is met ingang van 1 januari 2004:

Minerale olie

	Halfware olie per 1000 L	Gasolie per 1000 L	LPG per 1000 kg
2004	€ 152,77	€ 154,04	€ 182,38
2005	€ 159,72	€ 161,05	€ 190,68
2006	€ 161,16	€ 162,50	€ 192,40
2007	€ 163,74	€ 165,10	€ 195,48
2008	€ 166,20	€ 167,58	€ 198,41
2009	€ 169,03	€ 170,43	€ 201,78
2010	Geen energiebelasting maar accijns		

Aardgas

	0 tot 5000	5001 tot 170 000	170 001 tot 1 mln	meer dan 1 mln tot 10 mln	meer dan 10 mln niet zakelijk	meer dan 10 mln zakelijk
2004	€ 0,1429	€ 0,0727	€ 0,0227	€ 0,0113	€ 0,0106	€ 0,0075
2005	€ 0,1494	€ 0,1019	€ 0,0311	€ 0,0115	€ 0,0107	€ 0,0076
2006	€ 0,1507	€ 0,1238	€ 0,0340	€ 0,0116	€ 0,0108	€ 0,0077
2007	€ 0,1531	€ 0,1342	€ 0,0372	€ 0,0118	€ 0,0110	€ 0,0078
2008	€ 0,1554	€ 0,1362	€ 0,0378	€ 0,0120	€ 0,0112	€ 0,0079
2009	€ 0,1580	€ 0,1385	€ 0,0384	€ 0,0122	€ 0,0114	€ 0,0080
2010	€ 0,1629	€ 0,1411	€ 0,0391	€ 0,0124	€ 0,0116	€ 0,0082

Aardgas verlaagd tarief

	0 tot 5000	5001 tot 170 000	170 001 tot 1 mln	meer dan 1 mln tot 10 mln	meer dan 10 mln
2006	€ 0,01390	€ 0,02210	€ 0,01850	€ 0,0116	€ 0,0077
2007	€ 0,01412	€ 0,02245	€ 0,01880	€ 0,0118	€ 0,0078
2008	€ 0,01433	€ 0,02279	€ 0,01908	€ 0,0120	€ 0,0079
2009	€ 0,01457	€ 0,02318	€ 0,01940	€ 0,0122	€ 0,0080
2010	€ 0,01485	€ 0,02362	€ 0,01977	€ 0,0124	€ 0,0082

CNG

2007	€ 0,0300
2008	€ 0,0305
2009	€ 0,0310
2010	€ 0,0316

Elektriciteit

	0 tot 10000 kWh	10001 tot 50000 kWh	50001 tot 10 mln kWh	meer dan 10 mln niet zakelijk	meer dan 10 mln zakelijk
2004	€ 0,0654	€ 0,0212	€ 0,0065	€ 0,0010	€ 0,0005
2005	€ 0,0699	€ 0,0263	€ 0,0086	€ 0,0010	€ 0,0005
2006	€ 0,0705	€ 0,0343	€ 0,0094	€ 0,0010	€ 0,0005
2007	€ 0,0716	€ 0,0369	€ 0,0102	€ 0,0010	€ 0,0005
2008	€ 0,0727	€ 0,0375	€ 0,0104	€ 0,0010	€ 0,0005
2009	€ 0,1085	€ 0,0398	€ 0,0106	€ 0,0010	€ 0,0005
2010	€ 0,1114	€ 0,0406	€ 0,0108	€ 0,0010	€ 0,0005

Vermindering

2004	€ 181
2005	€ 194
2006	€ 197
2007	€ 199
2008	€ 199
2009	€ 318,62

	verblijfsfunctie	andere
2010	€ 318,62	€ 119,62

10.6. Verpakkingenbelasting

De tarieven per kg voor de verpakkingenbelasting per materiaalsoort bedragen:

2008	primair	secundair
aluminium	€ 0,5731	€ 0,2011
kunststof	€ 0,3554	€ 0,1247
overige metalen	€ 0,1126	€ 0,0395
biokunststof	€ 0,1777	€ 0,0624
papier en karton	€ 0,0641	€ 0,0225
glas	€ 0,0456	€ 0,0160
hout	€ 0,0228	€ 0,0080
ander materiaal	€ 0,1017	€ 0,0357
Algemeen tarief € 0,50		

	2009	2010
aluminium	€ 0,8766	€ 0,9506
kunststof	€ 0,4339	€ 0,4705
overige metalen	€ 0,1461	€ 0,1585
biokunststof	€ 0,0733	€ 0,0795
papier en karton	€ 0,0733	€ 0,0795
glas	€ 0,0662	€ 0,0718
hout	€ 0,0194	€ 0,0210
ander materiaal	€ 0,1619	€ 0,1755
algemeen tarief	€ 0,50	€ 0,51

11. Overzicht logistieke hulpmiddelen

De onderdelen d en e van het tweede lid van artikel 1, van de uitvoeringsregeling bevatten de definitie van een krat en een doos. Deze definitie is van belang voor de toepassing van de lijst van logistieke hulpmiddelen. Omdat voor een krat en een doos verschillende inhoudsmaten gelden, is van belang dat het onderscheid tussen die twee duidelijk getrokken wordt. Zowel de krat als de doos bestaan uit zes vlakken. Bij een krat is tenminste een van die vlakken open. Hierdoor is het mogelijk dat het verpakte product, zonder dat de verpakking wordt aangepast, kan worden in- of uitgepakt. Gedacht kan worden aan de fles drank die in of uit een krat kan worden gepakt. Een doos daarentegen is helemaal dicht en moet worden aangepast om het verpakte product in of uit te pakken. Gedacht kan worden aan een doos die moet worden opgevouwen of waarvan een deksel moet worden afgehaald. De volgende afbeeldingen dienen ter verduidelijking.

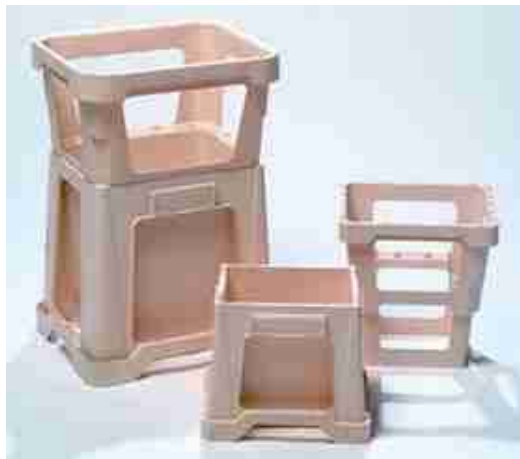
Afbeelding 1: kartonnen doos

Afbeelding 2: kartonnen krat

Afbeelding 3: kunststof krat

Afbeelding 4: kunststof krat

Afbeelding 5: houten krat

De lijst van logistieke hulpmiddelen bevat acht categorieën die hierna worden toegelicht. Van belang is dat het niet uitmaakt van welk materiaal het logistieke hulpmiddel is gemaakt, zo zijn bijvoorbeeld zowel houten als kunststof pallets een logistiek hulpmiddel.

Pallets (onderdeel a)

Pallets worden veelal gebruikt om een grote hoeveelheid producten op een makkelijke wijze per vrachtwagen te vervoeren. Ze zijn zo gemaakt dat ze eenvoudig met een heftruck in en uit een vrachtwagen kunnen worden gehaald. Zie afbeelding 6 voor een voorbeeld van een pallet.

Afbeelding 6: pallet

Opzetranden en palletboxen worden gebruikt voor het bij elkaar houden van de op de pallet vervoerde producten, zie afbeelding 7 en 8 voor voorbeelden van opzetranden en palletboxen.

Afbeelding 7: opzetrand van een pallet

Afbeelding 8: palletbox

Worden de producten op de pallet bijeengehouden door kunststof folie dan kwalificeert deze folie niet als logistiek hulpmiddel. De producten die op pallets worden vervoerd worden soms gescheiden

in laagjes waarvoor tussenplaten worden gebruikt. Deze tussenplaten worden aangemerkt als logistiek hulpmiddel als ze eenzelfde oppervlakte hebben als de pallet en bedoeld zijn om in combinatie met de pallet te worden gebruikt. Zie afbeelding 9 voor een voorbeeld van een tussenplaat.

Afbeelding 9: tussenplaat

Glasbokken (onderdeel b)

Glasbokken worden gebruikt voor het vervoeren van grote stukken glas, vaak bedoeld voor ramen. Afbeelding 10 geeft een voorbeeld van een glasbok.

Afbeelding 10: glasbok

Intermediate Bulk Containers (onderdeel c)

Een Intermediate Bulk Container (IBC) wordt gebruikt voor het in grote hoeveelheden vervoeren van o.a. vloeistoffen, korrels en levensmiddelen. Een IBC is meestal gebouwd op een

palletconstructie zodat ze met een heftruck uit de vrachtwagen kunnen worden gehaald, worden verplaatst en gestapeld. IBC's zijn er in vele maten en vormen. Van tanks tot stalen frames met kunststof zakken/boxen. Ze zijn groot van omvang (inhoudsmaten variëren van 450 liter tot 1600 liter en soms nog groter) en worden meermalig gebruikt. Afbeelding 11 is een voorbeeld van een IBC's.

Afbeelding 11: IBC

Rolcontainers (onderdeel d)

Rolcontainers zijn voorzien van wielen en in de regel van twee of meer (demontabele) opstaande rekken. Afbeelding 12 is een voorbeeld van een rolcontainer.

Afbeelding 12: rolcontainer

Vaten, jerrycans en gasflessen (onderdeel e)

Vaten, jerrycans en gasflessen zijn voldoende afgebakend in de spreektaal. Afbeeldingen 13 tot en met 17 zijn bedoeld als

voorbeeld. Bij een inhoud vanaf 20 liter kwalificeren vaten, jerrycans en gasflessen als logistiek hulpmiddel.

Afbeelding 13: olievat

Afbeelding 14: biervat

Afbeelding 15: kunststof vat

Afbeelding 16: jerrycan

Afbeelding 17: gasfles

Kratten (onderdeel f)

Artikel 1, tweede lid, onderdeel d, bevat een definitie van kratten. Voor de afbakening van kratten wordt daarom verwezen naar de aldaar gegeven toelichting. Kratten met een inhoud vanaf 8 liter kwalificeren als een logistiek hulpmiddel.

Dozen (onderdeel g)

Artikel 1, tweede lid, onderdeel e, bevat de definitie van dozen. Voor de afbakening van dozen wordt daarom verwezen naar de aldaar gegeven toelichting. Dozen met een inhoud vanaf 1 m³ kwalificeren als een logistiek hulpmiddel.

Big bags (onderdeel h)

Een big bag is een soort grote tas die wordt gebruikt voor het verpakken van zand, grind, stenen, sloopafval e.d. Aan de bovenkant heeft de big bag hengsels waaraan die kan worden opgetild door bijvoorbeeld een kraan. Een big bag met een inhoud vanaf 250 liter kwalificeert als een logistiek hulpmiddel. Afbeelding 18 geeft een voorbeeld van een big bag.

Afbeelding 18: Big bag

Kernen, spoelen en haspels (onderdeel i)

Kernen, spoelen en haspels zijn cilindervormig en worden gebruikt om het te verpakken product om te wikkelen. Kernen kunnen zowel massief zijn of hol. Kernen, spoelen en haspels kwalificeren bij een lengte vanaf 50 cm als een logistiek hulpmiddel. Afbeelding 19 en 20 zijn een voorbeeld van een kern en een haspel.

Afbeelding 19: kern

Afbeelding 20: haspel

In het tweede lid wordt bepaald dat voor zover de afbakening van de lijst van logistieke hulpmiddelen plaatsvindt aan de hand van de inhoudsmaat de inhoud dient te worden bepaald aan de hand van de binnenmaat. Hierdoor is het niet van belang hoe dik het materiaal van de verpakking is. Door uit te gaan van de binnenmaten wordt aangesloten bij de wijze waarop deze verpakkingen worden aangeboden. Hierbij zal in het algemeen worden aangegeven welke hoeveelheid in de verpakking kan worden verpakt.

12. Producentenorganisaties

Producentenorganisaties als bedoeld in artikel 28i van het uitvoeringsbesluit die zijn aangewezen in artikel 32b van de uitvoeringsregeling.

Coöperatieve Telersvereniging Batavia U.A.
Postbus 1150
2990 CA BARENDRECHT

Telerscoöperatie Best Growers Benelux U.A.
Postbus 204
2665 ZL BLEISWIJK

Coöperatie Koninklijke Fruitmasters Groep U.A.
Postbus 222
4190 CE GELDERMALSEN

Telerscoöperatie Fossa Eugeniana U.A.
Postbus 1056
5900 BB VENLO

Telerscoöperatie FresQ u.a.
Postbus 125
2670 AC NAALDWIJK

Coöperatie Funghi U.A.
Postbus 28
6590 AA GENNEP

Coöperatie The Greenery U.A.
Postbus 79
2990 AB BARENDRECHT

Coöperatie Komosa U.A.
Postbus 3021
5902 RA VENLO

Coöperatie Nautilus U.A.
Havenweg 11-C
8251 KB DRONTEN

Coöperatie Unistar B.A.
Daalder 13
8305 BE EMMELOORD

Telerscoöperatie Versdirect.nl U.A.
Ebweg 12C
2991 LT BARENDRECHT

Coöperatie WestVeg U.A.
Postbus 11
2678 ZG DE LIER

Coöperatieve Tuinbouwveiling "Zaltbommel en Omstreken" B.A.
Postbus 7

5300 AA ZALTBOMMEL

Coöperatieve Veiling Zuidoost Nederland U.A.
Postbus 3200
5902 RE VENLO

Coöperatieve Fruitveiling Zuid-Limburg B.A.
Aan de Fremme 33
6269 BK MARGRATEN